

உ

பாலபாடம்

ஏழாம் புத்தகம்

[இலங்கை வித்தியாதிகாரியின் அங்கீகாரம் பெற்றது.]

VALI WEST BOOK DEPOT
SITTANKERNEY JUNCTION
VADDUKODAI
1946.

[விலை சதம் 90.]

ப ள ல ப ள ட ம்

ஏழாம் புத்தகம்.

A Sahaeswaduray

Ist Form C

Victoria College

யாழ்ப்பாணம்

சைவ பரிபாலன சபையாரால்)

தமது

சைவப் பிரகாசயந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

7. ம் பதிப்பு.

VALI WEST BOOK [L]
SITTANKERNEY JUNCTION
VADDUKODDAI

பார்த்திபனா பங்குனிமீ

1946.

(Copyright Registered)

அ ட் ட வ ணை.

பாடம்	பக்கம்
1 பாண்டவர் நாடு காந்துறைதல்	1
2 கல்வி	6
3 நீதியற்ற காதல்	9
4 கற்புடை மகளிர் கடமை	14
5 அடாத செய்பவர் படாத படுவர்	20
6 தமிழ்ப் புலமை	26
7 தேட்சிண நிரைமீட்சி	29
8 தூய்மை	35
9 உத்தா நிரைமீட்சி	38
10 மனுநீதிகண்ட சோழ மகராசர்	49
11 விராடன் செய்த தவறு	54
12 பாண்டவர் வெளிப்படுதல்	58

செய்யுட்பாடம்.

13 ஈயாதர் இயல்பு	61
14 நாலடியார்	65
15 சாவித்திரிகதை யுரைத்த சநக்கம்	66
அரும்பத விளக்கம்	81
செய்யுட்பாட ளுரை	87

ஏழாம் புத்தகம்

1. பாண்டவர் நாடு கரந்தூரைதல்

நாகக்கொடியோனது சூழ்ச்சியினால் அவன் மாதுல னாகிய சகுனியுடன் சூதாடித் தம் நாடுநகர் செல்வம் முதலிய யாவு மிழந்த பஞ்சபாண்டவர், அவ்வணங்கா முடியோன் விதித்தபடி பன்னிரண்டு வருடம் கந்தமூல பலாதிகளை யுண்டு, முனிவர்கள் சூழப் பாஞ்சாலியுடன் வனவாசஞ் செய்தனர். அங்கனம் பன்னிரண்டு வருட காலவெல்லை முடிதலும், தருமபுத்திரர் தம்முடைய தம்பி மாரை நோக்கி, “கறிஷ்டர்காள், தூயவர்களாகிய துறவிகளின் தரிசனம் பெற்றமையினால், நாட்டிடை வாழ்வார் போல, இக்காட்டிடைப் பன்னிரண்டு கழித்தனம். இனி, பிறர் எம்மை இன்னாரென அறியாவண்ணம் ஒரு வருட காலம் நாட்டில் வாசஞ்செய்தல் வேண்டும். அங்கனம் அஞ்ஞாத வாசஞ் செய்தற்கு வாய்ந்த நாடு யாதென ஆராய்ந்து கூறுமின்” என்றார்.

அப்பொழுது இந்திர குமாரனாகிய அர்ச்சுனன் எழுந்து தன் மூத்தோனை வணங்கி, “அண்ணா, சகல வளங்கள் பொருந்தியதும், அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்னும் நாற்பாற் குலத்தோரும் தத்தம் வருணச் சிரம தருமங்களில் திறம்புதலின்றி வாழப்பெற்றதும், ஆதவன் குலத் தரசனாகிய விராடரை பரிபாலிக்கப்படுவதும் மச்சநாடாகும்; நாமனைவரும் அங்குச் சென்று மாறுவேடம் பூண்டு அவ்விராடர் கோன் நகரில் வசிப்பதே உசிதமாகும்” என்றான். தன் தம்பி சாற்றிய மாற்றங்கேட்ட தருமர் அது தக்கதாமென மனத்துட்கொண்டு, தம்மைத் தரிசிக்கும்படி அவண் வந்துள்ள வேந்தர்கட்கெல்லாம் தத்தம் நாட்டிற்கு மீளும்படி விடையீந்தனர். அதன்பின், தம் அயலிலுள்ள ஆச்சிரமந்தோறும் வாழும் முனிவர்களைத் தனித்தனி வணங்கித் தாம் அவர்களைப் பிரிந்து செல்லுதற்கான ஏதுவை எடுத்து விண்ணப்பஞ்

செய்து, அவர்களாகி பெற்று அவர்களை அரிதிற்பிரிந்து தம்பியருடனும் பாஞ்சாலியோடும் இராக்காலத்திலே மச்சநாட்டை நோக்கிச் செல்வாராயினர். அவர்கள் அறுவரும் பல வனங்களையும் வனந்தரங்களையும் மலைகளையும் நதிகளையும் வயல்களையுஞ் சோலைகளையுந் தடாகங்களையுந் கடந்து விராடன் நாட்டை விரைவில் அடைந்தனர். விராடன் நாட்டிலே யுள்ள காளிகோவிலின் சமீபத்திற் பொருந்திய பூஞ்சோலையில் நிற்கும் ஒரு வன்விமரத்தின் பொந்தில் ஐவரும் தத்தம் படைக்கலங்களையும் கவசம் முதலியவற்றையும், பிறர் கவராவண்ணம் மந்திர வலியால் மறைத்துவைத்துக் காளிகேவியின் சந்நிதியை யடைந்து அத் தேவியைப் பத்தியொடு பல்கால் வணங்கி அவளருள் பெற்று அப்புறமகன்று தாம் இனிச் செய்யவேண்டியது யாதென ஒருங்கிருந்து யோசித்தனர்.

விராடராச விடத்திலே தாங்கள் ஒழுகவேண்டிய முறையை அவர்கள் அறவரும் நிச்சயித்தபின், தரும புத்திரர் தாபத வடிவங்கொண்டு, முப்புரிநூல் மார்பில் விளங்க, விராடராசன் சபையிற் சென்றார். அவர் வரவைக் கண்ட வேந்தன் சரேலென எழுந்து அம்முனிவரை வணங்கி வேண்டியவாறு உபசரித்தபின், “தபோ நிதியே, நீவிர் யாவீர்? எங்கிருந்து எழுந்தருளியது? தேவரீர் இச்சிறுகுடிலை யடைதற்குச் சிறியேன் செய்து கொண்ட செந்மந்தர புண்ணியம் யாதென வறிகிலேன்” என்றான். முனிவர் அரசனுக்கு ஆசிகூறி “யான் பாண்டு புத்திரனாகிய உதிஷ்டிரனுடைய சபையில் வேதமும் இதோபதேசமுஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்; பாண்டவர் ஐவரும் துரியோதனன் செய்த வஞ்சனையினுற் கானகஞ் செல்ல, அவர்களைத் தேடிச் செல்லும் மார்க்கத்தில் இங்கே வந்துள்ளேன்; சில வைகல் உனது அவையில் வைகுதற்குச் சித்தங்கொண்டேன்; என்னைக் கங்கமுனி என்று சொல்வர்; இதுவே எனது வரலாறு” என்றார். வேதியன் மொழிந்த மாற்றங்கேட்ட வேந்தன் பேரானந்த மடைந்து, “சுவாமி, நீர் என்றும் இங்கிருந்தல் வேண்டும்” என்றிரந்தான். கங்கமுனிவரும் அரசன் வேண்டுகோட்கியைந்து அவண் வசித்தனர்.

சின்னாட் சென்றபின் வீமன், விராடனுங் கங்கமுனி வரும் ஒருங்கிருக்கும் சமயத்தில் அரசன் முன்னிலையிற் சென்று அரசனை வணங்குவான்போல், தன் மூத்தோனை மனத்தால் வணங்கி நின்றான். அரசன் அவனை நோக்கி “நீ யாவன்? இங்கு வந்த காரணம் யாது” என வினவினான். “மகாராசாவே, என்னைப் பலாயனன் என்று சொல்வார்கள்; யான் அறுசுவை உண்டி இனிது சமைக்கும் ஆற்றலுடையேன்; மல்யுத்தம் நன்கு பயின்றுள்ளேன்; அந்த யுத்தத்தில் என்னை யொப்பார் திரிலோகங்களினுமிலர்” என்றான். இவற்றைச் செவிமடுத்த மனுசுலமன்னவன் மன மிகமகிழ்ந்து “அங்ஙனமாயின் நீ அநுதொழில் புரிந்துகொண்டு இங்குத்தானே யிருத்தி; உன்னை இன்று தொடக்கம் என் சுற்றத்தவருள் ஒருவகை மதிக்கிறேன்” என்று கூறி, ஆடை யாபரணம் ஆனை குதிரை முதலியன உதவிச் சந்மாணித்து, அப்பலாயனனைத் தன்னிடத்துள்ள மடைத் தொழிலாளர்க் கெல்லாம் தலைவனாக்கினான்.

அடுத்தநாள், அர்ச்சுனன் சுவர்க்கலோகத்திலே தான் சென்றிருந்த சமயத்தில், தன்மீது நீதியற்ற காதல் கொண்ட உருப்பசியின் சாபத்தால் தனக்கு நேர்ந்த பேடிருபத்தைத் தரித்தவனாய், விராடனுடைய சபையிற் சென்று, புறத்தே விராடனையும் அகத்தே தன் மூத்தோனாகிய கங்கமுனியையும் வணங்கிநின்றான். அரசன் “பெண்ணே, உன் நாமம் யாது? எத்தொழில் வல்லாய்?” என வினவலும், “வேந்தர் வேந்தே, என்னைப் பிருகந்நனையென வழைப்பர்; யான் நாடகத்தமிழில் வல்லேன், சங்கீத மறிவேன்; பாண்டவர் திலகனாகிய அர்ச்சுனனுடைய அந்தப்புரத்துள்ள அரசியர்க்குச் சங்கீதம் பயிற்றிக்கொண்டு அங்கு வாழ்ந்தேன்; பாண்டவர் தம் நிலை குலைந்து காட்டிற்கு ஏகியமையால், யான் அந்நகர் துறந்து உமது அந்தப்புரத்தில் வசிக்கலாமென வெண்ணி இங்கே வந்தேன்” என மிக்க விநயத்தோடு விளம்பினான். பேடியுரைத்த வார்த்தையால் உள மகிழ்வெய்திய விராடன் அவட்கு வேண்டிய வஸ்திராபரணாதிக ளாதவி, அப்பேடியைத் தன் ஏகபுத்திரியாகிய உத்தரைக்குச் சங்கீதம் பயிற்றும் வண்ணம் தன் அந்தப்புரத்திற் கனுப்பினான்.

சில வைகல் கழிந்தபின் நகுலன் ஒரு பரிவீரன் போல் வேடந் தாங்கிக் கரத்தில் மத்திகையும் கயிறும் பரித்தவனாய் விராடனிடஞ் செல்லுதலும், அவன் “உன் வரலாறு யா” தெனக் கேட்க, “யான் நகுலனுடைய குதிரைப் பந்திக்குத் தலைவனாயிருந்தேன்; அசுவ இலக்கணங்களும் நன்கறிந்துள்ளேன்; பாண்டவர் கானகம் புக்கபின் இங்கு வரலானேன்” என்று நகுலன் கூற, விராடன் அவனைத் தன் குதிரைப் பந்திக்குத் தலைவகை நியமித்தான். அதன்பின் சென்ற சகதேவனும் விராட ராசனுடைய ஆணிரைக்குத் தலைவனானான்.

பாண்டுமைந்தர் இவ்வாறு மாறு வேடத்துடனும் வேறு நாமத்துடனும் மச்சநாட்டு மன்னன் மாளிகையில் வதிந்தபின், பாஞ்சாலி வண்ணமகள் போல் வேடம்புனைந்து விராடர்கோன் தேவியாகிய சுதேட்டிணையின் அந்தப் புரத்தை யடைந்தாள். வண்ணமகள் வரவைக்கண்ட அரசன்றேவி அவளுக்குத் தாம்பூலம் முதலியன உதவி உபசரித்து, “நீர் எந்தவூர்? யாருடைய இல்லக்கிழத்தி? நாமம் யாது?” எனக் கேட்டலும், துருபதன்பாவை அவளை நோக்கி “அரசியே, யான் பஞ்ச பாண்டவரின் தேவி மார் வசிக்கும் அந்தப்புரத்துள்ளேன்; அவர்களை அலங்கரிக்கும் வண்ணமகள்; என்னை விரதசாரணி யென்றழைப்பர்; சுந்தருவரின் காவலிற் பொருந்தியுள்ளேன்; ஆடவர் முகத்தைப் பார்க்க வெண்ணாடென்னும் விரதம் பூண்டுள்ளேன்; பாண்டவர்தேவியாகிய திரௌபதி அவர்களுடன் கானகஞ் சென்றமையினால், யானும் அந் நாட்டை விடுத்து இங்கு உம்முடன் வாழலாமென வெண்ணி வந்தேன்; இதுவே என் வரலாறு” என்றாள். வண்ணமகள் வார்த்தை கேட்ட சுதேட்டிணை பேரானந்தமுற்று “அங் னுனமாயின், அன்னையே, நீர் இங்குத்தானே வண்ணமகளாய் உறைகுதிர்” எனலும், அனலிடைப் பிறந்தாள் அதற் குடன்பட்டு அங்கிருந்தாள்.

பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும் பிறரறியாவண்ணம் அந்தரங்கமாகக் கலந்து பேசிக்கொண்டு விராடன் மாளிகையில் வாழ்ந்தனர். இந்த அலுவரும் வாழ்ந்த விசேடத்தினால் அந் நாடு முன்னரைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு வளங்களோடு விளங்கியது.

இங்ஙனம் பாண்டவர் விராடராசனது மாளிகையில் வாழ்ந்துவருநாளில், ஒருதினம் வாசவனென்னு மொருவன் மல் யுத்தத்திலே தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லை யென்று சொல்லிக்கொண்டு தன் சீஷர்களாகிய ஆயிரக் கணக்கான மல்லர் புடைகுழ வேத்தவையில் வந்தான். வாசவன் வரவு கண்ட வேந்தன் அவனைத் தக்கவாறு உப சரித்து, தன்னிடத்துள்ள மல்லரை அவனுடன் மல்லமர் புரியும்படி குறிப்பால் நோக்கினான். அரசனுடைய மல்ல ரிற்சிலர் வாசவனுடைய பாரிய யாக்கையைபும் கல்லெனத் திரண்ட புயங்களையும் பராக்கிரமத்தையுங் கண்டமாத்தி ரத்தே அச்சங்கொண்டு மல்யுத்தத்திற்குச் செல்லா தொழிந்தனர். பலர் அவனுடன் தனித்தனி பொருது மாண்டனர். ஆங்கு வந்த மல்லன் வெற்றியுற்றமைய யும் தனது மல்லர் தோல்வியுற்று மாண்டமையயுங் கண்ட மச்சர்கோன் ஆம்மல்லனைத் தக்கவாறு சந்மா னித்து அன்றிரவு அங்கு வைகச் செய்தான்.

அடுத்தநாட் காலையில், கங்கமுனி வேந்தனை நோக்கி “மகாராசாவே, உம்முடைய மடைப்பள்ளியிற் சுயம்பாகி யாக விருக்கும் பலாயனனே இம்மல்லனை வெல்ல வல்ல வன்” என்றார். உடனே அரசன் பலாயனனை அழைத்து வரும்படி ஏவலருக்குப் பணிக்க, பலாயனன் மல்யுத்த சந் நத்தனாய்ப் புறப்பட்டு வந்து விராடன் முன்னிலையில் நின் றான். வேந்தன் வாசவனுடனே மல்லமர் புரியும்வண்ணம் பலாயனனைக் குறிப்புடன் பார்த்தான். பலாயனன் அக மும் புயமும் பூரித்தான். உதயகிரியும் அத்தகிரியும் காலுங் கரமுஞ் சிரமும் பெற்று ஒன்றுடனென்று மாறு பட்டுப் போர்க்கறை கூவிச் சென்றங்கு, வாசவனும் பலா யனனும் ஒருவரை யொருவர் சமீபித்துத் தத்தம் புயத்திற் புடைத்து ஆர்ப்பரித்து மல்லமர் தொடங்கினர். இருவரும் மல்யுத்தத்தில் தாங்கற்ற வித்தை யத்தையுங் காட்டி நின் றனர். ஈற்றில் பலாயனன் வாசவனுடைய கால்களைத் தன் காலாற் பின்னித் தன் கரத்தால் அவன் மீடற்றைப் பிடித்துத் தூக்கி ஒரே யடியாக நிலத்தில் அடித்தலும், வாசவன் பராரையன்ன தன் தேகஞ் சிதைந்து மாண் டான். அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆங்கு நின்றோ ரனைவரும் ஆச்சரியவயத்தராய்க் கரகோஷஞ் செய்து

ஆர்ப்பரித்துப் பலாயனனைப் பலவாறு புகழ்ந்தனர். விராடன் பலாயனனுக்குச் சந்மானங்க ளுதவி அவன்மீது கொண்ட பேரார்வத்தினால் அவனைத் தன் பக்கத்தி லிருத்தி “உலகத்தில் மல்லமரில் உன்னை யொப்பா ரெவரு மில்லை” யென்று மெச்சினான்.

2. க ள் வி

“அறம்பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டும்—உறுங்கவலோன்
றுற்றுழியும் கைகொடுக்கும்; கல்வியின் ஊங்கில்லை
சிற்றுயர்க் குற்ற துணை”. —*நீதிநெறி விளக்கம்.*

மனிதர்களாலே தேடற்பாலனவாகிய பொருள்கள் கல்விப்பொருள் செல்வப்பொருள் என இரண்டாம். கல்வி யாவது கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல்; கல்வி என்பதில் கல் என்பது பகுதி; கல்லுதலாவது தோண்டுதல்; விஷயங்களை ஆராய்ந்தறியும் ஞானமே கல்வி. கற்றற்குரிய நூல்களாவன: அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களை அறிவிக்கும் நூல்களும், அந்நூல்களை அறிதற்குக் கருவிகளாகிய நிகண்டு, இலக்கணம், கணக்கு முதலிய நூல்களுமாம்.

செல்வப்பொருள்: பங்காளிகள், கள்வர், வறியவர், அரசர் என்னும் இவர்களாலே கொள்ளப்படும்; கல்விப் பொருளோ ஒருவராலுங் கொள்ளப்படமாட்டாது. செல்வப்பொருள் வெள்ளத்தாலாயினும் அக்கினியாலாயினும் அழியும்; கல்விப்பொருளோ ஒன்றாலும் அழியமாட்டாது. செல்வப்பொருள் பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் குறைந்துகொண்டே வரும்; கல்விப்பொருளோ பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் பெருகிக்கொண்டே வரும். செல்வப்பொருள் சம்பாதித்தல், காப்பாற்றல், இழத்தல் என்னும் இவைகளாலே துன்பஞ்செய்து பலரையும் பகையாக்கும்; கல்விப்பொருளை யுடையவர், இம்மையிலே சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை அனுபவித்தலாலும், நல்லிசையும் பொருளும் பெறுதலாலும், பின்னே தருமத்தையும் முத்தியையும் அடைதலாலும், இடையறாத இன்பத்தை

அனுபவிப்பார். இப்பெரியாரைச் சேர்ந்து “அறியாதவைகளை எல்லாம் அறிந்தோம்” என்று உலகத்தார் பலரும் அவரிடத்து அன்புடையவராவர். ஆதலினாலே, செல்வப் பொருளினும் கல்விப்பொருளே சிறப்புடையது.

வித்தை கற்பிப்போன், வித்தியாகுரு, ஆசிரியன், உபாத்தியாயன் என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள்; குரு என்ற சொல்லுக்கு அஞ்ஞானத்தை நீக்குவோன் என்பது பொருள். கற்பிப்போன், கற்கப்படுவோன், கணக்காயன் என்னும் சொற்களும் உபாத்தியாயனையே குறிப்பன. வித்தையைத் தேடுவோன், வித்தியார்த்தி, வித்தியாபாரகன், மாணவகன், மாணாக்கன் என்பன ஒரு பொருட்கொற்கள்.

சிறு பிராயத்திலே கற்ற கல்வி புத்தியிலே நன்றாகப் பதியும். சிறுவயதிற்கு கற்ற கல்வி சிலையில் எழுதிய எழுத்துப்போலாம். ஆதலினாலன்றே ஓளவையார் “இளமையிற்கல்” என்று அருளிச்செய்தார். கல்வியை நல்லாசிரியரிடத்தே சந்தேகமும் விபரீதமு மறக் கற்றல் வேண்டும்.

“பிச்சை புக்காயினும் கற்றன் மிகவினிதே”

“கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே”

வியாதி வறுமைகள் இன்மையும், பொருள் இளமை முதலியவைகள் உண்மையும் கல்வி கற்றற்குச் சிறந்த கருவிகள்; மிகச் சிறந்த கருவி ஆசிரியருடைய உள்ளத்திலே அருள் உண்டாகும்படி நடத்தல்.

கல்வியிலே தேர்ச்சியடையவேண்டுமாயின், ஒருநாள் ஊக்கமாகவும் மற்றொருநாள் சோம்பலாகவும் இராமல், எப்பொழுதும் தங்கள் தங்கள் சத்திக்கு ஏற்பக் கல்வியிலே பயிலல் வேண்டும். சோர்வு அடையாமல் நாடோறுங் கிரமமாகச் சிறிதாயினும் நன்றாகக் கற்கின்றவர் எப்படியும் அறிவுள்ளவராவர். தாம் அதிக சமர்த்தர் என்று நினைத்து ஒவ்வொருவேளையில் மாத்திரம் கற்கின்றவர் அதிகமாகத் தேர்ச்சியடையமாட்டார். மணற்கேணியைத் தோண்டுந்தோறும் ஊற்றுநீர் சுரந்து பெருகிக் கொண்டே வருதல்போல, கல்வியைக் கற்குந்தோறும்

அறிவு வளர்ந்துகொண்டே வரும். ஆதலினாலே கல்வியைச் சிறிது கற்றமாத்திரத்தில் அமையாது மேன்மேலுங் கற்றல் வேண்டும்.

தாங் கேட்ட பாடங்களை நாடோறும் போற்றலும், தாங் கேட்ட பொருள்களைப் பலதரமுஞ் சிந்தித்தலும், ஆசிரியரை அடுத்து அவைகளைக் குறைவுதீரக் கேட்டலும், ஒருசாலை மாணாக்கர் பலருடனும் பலதரமும் பழகுதலும், தாம் ஐயுற்ற பொருளை அவரிடத்து வினாவுதலும், அவர் வினாவியவைகளுக்கு உத்தரங் கொடுத்தலும், தாம் கேட்டறிந்ததைப் பிறருக்கு அறிவித்தலும் ஆகிய இவைகள் எல்லாம் கல்வி பயிலும் மாணாக்கருக்குக் கடன்களாம்.

கல்வியுடையவர் தாங் கற்றறிந்தபடி நல் வழியிலே ஒழுகுதலும், நன்மாணாக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலும், எல்லாருக்கும் உறுதியைப் போதித்தலுமாகிய இம் மூன்றையும் எந்நாளும் தமக்குக் கடனாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ் வியல்புடையவரே கல்வியா லாகிய பயனை அடைந்தவராவர்.

சீர்த்துக்கு ஏதுவாகிய அன்ன வஸ்திர முதலியவற்றையும், ஆன்மசுகத்துக்கு ஏதுவாகிய ஞானத்தையும் கொடுப்பது வித்தையே யாதலின், எல்லாத் தானங்களினும் வித்தியாதானமே சிறந்தது. ஒருவருக்கு அன்ன வஸ்திரங் கொடுத்தால், அவை அவருக்கு மாத்திரமே பயன்படும்; பயன்படுவதும் சிறிது பொழுதுமாத்திரமே. ஒரு விளக்கேற்றுதல், அவ்வொரு விளக்கிலே பல விளக்கும், அப்பல விளக்கினுள்ளும் ஒவ்வொரு விளக்கிலே பற்பல விளக்குமாக எண்ணில்லாத விளக்கும் ஏற்படுத்துதற்கு ஏதுவாதல்போல, ஒருவர்க்குக் கல்வி கற்பித்தல், அவ் வொருவரிடத்திலே பலரும், அப்பலருள்ளும் ஒவ்வொருவரிடத்திலே பற்பலருமாக எண்ணில்லாதவர் கல்வி கற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏதுவாகும். அவர் கற்ற கல்வியோ அப்பிறப்பினன்றி மற்றப் பிறப்புக்களிலும் சென்று சென்று உதவும். ஆதலின் வித்தியாதானத்துக்குச் சமமாகிய தருமம் யாதொன்றுமில்லை.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”. —திருத்தொள்ளர்.

3. நீதியற்ற காதல்

ஒரு தினம், சதேட்டிணையின் கறிஷ்டனை சீசகன் தன் சகோதரியையும் மைத்துனனாகிய விராடராசனையும் காணும்படி ஆங்கு வந்தான். அக் சீசகன் பேரழகும் ஆண்மையும் ஆற்றலும் பெரிதும் படைத்தவன்; விராடராசனுடைய சேனைக்குத் தலைவன்; அவன் அந்தப்புரத்திலே தனது சகோதரியுடன் பேசிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், விரதசாரணி தான் கொய்து கொண்டுவந்த மலர்களை அரசன் றேவியிடங் கொடுத்தான். விரதசாரணியின் பேரழகைக் கண்ட சீசகன், நாசகாலஞ் சமீபித் தமையினறேபோலும், அவள்மீது பெருங் காதல் கொண்டு, தன் நாயலே நின்ற மகளிரை “செந்திருவனைய இந்த அரிவை யார்கொல்” என வினவலும், “இவள் எங்கள் மகாராணியின் வண்ணமகள்” என்றனர்.

மாதர்கள் சொல்லிய மாற்றங் கேட்ட சீசகன் மதி கலங்கியவனாய் வண்ணமகள்பாற் சென்று “பெண்ண ரயிர்தே, யான் உன்மீது காதல்கொண்டேன், என்னை மணந்துகொள்ளுதி; என் ஒருயிர் நின்னடைக்கலம்” என்று அவளை இரந்து நின்றான். பதகனாகிய சீசகன் உரைத்த வார்த்தை வண்ணமகள் காதற் படுதலும், அவள் இடியே றுண்ட நாகம்போலச் சஞ்சலமுற்றுத் தன் இரு செவிகளையும் காந்தண்மலரன்ன கரங்களாற் பொத்திக்கொண்டு ஒதுங்கி நின்றனள். சீசகன் பின்னரும் அவளைப் பல வாறு இரந்து நின்றான். வேடர் வலையிற் சிக்கிய மான் போல், விரதசாரணி செய்வ தின்னதென அறியாதவளாய்ச் சிறிது நேரங் கலங்கிப் பின்னர், தன் சித்தத்தை ஒருவாறு திடப்படுத்திக்கொண்டு இங்ஙனங் கூறுவாள்:

“என்மீது தகாத எண்ணங் கொள்ளுதல் உனக் கடாது; இத்தீய காதலால் விளையும் பாவம் பழிகளை நீ சிந்திக்கின்றிலை; இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பேரிடரைத் தரும் இப் பரஸ்தீரீகமனத்தை உன் உள்ளத்திலிருந்தும் ஒழித்துவிடு; என்னைத் தனித்தவனென்று எண்ணேல்; கந்தருவர் ஐவர் எனக்குக் காவலாயுள்ளனர்; அவர்கள் இதனை யுணர்வரேல் நீ உன்னுயிர் காண்ட லரிது; அரசர்

குலத்தி லுதித்த உனக்கு இச்செயல் அடுப்பதன்று; இத்தீய எண்ணத்தினால் நீ உனக்குமாத்திரமன்றி, உலகத்துள்ள மன்னுயி ரனைத்தும் வந்து ஆறுதற்கு ஆதாரமாகவுள்ள விராடமகாராசனுக்கும் கேடு சூழ்கின்றனை; உன் ஆண்மையையும் ஆருயிரையும் அவமே போக்காது இவ்விடம்விட்டகலுதி”.

வண்ணமகள் கூறிய வார்த்தை யெல்லாம் தூர்த்தனைய சீசகன் செவியுட் புகுந்தில. அவன் “என்னொருயிர் நீங்கினலும், உன்னை அனைந்தன்றி அப்புற மகலேன்” என்று சமீபத்திற் சென்றான். வேங்கையைக் கண்டமான் போல் விரதசாரணிமெய் நடுங்க, மனம் பதைப்ப, நாணத்தலைப்பட, வியர்வை சிந்த, கண்ணீர் சொரிய, கூந்தல் சோர, இடை துவள, நாவுலர ஓடிச் சென்று, சுதேட்டிணையை அடைந்து, “அரசன் மாதேவியே! யான் ஆடவரைப் பாரா விரதம் பூண்டவ ளென்பதையும், கந்தருவர் ஐவர் எனக்குக் காவலா யுள்ளன ரென்பதையும் முந்தியே உமக்குக் கூறியுள்ளேன்; இங்ஙன மிருப்ப, உமது தம்பியாங் சீசகன் என்மீது தகாத காதல் கொண்டு என்னுடன் பேசத் தகாத சில வார்த்தைகள் பேசினான்; உமது கறிஷ்டனை நற்புத்தி புகட்டித் தடுத்துவிடுதிர்; இல்லையேல், அவன் மாண்டொழிவது திண்ணம்” என்று முறையிட்டான். விரதசாரணி விளம்பிய மாற்றங் கேட்ட விராடர் கோன்றேவி இடியேறுண்ட நாகம்போல் உளம் பதைபதைத்து, அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து அவளை ஒருவாறு தேற்றி, தன் அந்தப்புரத்தை உடனே விட்டகலும்படி சீசகனுக்குக் கட்டினையிட்டான்; சீசகன் காதல் நோய் வாட்டத் தன் மாளிகையைச் சேர்ந்தான்.

சீசகனுடைய மாளிகையிலுள்ள சேடியர்கள் சுதேட்டிணையிடம் வந்து அவளை வணங்கி “மகாதேவியே, உமது தம்பி வண்ணமகள்மீது கொண்ட காதல்நோய் வருத்தப் பெரிதும் வேதனையுறுகின்றான்; அவன் உயிர் தரித்தலரிது; வண்ணமகளை அவன் ஒருநரம் கண்ணூரப் பார்ப்பனேல், அவன் காதல்நோய் சிறிது குறையும்” என்றனர். சேடியர் செப்பிய மொழி கேட்ட விராடன் நேவி சிந்தை நோந்து, “சீசகனுக்கு நாசகாலஞ் சமீபித்தமையினால்

போலும், அவன் இங்ஙனம் தகாத காதலுற்றுக் கலங்குகின்றான்; விரதசாரணியெனிலோ கற்பிற் சிறந்தவன்; மேலும் எம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவன்; இதற் கொரு போதும் உடன்படாள்; கீசகன் எனிலோ வண்ணம்களின் கடைக்கண்ணைக்க மில்லையேல் உயிர் துறப்ப நென்பது துண்ணம்; யான் இதற் கென்செய்வேன்; இருதலைக் கொள்ளியுள் ஏறும்புபோ லானேன்” என்று நெடிது நேரஞ் சிந்தித்துப் பின்னர்த் தன்னருகில் நின்று விரத சாரணியை நோக்கி, “வண்ணமகளே, என்னருயிர்ச் சகியே, உன்னால் ஆகவேண்டிய பேருதவியொன்றுளது; அதனை நீ மறுக்காது செய்வையேல், எங்கள் மகாராச னுடைய செங்கோல் யாதும் பங்கமுறாது; யானும் ஈடேறுவேன்; செய்ய உடன்படா தொழுவையேல் எங்கட்குப் பேரிடர் நேரு மென்பது நிசம்” என்று மிக்க பருவர லுடன் சொன்னான்.

அதுகேட்ட விரதசாரணி அவளைப்பார்த்து, “அன்னை யன்னாய், நின் பருவரல் ஒழிதி; நீ வேண்டும் பேருதவி என்னால் முடியுமெனில் யான் தவறாது செய்வேன்” என்றான். சுகேட்டினை, “விரதசாரணியே, என் கனிஷ்ட னாகிய கீசகன் வயசிற் குறைந்தவனாதலினால், நின்மீது நீதியற்ற காதல்கொண்டு பெரிதும் வருந்துகின்றான்; உனது கடைக்கண்ணைக்கினால் அவன் காதலையுந்தீர்த்து உன் கற்பிணையுங் காக்குதி” என்று வண்ணம்களின் கால்களில் வீழ்ந்து அவளை இரந்தாள். “அரசியே, காதலையுந் தீர்த்துக் கற்பிணையுங் காப்ப தெங்ஙனங் கூடும்” என விரத சாரணி விளம்புதலும், விராடன் நேவி, “நீ வேறென்றுஞ் செய்யவேண்டாம்; யான் தரும் இந்தத் தும்பை மாலையைக் கொடுசென்று, மாளிகையின்கண்ணே சயனத்தின்மீது கிடந்து வருந்தும் எனது தம்பி கையிற் கொடுத்து இனிய மொழி கூறி மீண்டு வருதி; இப் பேருபகாரத்தை என்பொருட்டுச் செய்வையேல், நீ செய்யும் இந்நன்றியை யான் உயிருள்ள பரியந்தம் மறவேன்” என்று பின்னரும் இரந்தாள். “விராடன்மாதேவியே, நின் கிளை முழுவதும் நாசமாதற் கேதுவான செயலைச் செய்யும்படி என்னை வேண்டினை; மேல் வருந் தீமையைகிட்டு என்னைக் குறைகூறுதே” என்று சொல்லி, வண்ணமகள் மாலையைப்

பெற்றுக்கொண்டு கண்ணீர் பெருக, தன் கற்பைக் காத்தருளும்படி சூரியதேவனைத் தியானித்தவண்ணம் சீசகனுடைய மாளிகையை யடைந்தாள்.

விரதசாரணியை இடையருது சிந்தை செய்து கொண்டு சயனத்தின்மீது கிடந்த சீசகன் அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தே களிகொள்ளும் உள்ளத்தையு எழுந்திருந்து,

“வந்தனள் என்னுடை மாதவப் பயன்
வந்தனள் என்னுடை வழிபடுந் தேய்வம்
வந்தனள் என்னுடை ஆவி வாழ்வற
வந்தனள் என்னுடை வண்ண மங்கையே”

என்று கூறி அவனைத் தன்னருகுற வரும்படி அழைத்தான். அவள் வாராமை கண்டு, அவனைத் தீண்டும்படியெழுந்து சமீபத்திற் செல்ல, வண்ணமகள் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிக் கடித்திற் சென்றாள். நீசனான சீசகன், மான் பிணையைத் துரந்து செல்லுஞ் செங்கட் புவியேறு போல், அவ் விரதசாரணியைத் துரந்து சென்றான். அவள், அரசரும் அமைச்சரும் சூழ அரியணைமீது வீற்றிருந்த விராடன் முன்னரே ஓலமிட்ட டலறி வீழ்ந்தனள். அப்பொழுதும், சீசகன் நாணம் சிறிதுமற்றவையு அவனைத் தீண்டுமபடி யணுகுதலும், ஆதவன் ஆஞ்சைவழியே ஒரு கிங்கரன் அங்குத் தோன்றிக் சீசகனைப் பற்றிக் கறங்கெனச் சுழற்றி வீசினான். இவற்றை யெல்லாங் கண்டும், விராடன் சீசகனுக் கஞ்சிப்போலும் வாளாவிருந்தான்.

விரதசாரணியழுதுகொண்டு ஓடிவந்து அரசன் முன்னிலையில் வீழ்ந்தமையையும், சீசகன் அவனைத் துரந்து சென்றமையையும் சமையற்காரனாகிய பலாயனன் பார்த்தான். உடனே அவன் விரைந்து சென்று சமீபத்திற் நின்று ஒரு மராமரத்தைப் பிடுங்க முயன்றான். அதனைக் கண்ட கங்கமுனிவர் தமது இனையவனுடைய உள்ளக்கிடக்கையை யுணர்ந்து, “பலாயன, பச்சைமரம் இந்தனத்திற்கு உதவாது, உந்த மரத்தில் நெருப்புப் பற்றாது” என்னலும், பலாயனன் நெஞ்சம் புழுக்க வாளா மீண்டான். விரதசாரணி விராடனை நோக்கி விளம்புகின்றாள்: “வேந்தே, என்னைத் தீண்டுதல் தகாதென நான் பன்முறை பகரவும், பதகனாகிய சீசகன் பலவந்தஞ் செய்ய

முயல்கின்றான்; அரசனென் றிருக்கும் நின்னை அடைக் கலம் புகுந்த வென்னை நீ காவாது, யாதுந் தேறுதல் வார்தலை கூறுது வாளாவிருத்தல் வேத்து நீதியாகுமா? உனது மாளிகையில் உனது தேவியின் சேடியாக வாழும் எனக்கு இப்பேராபத்து நேரவும் நீ வாளா விருப்பையாயின், உன் ஆஞ்ஞாசக்கரம் யாரிடத்துச் செல்லு மென்பதை யுணர்விலேன்; இவன் நின் மைத் துன்னென் றஞ்சி மெளனஞ் சாதிக்கின்றனையா?"

வண்ணமகள் இங்ஙனம் முறையிடுதலும், அரசன் செய்வ தின்னதென அறியானாய்ச் சிந்தைநொந் திருந் தான். விரதசாரணி கண்ணீருங் கம்பலையுமாக வேத் தவையை விட்டு நீங்கி அந்தப்புரத்தை யடைந்தாள். சஞ் சலத்துடன் தன்னிடம் வந்த விரதசாரணியை விராடன் றேவி பார்த்து “வண்ணமகளே, உனக்கு நேர்ந்த இன் னல் யாது” என்னலும், அவள் “மகாதேவியே, புலுபல பராக்கிரமத்தினுற் பூதலம் புரக்கும் புரவலர் துஷ்டநிக்கிர கஞ் செய்து சிட்டரைப் பரிபாலியா தொழிவரேல், செந் கோன்மை யென்மாம்? நீதிகோடா மன்னர் தமர் பிற ரென்ற பேதம் பாராட்டுவாரா? ஆருமற்றவளாகிய யான் நின் மன்னன் செங்கோல் என்னையுங் காக்குமென எண்ணி, ஈண்டு நின்னைத் தஞ்சமென் றடைந்து நினக் குத் தொண்டு பூண்டொழுக்கலானேன்; நின் தம்பி என் மேற் காதல்கொண்டு என கற்பிற்குப் பங்கஞ் செய்ய முயன்றான்; இந்த அநீதியை வேந்தனிடம் போய் யான் முறையிடவும் அவன் செவிடர்போல் வாளாவிருக்கின் றான்; இது ஊத்திரிய தருமமாகுமா? இனி, நின் கறிஷ்ட னுடைய செயல் வீரத்தின்பாற்படுமா? தருமத்தின்பாற் படுமா? ஏழை யொருத்தியைக் காதலித்து அவள் கற் பிற்குப் பங்கஞ் செய்ய முயல்வது பூரியர் செயலன்றிச் சீரியர்க் கடுக்குமா? என்னைப்போல் நீயும் ஒரு பெண்ண யிருந்தும் இதற்கு ஒன்றும் பேசாதிருக்கலாமா?” என்று கரைந்தாள். சதேதடினை பதிலுரைக்க அறியாதவளாய்ப் பரிவுட னிருந்தாள்.

அரசனே டிருந்த கங்கமுனிவர் அவனை நோக்கி “மன்னவ, இப் பேதைக்கு இடர் வினைக்க முயன்றவன்

நின் சேனாதிபதியும் மைத்துனனுமாகிய ஸீசக னென்பதை யுணர்ந்தும், அச்சங் காரணமாக நீ அவனைத் தண்டியா தொழிவது தருமமன்று; அரசனாவன் தன்னாலும் தன் பரிசனத்தாலும் கள்வராலும் பகைவராலும் விலங்குக ளாலும் பிரஜைகட்கு யாதும் இடர் வாராவண்ணம் தன் னுயிர் போல் மன்னுயிரையும் ஒம்புதல் வேண்டும். அலீ தின்றேல், நின்னணமை யென்னும்' என்றார். கங்கமுனி வர் கூறிய கட்டுரையும் வண்ணமக ளுரைத்த வார்த்தையும் தன்னுள்ளத்தைப் புண்படுத்த, வேந்தன் அவ்விடத்தை விட்டகன்று தன் மாளிகையினுள்ளே சென்றான். அச் சமயத்திற் கதிரவனும் மேற்குக் கடலை யடைந்தான்.

4. கற்புடை மகளிர் கடமை

நெய்வபக்திக்குப் பின்பு புருஷபக்தி விசேஷமென்பதும், பெண்களுக்குச் சகல தொடர்புகளிலும் நாயக னுடைய தொடர்பே அதி உத்தமமென்பதும் உண்மை. இதற்கு உதாரணமாக, கலியாணமானவுடனே பெண் தன்னுடைய தாய் தந்தை சகோதரர் முதலியவர்களை விட்டுவிட்டுத் தன் கணவனுக்கு உரியவளாவதே போது மான சான்றாயிருக்கின்றது. ஆகையால், நாயகனிடத்திற் பூரண நேசம் வைக்க வேண்டியது பத்தினியினுடைய மாறாத கடமையா யிருக்கின்றது. பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப் படிந்து அவனுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நடக்கிற பத் தினிக்குச் சகல நன்மைகளும் இடையூறின் றிச் சித்திக்கு மென்பது சத்தியமே; உலகம் ஒன்றைக் கொடுத்துப் பிறிதொன்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமா யிருப்பதால், நமக்கு மரியாதை வேண்டுமானால் நாம் மரியாதையைக் கொடுத்து மரியாதையை வாங்கவேண்டும். நமக்கு ஒருவருடைய அன்புவேண்டுமானால், நாம் அன்பை வழங்கி அதனைப் பெறவேண்டும். அப்படியே ஒரு பெண் தன் புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு விசுவாசம் வைக்கிறாளோ, அவ்வளவு விசுவாசம் புருஷனிடத்திலிருந்து அவளுக்குக் கிடைக்கும். கிரமமான சகல விஷயங்களிலும் புருஷ னுடைய நோக்கமறிந்து மனைவி நடந்தால் அவனும் அவளு டைய நோக்கத்தையறிந்து நடப்பான். ஆகையால் குடும்

பத்துக்குப் புருஷன் எசமானை யிருந்தாலும், அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்கிற மனையாளின் சொற்படி புருஷன் கேட்பானாதலால், அப்படிப்பட்ட மனையாள் ஒரு அளவிற்குப் புருஷனுக்கு எசமாட்டியாயு யிருக்கிறாள். இது பெண்களுடைய வணக்கத்தினாலும் இணக்கத்தினாலும் வருகிற மேன்மையல்லவா? சில சமயங்களிற் காரணம் ஏதுமின்றி மனையாளைப் புருஷன் கோபித்தாலும், அதற்குப் பதிலாகப் புருஷனை அவள் கோபிக்க எள்ளளவும் அதிகாரமில்லை. இல்லாள் எப்போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பவளாதலாலும், அவளுக்குப் புருஷனைத் தவிர வேறே எசமானன் இல்லாதபடியாலும், அவள் அந்த ஒரு எசமானனுக்குத் திருப்தியாக நடப்பது எளிதாயிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்ட செல்வஞ் செல்வாக் குடையவையினும், அவன் பல எசமானர்களும் பலபேருடையவிரோதங்களும் பல கஷ்டமான தொழில்களும் உடையவனாகையால், தன்னையறியாமல் அவனுக்குக் கோபம்வரக் காரணமிருக்கின்றது. அந்தச் சமய மறிந்து பத்தினி ஒதுங்க வேண்டியது கிரமம். பெருங் காற்று ஓங்கி வீசும்பொழுதும், அதி வேகமாக வெள்ளம் பெருகி வரும்பொழுதும், வனையாமல் எதிர்த்து நிற்கிற பெரியவிரூகங்கள் வேரோடு சாய்ந்து வீழ்கின்றன; அந்தச் சமயத்தில் வளைந்துகொடுக்கிற சிறிய செடிகளுக்கு ஒரு அபாயமுமில்லை. அப்படியே பெண்களும், புருஷனுக்குக் கோபம் வரும்பொழுது, எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லாமல், அவன் குறிப்பையுணர்ந்து ஒதுங்குவதே விசேடமாகும். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு நன்மையாக நடந்தாலும், அதற்குத் தாம் இசைய நடவாமல், பெண்களுக்குக் கொடுமை செய்கிற சில புருஷர்களும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட கிரீவாக்கியமான ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வஞ் சகாயஞ் செய்யவேண்டுமே யல்லாமல் வேறு சகாயமில்லை. கைவிரலே கண்ணைக் குத்தினால் கையை என்ன செய்யலாம்? நம்முடைய பல்லே நம்முடைய நாவைக் கடித்தாற் பல்லை யுடைக்கலாமா? கப்பலேறினபின்பு கடல்யாத்திரைக்குப் பயந்து ஆவதென்ன? பெண்ணுக்கும் புருஷனைத் தவிர வேறு கதி யில்லாதபடியால், தம்மாற் கூடியவரையிற் புருஷனுக்குத் திருப்தியாக நடக்கவேண்டியது அவளுடைய கடமையாயிருக்கின்

றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனா யிருந்தாலும், தெய்வ பத்தியும் சாந்தமும் பொறுமையும் உண்மையும் ஆடக்க மும் வணக்கமும் கற்புநெறியும் உள்ள பெண்களுக்கு எவ்வகையான குறைவுமில்லை.

எண்ணா னுடம்பிற்கும் சிரசே பிரதானமா யிருப்பது போல், மகளி ருக்குச் சகல குணங்களிலும் கற்புநிலையே மேலான ஆபரணமா யிருக்கின்றது. கற்புநிலை தவறாதவ ளுக்கு முக அழகு இல்லையாயினும், கலியாணவீட்டுப் பூமாலைபோல் அவள் யாவராலும் கனம்பண்ணப்பெறு வாள். கற்புநிலை கெட்டவள் அதி சுந்தரியா யிருந்தாலும் சுடுகாட்டு மாலையைப்போல் யாவராலும் இகழப்படுவாள். உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தீங்கு செய்கிறவன் அவனுக்கு மட்டுந் துரோகியாகிறான். அந்நிய புருஷனைச் சேருகிற பெண்ணெனிலோ, பலபேருக்குத் துரோகஞ் செய்கிறாள். அவள் தன்னையுங் கெடுத்து அந்த அந்நிய புருஷனையுங் கெடுத்துத் தன்னுடைய சொந்தப்புதுஷனுக்குந் துரோகி யாகி அந்த அந்நிய புருஷனுடைய பத்தினிக்கும் பெரிய துரோகியாகிறாள். அவளுடைய தூர் மார்க்கத்தால் அவ ளுடைய புருஷனுக்கும் அந்நிய புருஷனுடைய பத்தினிக் கும் உண்டாகிற சஞ்சலமும் பொறுமையும் துக்கமும் அதிகமல்லவா? அன்றியும், “கேடாலிக் காம்பு குலத்துக் கினம்” என்பதுபோல, கற்புநிலை கெட்டவள், தன் னுடைய உற்றார் பெற்றார் முதலியவர்களுக்கும், தன் னுடைய புருஷன்வழிச் சுற்றத்தாருக்கும் மாறாத அவமா னத்தையும், இழிவையும், நிந்தையையுந் சேடிவிடுகிறாள். இந்த அநியாயமான உலகமானது அவள் செய்த குற்றத் திற்காக அவளுடைய புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் அவ மாணப்படுத்தி, நிரபராதிகளான அவர்களையுந் தண்டிக் கின்றது. மற்றைக் குற்றங்களெல்லாம் சில காலத்தில் மறைந்துபோகும்; விய பி சா ர தோஷமோ என்றால் உலக முள்ளமட்டும் மறையாது; அந்த வியபிசாரி இறந் தாலும் அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல் என்றும் நிலை நிற்கும். மற்றைக் குற்றங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிராயச்சித்தமுண்டு; ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடி னால் அதற்குச் சரியான பொருளைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்யலாம்; அப்படியே நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களுக்

கும், நாம் பிறருக்குச் செய்கிற தீங்குகளுக்கும் தகுந்த பரிகாரங்களைச் செய்யலாம். கற்புப் பங்கப்பட்டால் அதற்கு ஒரு பிராயச்சித்தமுமில்லையே. 'கெட்டுப்போன கற்பு எட்டுநாள் அழுதாலும் வருமா? அரைக் காசுக்கு அழிந்த மானம் ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வருமா?' என்று பழமொழிகளும் இருக்கின்றனவே.

பெண்ணுக்குக் காவலாகிய நாணத்தையும் மானத்தையும்விட்டு அவள் நெறி தவற எப்போது உடன்பட்டாளோ, அப்போதே அவள் எப்படிப்பட்ட தீமை செய்தற்கும் பின் வாங்கமாட்டாள். பெண்களின் ஒழுக்கக் கேடு பல பாவங்களை விளைவிக்கிற வித்தா யிருக்கின்றது; எப்படியெனில், பரபுருஷனை விரும்பும் பெண் அந்தக் குற்றத்தை மறைப்பதற்காகப் பல தந்திரங்களையும் பொய்களையும் கபட மாரக்கங்களையும் உபயோகிப்பாள்; அவள் சில சமயங்களில் தன் புருஷனைக் கொல்லவும் வழி தேடுவாள்; மது முதலிய வெறிப் பானங்களையும் அருந்துவாள்; அந்த வஸ்துக்களை விலைக்கு வாங்கவும், பரபுருஷர் பார்த்து மகிழும் படி தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளவும் கையிற் பொருளில்லாவிட்டால், திருடுதற்குத் தானும் முயலுவாள். கருடன்காலிற் சதங்கை கட்டினதுபோல், வியபிசாரதோஷம் எப்படியும் பகிரங்கமாய்விடும்; அந்தக் குற்றத்தை மறைக்க எத்தனிப்பது ஆகாயத்தைப் படல்கொண்டு மூடுவதற்கும், பூனை தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக் குடிப்பதற்கும் சமானமா யிருக்கும்.

புருஷனும் மனைவியும் வாழ்நாள் வரையில் அந்நியர் முகம் பார்க்கிறதில்லையென்று கலியாணகாலத்திற் தெய்வ சந்நிதியில், பிரமாண பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ் செய்து கொள்ளுகிறார்களே; அந்தப் பிரமாணத்தை அலட்சியஞ் செய்து அந்நியரைச் சேருவது மகா கொடிய பாவமாகையால், அப்படிப்பட்ட பாவிசாஸிகள் மோட்சத்தை இழந்து அவியாத அக்கினியிற் பூத பசாச கணங்களால் உபாதிக்கப்படுவார்களென்று வேதசாத்திரங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த உலகத்திலும் வியபிசாரிகள் சகலராலுங்கைவிடப்பட்டு, பின் சோரநாயகனாலுங்கைவிடப்பட்டுத் தரித்திரமும் பல வியாதிகளும் துன்பங்களுக்கொண்டு உல

கம் சிரிக்கத் திரிகின்றதை நாம் கண்ணாரப் பார்க்கிறோம். பின்னும் இந்த உலகத்தில் நடக்கிற கொலைகளுக்கும் கலகங்களுக்கும் இந்த வியபிசாரமே பிரதான காரணமாயிருக்கின்றது.

வியபிசாரத்தினால் உண்டாகிற இன்பம் மிக அற்பமாய் இருக்கின்றது. அந்த அற்ப இன்பத்தினால் உண்டாகிற ஆபத்துக்களும், பாவங்களும், பழிகளும் பலவாகின்றன. ஒருவனை மதங்கொண்டயானை பின்னே துரத்த, முன்னே புலி வந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப் பயந்து ஆற்றிலே குதிக்க, ஆற்றிலே பல முதலைகள் அவனைப் பிடித்து விழுங்க, இப்படியான நிலையி லிருக்கின்றவன் தாகத்துக்குத் தண்ணீரை அள்ளிக் குடித்துச் சந்தோஷப்படுதல் எப்படியோ, அப்படியே வியபிசாரஞ் செய்கிறவர்களுடைய நெஞ்சில் ஓயாத பயமும் நடுக்கமுந் துன்பமும் குடிகொண்டிருக்கும். இவ்வளவு அச்சத்தோடு அவர்கள் அடையும் இன்பம், துன்பமேயல்லாமல் வேறல்லவே. இந்த அற்ப சுகத்தை விடும்பி மலைபோன்ற பாவங்களையும் பழிகளையும் துன்பங்களையும் சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிறவர்கள் எவ்வளவு மதிக்கெட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள்!

ஒருத்தி பரபுருஷனுக்குப் பெறுகிற பிள்ளைகளை, அவள் தன் சொந்தப் புருஷனுடைய பொருள் பண்டம் நிலம் முதலியவற்றிற்கு உரியவர்களாக்குவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்! ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவியா யிருக்கும்பொருட்டும், அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்று நன்மார்க்கத்திற் கொண்டுவரும்பொருட்டும் கலியாணத்தைக் கடவுள் நியமித்தருளினார். அந்த விதிகளுக்கு விரோதமாக, உலகத்தில் வியபிசார தோஷங்கள் அதிகரிக்குமானால், புருஷனை மனைவி மதியாமலும், மனைவியைப் புருஷன் விரும்பாமலும், பிள்ளைகளைப் பெற்றாரல்ல முறையிற் பரிபாலிக்காமலும், பிள்ளைகள் பெற்றாரைப் பிற்காலத்திற் பேணாமலும், இல்லற தருமங்கள் சரியாக நடவாமலும் உலகத்திற்குப் பெரிய விபரீதம் உண்டாகுமே! ஆகையாற் பெண்கள் கற்புநிலையைக் கைவிடாது காக்கவேண்டும். ஏனைய யுத்தங்களிற் சத்துருவுக்குப் பின்வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பவர்களே வெற்றி

யடைவார்கள். கற்பு யுத்தத்திலோவெனில் எதிர்த்து நில்லாமல் ஓடுகிறவர்களே வெற்றிகொள்வார்கள்; ஆகையாற் பெண்கள் அந்நிய புருஷர்களுடன் பேசாமலும், அவர்களைச் சொப்பனத்திலும் நினையாமலும், காம நூல்களையும் தீய கதைகளையும் படியாமலும் கேளாமலும், பரிசுத்தமா யிருக்கவேண்டும்.

உலகத்திலே பிறர்மனைவியரைக் கெடுக்க உபாயஞ் செய்கிற ஆண்களும் இருக்கின்றார்களாகையால், பெண்கள் தக்க துணையில்லாமல் ஒருபோதும் தனிமையா யிருக்கத் தகுந்தவர்களல்லர். புருஷனொவன் வீட்டி லில்லாத போது, அவர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்களைத் துணையாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் பிராணன் போனாலும் கற்புநிலை தவறுகிறதில்லையென்ற வைராக்கிய சித்தம் உடையவர்களா யிருத்தல்வேண்டும். ஓர் அரசனுடைய தீய எண்ணத்திற்கு ஓர் உத்தமி இணங்காமல் மறுத்து நின்றபொழுது, அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு 'என்னை நீ சேராதிருப்பையானால் உன்னை வெட்டிக் கொல்வேன்' என்று கோபத்தோடு சொல்ல, அதைக் கேட்ட அந்தப் பதிவிரதை அரசனை நோக்கி:

“நாபதி நீ யானாலும் நாதரீன்பா தத்தினுக்குள் சிரமகுட நிகராமோ? சேர்கிலையேற் கொல்வனெனக் கரவாளை யுருவீன்றாய்; கற்பினுக்கோர் குறைவின்றித் தாமாநீ யேனைக்கொல்லிற் றந்தைதாய் குருநீயே”.

“ஏ துஷ்டா! நீ அரசனானாலும் எனது பர்த்தாவினுடைய திருப்பாதத்திலே ஒட்டிய தாசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கிற கிரீடமும் சமாமமாகுமா? உன்னைச் சேராவிட்டாற் கொல்வேன் என்று கைவாளை உருவிநின்றாய்; என்னுடைய கற்பிற்குமட்டும் பங்கமின்றி என்னை நீ கொன்றுவிடுவாயானால் எனக்குத் தாயும் தந்தையும் குருவும் நீயே”யென்று ஆவேசத்தோடு கூறினாள்.

மானங் கெடுமுன் பிராணனைத் திரணமாக எண்ணிக் கற்பைக் காப்பாற்றின அந்த உத்தமியை மற்றைப் பெண்கள் குருபீடமாகக் கொள்ளவேண்டும்; சோர நாயகனைச் சேரும் பெண்ணுக்கும் அந்தச் சோரனுக்கும் வசை

யுண்டெனினும், அந்நிய புருடனாற் கர்ப்பந் தரிப்பது முதலான சங்கடங்கள் நேரவிருப்பதால், அவளுடைய குற்றத்தை உலகத்தார் பெரிதாக எண்ணுகிறார்கள். சில சமயங்களில், குற்றமற்ற பெண்களுக்குக் குற்றங் கற்பித்து அவர்கள் வியபிசாரிகளென்று பொய்க்கதை கட்டிவிடுகிற உலகமாதது, உண்மையிற் கெட்டுப்போனவளுடைய செய்கையை வெளிப்படுத்தாம விருக்குமா? ஆகையால் அந்நிய புருஷர்களுடைய காற்றும் தங்கள்மேல் வீசாமற் பெண்கள் தூயவர்களா யிருத்தல்வேண்டு மென்பதாம்.

5. அடாத செய்பவர் படாத பநிவர்

அன்று மாலைக்காலத்திற் பாஞ்சாலியாகிய வண்ண மகளுக்குக் கீசகனல் நேர்ந்த மானபங்கத்தை யுன்னி யுன்னிப் பாண்டவர் தத்தம் மனத்தே கோபமும் மானமும் துயரமும் மாறி மாறி நிகழ, நெட்டுசிர்ப்போடும் நிக்க சிந்தனையோடும் வைகினார். விராடராசனுந் சனது செங்கோல் தவறியதேயென்னுந் துயர் மனத்தை வாட்டத் தன்னந் தனியே ஒருபா விருந்தான். அவன் தேவியாகிய சுதேட்டினை “என்னுள்ளே இத் தீமைக ளெல்லாம் விளைந்தன” என்று பருவர லெய்தினள். இச் செய்தியை யுணர்ந்த விராடநகர் வாசிகளுள் வருந்தாதா ரெவருமிலர்.

ஊரடங்கி அர்த்தயாமமானபின் விரதசாரணி கண்ணீருங் கம்பலையுமாக, எவரு மறியாதபடி, மடைப்பள்ளியை யடைந்து பலாயனை நோக்கி ‘பிராணநாதரே, நீசனாகிய இக் கீசகனுக்குத் தக்க தண்டனை செய்ய வல்லார் உம்மையன்றி வேறு யா ருளர்? இக் கங்குல் புலர்வதன்முன் கீசகப் பதகனை யொறுத்தல் வேண்டும்” என்றார். வெஞ்சினஞ் சிறிதும்மாறப்பலாயனன் வண்ணமகள் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு முன்னரினும் பன்மடங்கு சிற்றம் மூள, அவளை நோக்கிப் “பெண்ணே, வஞ்சகச் சகுனியுடன் சூதாடித் தோல்வியுற்ற காரணத்தினால், அந்தகன் மகன் வேத்தவையில் நின்னை வஸ்திராபகரணஞ் செய்ய, நீ யோலமிட, அச் செயலைப் பார்க்கச் சகியாது யானும் என் கறிஷ்டரும் நாகக்கொடியோன் முதலா

வேரை நாசஞ்செய்ய முயன்றபோது, அங்ஙனஞ் செய்ய வொட்டாது எம்மைத் தடுத்தவர் எங்கள் தமயரானரே; இச்சமயத்தினும் அவர் அவ்வாறே செய்தனர்; பொறுமையெனப்படுங் குணம் ஆடவர்க்கு அணிகலமெனச் சொல்லப்பட்டிருத்தல் உண்மையேயாயினும், பசைவர் முறை திறம்பித் தீமைபுரியுஞ் சமயத்திற் பொறையை விடுத்து அவர் தலை துணித்தலே வீரர்தஞ் செயலாகும்; ஆதலால் இப்பொழுதே என்ற ம்பியரையுந் துணையாகக் கொண்டு அக் கிசகனைத் துடிக்கப் பதைக்கப் பிடித்து வதைத்து என் சிற்றந்தையுந் தீர்த்து உன் மானத்தையுந் காக்கின்றேன்; அரிவையே, நீ சிறிதும் அஞ்சற்க” என்றான்.

வெஞ்சின வீமன் மாற்றம் வெவ்வனற் பிறந்தாள் கேட்டு, அஞ்சியே அவனை நோக்கி இவ்வண்ணம் அறைய தானாள்: “என்னரசே, நீர் செய்யவேண்டுமென நினைத்தால் முடியாத கருமம் உலகத்தில் யாதுமுண்டோ; நாங்கள் நாடுகரந்து உறைந்து கழித்த நாட்கள் பல, இன்னும் எஞ்சி நிற்பன சில; இந்த நியாயம் பற்றியே காலமும் இடனும் வாலிதினுணர்ந்த உமது தமையனார், இற்றைப் பகல் நீர் கிசகனைக் கொல்லும்படி மராமரத்திற் கையிட்டபோது குறிப்பாற்றடுத்தனர்; மேலும் தூர்த்தகைய கிசகனை இரண்டு மூன்று தினங்கள் செல்வதற்கிடையில் இராக்காலத்திற் கொன்றுவிடின், எனக்குக் காவலாக வுளர் என்று சொல்லப்படுங் கந்தருவரே கொன்றனரென்று பிறர் மதித்துக்கொள்வர்; இதுவே இதற்கு உபாயம்” என்றாள். பலாயனனும் அங்ஙனஞ் செய்தற்கு உடன்பட்டான்.

அவ்விரவு புலர்ந்தபின், கிசகன் சதேட்டினையின் அந்தப்புரத்திலே அதி கவலையோடு ஏகாந்தமாக நிற்கும் போது, வண்ணமகள் ஒருபுறத்தே பூங்கொடியென ஒல்கி நின்றாள். அவள் நின்றலைக் கண்ட கிசகன், சந்திரனைக் கண்ட காந்தக் கல்லைப்போல் மனமுருகி அவனைச் சமீபித்துப் “பெண்ணாரமிர்தமே, இவ் வீராடன் பராக்கிரமமும், இந் நகரமாந்தர் வாழ்க்கையும் என்னைப் பொறுத்துள்ளனவென்ற உண்மையை நேற்று நிகழ்ந்தவற்றால் நன்குணர்ந்துள்ளனை; உன்னைக் காப்பவரென நீ சொல்

விய கந்தருவரும் எனக்கஞ்சி ஈண்டு வாராதொழிந்தனர்; இங்கனமெல்லா யிருத்தலால் இனி உன் எண்ணம் யாது? கூசாது கூறுதி” யென் றிரந்து நின்றான். “நாம் எண்ணிய கருமம் இனி விரைவிற கைகூடும்” என்று மனத்திடை மதித்தவளாய் வண்ணமகள் புன்முறுவல் செய்து, “வேந்தே, யான் இதுகாறும் அனுட்டித்துவந்த விரதங்காரணமாகவும், அந்தரங்கமான சில ஏதுக்கள் பற்றியும் நேற்றைத்தினம் உமது வேண்டுகோட் கியையா தொழிந்தேன்; மேலும், பெண்பாலார் தம் காதலுக்கு இலக்கானவன் சவர்க்கலோகாதிபனாகிய இந்திரையிருப்பினும், தாங் கொண்ட காதலைத் தாமாக வெளியிடா ரன்றோ; கந்தருவரும் என்னைக் காப்பது மறந்தார்போலும்; தமியேன் நெருநல் உமக்கிழைத்த அபராதத்தை மனத்திற்கொள்ளாதீர்; இன்றிரவு பதினைந்து நாழிகை சென்றபின் அரமணப் புறத்தேயுள்ள பூஞ்சோலைக்குத் தன்னந்தனியே சென்று அங்குள்ள மண்டபத்தில் அமருதீர்; யானும் அங்கு வருவேன்” என்று பகர்ந்தாள். விரதசாரணி இவை கூறக்கேட்ட கீசகன் ஆநந்தபரவசலாய் அதற்கொருப்பட்டு அவ்விடத்தைவிட்டகன்றான். வண்ணமகள் பிற ரறியாதவாறு அட்டிற் சாலையை யடைந்து கீசகனுக்குத் தான் இயம்பிய மாற்ற மனைத்தையும் பலாயனனிடஞ் சொல்லி மீண்டாள்.

அற்றைப் பகல் நீங்கி இராக்காலம் எய்துதலும், பலாயனன் பெண்வேடம் பூண்டு வண்ணமகளையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு, மாங்குயில் தீங்குரல் கூட்டும் பூஞ்சோலையை யடைந்து, விரதசாரணியை ஒருபால் ஒளித்திருக்கச் செய்து, தான் அப் பூங்காவின் நாப்பனுள்ள மண்டபத்திற் கீசகன் வரவை எதிர்பார்த்த படியே யிருந்தான். வண்ணமகள் குறித்த நேரம் எப்பொழுது வரும் வரும் எனக் கணந்தோறும் எண்ணிக் கணக்கிட்டுக் கொண்டு உறக்கமின்றி யிருந்த கீசகன் சங்கேதப்படி, நடுநிசியாதலும் கூற்றுவன் நகரை நோக்கிச் செல்வான் போல், அப் பூங்காவைக் கடிதிற் சென்றடைந்து மண்டபத்தின்கண்ணே எழிலுடனிருக்கும் வஞ்சமகளைக் கண்டான். வண்ணமகளை இடையறாது சிந்தித்தமையினால், அவளுடைய உருவெளித் தோற்றத்தையே எங்குங் கண்டு

மயங்கிய கீசகன் கண்களுக்கு, அவ் வஞ்சமகள் வண்ணமகள்போல் நள்ளிருளிற் புலப்பட்டமை ஓர் ஆச்சரியமன்று. வஞ்சமகளை வண்ணமகளென மனத்திற்கொண்ட கீசகன், அவள் சமீபத்தில் ஆர்வத்துடன் சென்று “பெண்ணுக் கணிகலமே, பேரழகிற் கோருருவே, வண்ணப் பெருமகளே, வாரிதியி ரையிர்தே, நீ என் பொருட்டன்றோ பேயுந் துயில்கொள்ளும் இந் நடு யாமத்தில் தன்னத் தனியே காலால் வழி தடவி இம்மண்டபத்தில் வந்து வந்தினை; என்னொருயிரே! யான் இங்கு வரக் கால தாமசஞ் செய்தமையைப் பொறுத்தருளுதி; என்மீது கொண்ட காதற் பெருக்கிறைப்போலும், குறித்த நேரத்திற்கு முந்தியிண்டு வந்தடைந்து தனியே யிருந்தனை; இனிக் கால தாமசமேன்; பாவாய், எனக்கு ஓர் முத்தமளித்து என்னொருயிரைக் காவாய்” என்று கூறி, விளக்கில் விழும் விட்டிலைப்போல, அவ் வஞ்சமகளைத் தீண்டும்படி சென்றான்.

தன்னைத் தீண்டு வண்ணம் நீட்டிய இரு கரங்களையும் பலாயனன் தன்னொருகையால் இறுகப்பிடித்துக்கொண்டு, அப் பதகளைக் கறங்கெனச் சுழற்றி அயலேயிருந்த ஒரு தூணில் அவனுடைய சிரந் தாக்குறும்படி மோதினான். தன் சரீரமும் மனமும் சுழலப்பெற்ற கீசகன் “இதில் ஏதோ கிருத்திரமம் இருத்தல்வேண்டும்” என மதித்து, பலாயனன் கரத்தினின்றும் தன்னிரு கரங்களையும் பறித்துக் கொண்டு அவன் முகத்திற் “பட பட” வென இரு கரங்களாலும் புடைத்தான். கீசகன் புடைத்தமையைப் பொருட்படுத்தாது பலாயனன் அவனைத் தள்ளி வீழ்த்தினான். வீழ்ந்த கீசகன் எழுவதற்கு முன் பலாயனன் கீசகனுடைய விலா விரண்டையும் இடிபிடித்தா லன்ன ஒலியோடு குத்துதலும், அவனுடைய விலாவென்புகள் ஓடிய உதிரம் அருவிபோற் பெருகியது; கீசகன் பின்வாங்கினால்லன். வீழ்ந்தவன் மீளவும் எழுந்து பலாயனனுடைய குடுமியைத் தன்னொரு கரத்தாற் சுற்றிப் பற்றிக்கொண்டு மற்றக் கரத்தினால் அவன் கன்னத்திலே ‘பட பட’வென்று தன் கை சலிக்கும்படி பலமுறை புடைத்தான். பலாயனன் கோபாக்கினி சுவாலிக்க, மனம் பொருளாய், தன் குடுமியைப் பற்றிய கரத்தையும் மற்றக் கரத்தையும் தன்னொரு கையாற் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு, தன்

னுடம்பிலுள்ள பூதானியைத் துடைத்த பின், சீசகனுடைய கேசத்தைத் திருகிப் பற்றி இறுக்கிக்கொண்டு, கரங்களைப் பிடித்த கையை விடுவித்து அவனுடைய பற்கள் உதிரும்வண்ணம் வாயிற் புடைத்தான். இருவரும் மிக்க வலிமையுடையவர்களாதலினால், யார் வெல்வர் யார் தோல்வியுறுவரென்பது ஆர்ப்பத்திற் சொல்ல முடியாமலிருந்தது. மல்யுத்தந் தொடங்கி அதிகநேரமுஞ் சென்று விட்டது. ஈற்றில், பலாயனன் சீசகனுடைய தலையைப் பிடித்து, அவன் தேகத்தைப் பந்துபோலத் திரட்டித் தூக்கி யெடுத்து ஓங்கிப் பின்னர் நிலத்தில் அழுந்த மோதினான். தூர்க்குணங்களுக்கெல்லாம் வாசஸ்தானமாகிய அவன் மார்பு ஓடித்தது; சீசகனுடைய விண்ணுலகுற்றது. வீமனன்றி வேறு யார் அக் சீசகனைக் கொல்ல வல்லார்! பலாயனன் ஒரு மராமரத்தைப் பிடுங்கி அதில் நெருப்பை மூட்டி, சிறிது தூரத்தில் மறைந்து நின்று விரதசாரணியைச் சமீபத்தில் அழைத்துக் சீசகனுக்கு நேர்ந்த கதையை அவளுக்குக் காட்டினான்; பாஞ்சாலியுஞ் சிற்ற மாறினான். சீசகன் நினைத்துவந்ததொன்று, நிகழ்ந்தது பிறிதொன்றுயிற்று.

“பண்ணிய வினைகளின் பயனலாது தாம்
எண்ணிய கருமம் மற்றியாவர் எய்தினார்?”

நள்ளிரவிற் பூஞ்சோலையிலே ஒருவரோ டொருவர் மூட்டி மல்யுத்தஞ்செய்யும் ஆர்ப்பையும், மராமரத்தைப் பிடுங்கி அதன் கிளைகளை யொடித்தமையா லுண்டான அரவத்தையும், அயலேயுள்ள மாளிகையிற் சயனித்த சீசகன் றம்பிமார் கேட்டு “ஊரடங்கிய நடு யாமத்துப் பூஞ்சோலையில் இவ்வாறான அரவங் கேட்பதென்னை, எங்கள் சகோதரியாகிய சுதேட்டினை யிடத்து ஏவல் பூண்டுள்ள வண்ணமகள் மீது அண்ணன் காதல் கொண்டுள்ளான்; அவன் அவளைப் பூங்காவிற் கண்டு பலாத்காரஞ் செய்ய, அதனை யுணர்ந்து அவளுக்குக் காவலாயுள்ள கந்தருவர் எங்கள் மூத்தோனுடன் மாறுபட்டுச் சமர்புகின்றனர் போலும்” என்று அயிர்த்தனர். சீசகன் றம்பியார் தூற்று மூவரும் தத்தங் கரத்திற் றீபங்களைப் பிடித்தவராய்ச் சரேலனை ஓடிவந்து பூஞ்சோலையிலுள்ள மண்டபத்தைப்

பார்த்தலும், அங்கே மலைபோன்ற கீசகன் உதிர வெள்ளத்தில் மாண்டு கிடப்பதைக் கண்டார்கள். கண்டமாத்திரத்தே அவர்களிடத் துண்டான சீற்றத்திற்கும் துயரத்திற்கும் அபிமானத்திற்கும் அளவில்லையெனலாம். அவர்கள் தம் முன்னவன் மாண்ட செய்தியைச் சதேட்டினைக்கு மாத்திரஞ் சொல்லிவிட்டு இரகசியமாக அவனைத் தகனஞ் செய்துவிட நினைத்தார்கள். இங்ஙனம் நினைத்த தம்பிமார், தங்கள் முன்னவன் மடிந்துபோனமைக்குக் காரணியாக விருக்கும் வண்ணமகளையும் பிடித்துக் கொடுவந்து, கீசகனுக்கென அடுக்கும் ஈமத்திலே ஏற்றித் தகனஞ் செய்துவிடுதல் வேண்டுமென்னுந் தீய நோக்க முடையவர்களாய், அந்தப்புரத்திற் சென்று, விரதசாரணியை ஈர்த்துவருதலும், அவள் “அம்மவோ! அம்மவோ!” என்று அரற்றினாள். விரதசாரணி இங்ஙனம் இட்ட ஓலம் மடைப்பள்ளியிற் றுயின்ற பலாயனன் செவியிற் படுதலும், அவன் வடவாழகாக்கினிபோற் கனன்றெழுந்து ஓடிவந்தான். “தீயிடைப் பிறந்தானைத் தீயிடை யுய்த்தல் இத்தீயரால் முடியுமா?” என்று விரைந்து வந்த வீமன், அங்குள்ள மரங்களை வேரோடும் பறித்துக் கீசகன் கறிஷ்டர் மீது மோதினான். அவர்களுட் சிலர் மடியப் பலர் ஓடினர். ஓடிய அப்பேடிகளை அவன் துரந்து பிடித்து அடித்துக் கொன்றான். நூற்றுமூவரும் கூற்றுவனூல கெய்தினர். பலாயனன் விரதசாரணியை அந்தப்புரஞ் செல்ல விடுத்துத் தானும் மடைப்பள்ளியை யடைந்தான்.

கீசகனும் தம்பிமாரும் மாண்டு கிடத்தலைக் கண்ட விராடநாட்டு மக்கள் பெரிதுங்கவன்றார்கள். விராடநாட்டரசனும் தன் மைத்துனர் மடிந்தமையை யெண்ணி “என் வலி யிழந்தேனே” யென்று பெரிதும் வருந்தினான். சதேட்டினை தன் தம்பியர் கதியை யுன்னி மிகப் பிரலாபித்து “இந்த வண்ணமகள் பொருட்டே கந்தருவர் என்கறிஷ்டரைக் கொன்றனர்; ஆதலின் இவளை இம்மாளிகையில் அடுத்தமை தவறாகும்” என்று, நாட்டைவிட்டகலும்படி வண்ணமகளுக்குச் சொன்னான். விரதசாரணி இன்னுஞ் சிலதினஞ் சென்றபின் அங்ஙனம் அகல்வதாக விளம்பி ஆங்கிருந்தாள். கீசகனைக் கறிஷ்டருடன் கொன்றவன் வீமனென்பதைப் பிறரெவரு மறிந்திலர்,

6. தமிழ்ப் புலமை

தமிழ் கற்கப்புகுஞ் சைவசமயிகள் முன்னர்ப் பால பாடங்களைப் படித்துக்கொண்டு, இலக்கணச்சுருக்கத்தைக் கற்றறிந்து, இயன்ற அளவு பிழையில்லாமல் எழுதவும் பேசவும் பழகுக. நிகண்டு கற்று, அதனுள் அடங்கிய சொற்களையும் அவைகளின் பொருள்களையும் அறிந்து கொள்க. திருவள்ளுவர்குறள் நாலடியார் முதலாகிய நீதி நூல்களைப் பதப்பொருளுடனே கற்றறிந்துகொள்க. சமய தீக்கை பெற்றுக்கொண்டு, சைவர்களுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய தேவாரம், திருவாசகம், திரு விசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் அருட்பாக்களைப் பண்ணுடன் ஓதவும், சுத்தாங்கமாக ஓதவும் பழகிக் கொள்க. பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம், உபதேசகாண்டம், கோயிற்புராணம், காசிகண்டம், கூர்ம்புராணம், சேது புராணம், காஞ்சிப் புராணம், திருத்தணிகைப் புராணம், பதினொராம் திருமுறையிற் பிரபந்தங்கள், குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்கள் முதலாகிய இலக்கியங்களை ஆராய்ந் தறிக.

நன்னூல் விருத்தியுரை, அகப்பொருள் விளக்கவுரை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை, காரிகையுரை, வெண்பாப் பாட்டியலுரை, தண்டியலங்காரவுரை என்னும் இலக்கணங்களைக் கற்றறிந்து, தாம் கற்ற இலக்கியங்களில் இவ்விலக்கண விதிகளை அமைத்துப் பழகுக. இன்னும் காலம் உளதாயின், தொல்காப்பியம் இளம்புராணருரை, சேனாவரையருரை, நச்சினூர்க்கினியருரை, பிரயோக விவேகவுரை, இலக்கணக்கொத்துரை, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இறையரைகப்பொருளுரை என்னும் இலக்கணங்களை யுங் கற்றறிக.

பூகோள நூல், ககோள நூல், அங்ககணிதம், வீச்சகணிதம், க்ஷேத்திரகணிதம் என்னும் நூல்களைக் கற்றறிக. தருக்கநூல்களைக் கற்றறிந்து, எடுத்த விடயத்தை நியாயம் வருவாமல் எழுதவும் பேசவும் பழகுக.

திருவள்ளுவர் குறள் பரிமேலழகருரை, திருச்சிற்றம் பலக்கோவையார் நச்சினூர்க்கினியருரை, கல்லாட நச்சி

ஊர்க்கிரியருரை என்பனவற்றைக் கற்று, இடைவிடாது பலகாலும் உளங்கொளப் பயிலுக.

விசேஷதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு, சைவசமயநெறியுரை, சிவதருமோத்தரவுரை, பரமத தீமிரபானு, சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் முதலாகிய சமய நூல்களைக் கற்றறிக.

கல்விக்குப் பயன் அறிவும், அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கமுமாம். ஆதலால் தம் வாழ்நாள் முழுதும், சிவநிந்தை, குருநிந்தை, சிவனடியார் நிந்தை, வேதாகம நிந்தை, சிவத்திரவியங்கவர்தல், கொலை, களவு, புலாலுண்ணல், கள்ளருந்தல், பிறர்மனை விழைதல், வரைவின் மகளிர் விழைதல், பொய், அழுக்காறு, புறங்கூறல், செய்நன்றி மறத்தல் முதலாகிய பாவங்களை ஒழித்து, சிவத்தியானம், சந்தியாவந்தனம், பஞ்சாக்ஷர செபம், சிவபூசை, தமிழ்வேத பாராயணம், சிவாலய சேவை, மாகேசுர பூசை, தீக்ஷாகுரு வித்தியாகுரு தந்தை தாய் தமையன் முதலிய பெரியோர்களை வழிபடுதல், இரக்கம், பொறை, அடக்கம் முதலாகிய புண்ணியங்களை உடையராய் ஒழுக்குக.

இருமை யின்பத்துக்கும் துணைக்காரணமாகிய பொருளைப் பிறவுயிர்களுக்குச் சிறிதாயினும் கேடு பயவாத நல்வழியிலே ஈட்டுக. நித்திய கருமத்துக்கும் பொருளீட்டுதலுக்கும் உரிய காலமல்லாத மற்றைக் காலமெல்லாம் சிறிதும் வீண்படாமல், புண்ணிய நூல்களை ஆராய்தலிலும், நன்மானுக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலிலும், பலருக்குப் பயன்படும் நூல்களையேனும் உரைகளையேனும் செய்தலிலும் போக்குக.

இவ்வாறே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து விளங்கும் பரிபக்குவர்கள் சற்குருவை யடைந்து, திருவாணதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு, ஞான சாஸ்திரங்களாகிய திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பல்லீரெடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்னும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் பதினான்களையும் உரையுடனே விதிப்படி சிரத்

தையோடுங் கற்றறிந்துகொண்டு, இச்சாத்திரங்களின் அனுபவப்பயனாய் உள்ள தோத்திரவடிவாகிய மேற்கூறப்பட்ட தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் அருட்பாக்களின் உண்மைப் பொருளைச் சிவனது திருவருள் காட்டக்கண்டு, நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் நெஞ்ச நெக்குருக, கண்ணீர்வார, மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப, சிறிதும் மறவாது அச்சிவனது திருவடிக்கீழ்த் தூங்கும் உண்மை நிலையைப் பெற்று வாழ்க.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.”

“கற்றதனா லாய பயனென்கோல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழாஅ ரேனின்.”

“நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநனை
என்றுஞ் சிவன்றா ளினை.”

தமிழ் கற்றவர்களை நடுவுநிலமையின் வருவாது பரிகைசெய்து, அதில் வல்லவர்களென நன்குமதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு அவரவர் தகுதிக் கேற்ற பெயருஞ் சின்ன முங் கொடுக்குஞ் சபையார் இக்காலத்தில் இல்லாமையால், தமிழ்க் கல்வியில் வல்லவர்களும் வல்லவர்களல்லாதவர்களும் ஒப்ப மதிக்கப்படுகிறார்கள். அதனால் நமது தேசத்தாருக்குத் தமிழ்க் கல்வியில் விருப்பமும் முயற்சியும் சிறிதாயினும் இலவாயின. பண்டு தொட்டுக் கல்வியிற் சிறப்புற்று விளங்கும் மகிமைபொருந்திய மடாதிபதிகள் பெருங்கருணைகூர்ந்து, காலந்தோறும் தமிழ் கற்றவர்களுள் தங்கள் சந்நிதானத்துக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டவர்களைப் பரிகைசெய்து, வல்லவர்களென நன்குமதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு அவரவர் தகுதிக் கேற்ற பெயருஞ் சின்ன முங் கொடுத்தருளுவார்களாயின், எந்த மொழியிலும் இனிய தமிழ்மொழி மிக வளர்ந்தோங்குமே.

எ. தெட்சிண நிரைமீட்சி

அரவக்கொடியோன் ஒரு தினம் ஆயிரக்கணக்கான தன் ஒற்றர்களை யழைத்துப் “பாண்டு மைந்தர் பன்னிரண்டாண்டு வனவாசஞ்செய்து, இப்பொழுது நாட்டிற்கு கரந்துறைகின்றனரென அறியலானேன்; ஆதலால் நீவிர் உலகம் முழுவதுஞ் சென்று, அவர்கள் வசிக்குமிடத்தைத் தேடியறிந்து வருவீரேல் உங்கட்கு வேண்டிய நிதியும், ஆடையாபரணங்களும், கரி பரி முதலியனவும் சர்மானமாக உதவுவேன்” என்றான். வணங்கா முடியோன் உரைத்த மாற்றங் கேட்ட ஒற்றர் அவனை வணங்கி, “மகாராசாவே, பாண்டவர் யாண்டுக் கரந்துறையினும், அவர் இருக்குமிடத்தை உள்ளபடி அறிந்து விரைவில் மீண்டு வருகின்றோம்” எனச் சூளுரை புகன்று, காற்றெனக் கடிதற் சென்றனர். இங்ஙனஞ் சென்ற தூதுவர், பாண்டு தநயரை நாடாத நாடில்லை; தேடாத நகரில்லை; பாராத ஊரில்லை; செல்லாத மலையில்லை; போகாத வனமில்லை அவ்வொற்றர் ஆதவன் கிரணந்தானும் புகுதற்கரிய பூஞ்சோலைகளிற் றேடினர்; பவனனுஞ் சேறற்கரிய மலைக்குகைகளில் நாடினர்; பாண்டவரின் அடிச் சுவட்டைத் தானுங் கண்டிலர்.

சகுனி, கன்னன், துரோணர், கிருபாச்சாரி, அசுவத்தாமா, விதுரன், வீடுமர், திரிகர்த்தன், தம்பியர் நூற்றுவர், மந்திரிமார், சேனைத்தலைவர், பிரதானிகள், வேற்றரசர் முதலியோர் குழுவியிருந்த பேரவையில், தாரகாகணத்தின் நாப்பண் விளங்கும் மதியமென்னத் தூரியோதனன் வீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், பாண்டவரைத் தேடிச் சென்றதூதுவர் மீண்டுவந்து முன்னர்மன்னனைப் பணிந்து “மகாராசாவே, நாங்கள் செல்லுதற்கரிய தேயமெல்லாஞ் சென்று தேடுதற்கரிய இடமெல்லாந் தேடியும் பாண்டவரைக் கண்டிலேம்; இது சத்தியம்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்துநின்றனர். ஒற்றர் இயம்பிய அனைத்துங் கேட்ட மன்னவன் மனங்கவன்று, ஆண்டுப் பேரவையி லிருந்தோரை நோக்கி:

“பாண்டு சுதர்கள் ஐவரும், பாஞ்சாலன் மகளும் ஈராரும் ஆண்டு வனத்தி லிருந்தீனத்தே யாவி விடுத்தே யகன்றாரோ?

தூண்டு முனிவர் போதனையாற் றுணிந்து துறவெய் தினர்கோல்லோ? மீண்டு வருமா றுளவேயோ? விளம்பீர் உளத்தில் ஓர்ந்” தென்றான்.

மன்னவன் மொழிந்த மாற்றங் கேட்டுக் கன்னன் கழறுவான்: “பாண்டவர் காடுறை வாழ்க்கை நீத்து, வேற்றுரு வமைந்து, வேற்றரசரை யடைந்து, வெவ்வேறு தொழில் மேற்கொண்டு, ஆண்டு ஒராண்டு வதிந்தபின் மீண்டு ஈண்டு வந்து எம்மொடுஞ் சமர் புரிவர்; இது திண்ணம்”.

கன்னன் இங்ஙனங் கழறிய மாற்றங் கேட்ட துச்சாதனன் வெகுண்டு தன் மூத்தோனை நோக்கி “அரசரேறே, எம்மொடுஞ் சூதாடித் தோல்வியுற்ற அன்றே ஐவரும் அனலிடைப் பிறந்தாரும் மனத்துயராற் சாவாரைப் போல் இந்நகர் விடுத்துக் கானகஞ் சென்றனர்; அவர்கள் மீண்டு வருவரென் எண்ணுவது தவறாகும்; உயிருட னிருப்பரேல் இவ்வொற்றர் கண்ணுக்குப் புலப்படா திருத்தல் முடியுமா? பாஞ்சாலி கொண்டுள்ள வெறுப்பினாலும், தம்பிய ருள்ளத் தெழுஞ் சீற்றத்தினாலும், பசிப் பிணியினாலும், வெயில் மழை பனி யாதியவற்றினாலும், வேற்றரசர் கூறும் வசை மொழியினாலும் தருமன் துயர் மீக்கொண்டு உயிர் நீத்துவிட, அதனைக்கண்டு அவன் தம்பியரும் மாண்டனர் என்றுணருதி; கொல்ல னுலையிற் சிவக்கக் காய்ச்சிய இரும்புண்ட நீரும், ஆனைவாய்ப்பட்ட கரும்பும், அந்தகன் கையி லகப்பட்ட ஆருயிரும் மீண்டு வருதல் எத்துனை அசாத்தியமோ, அப்படியே பாண்டவர் இந்நகர்க்கு மீண்டு வருதலும் அசாத்தியமாகும்” என மொழிந்தான்.

கொடியவனாகிய துச்சாதனன் இயம்பிய மாற்றங் கேட்டுத் துரோணைச்சாரியர் புன்முறுவல் பூத்து வேத் தவையை நோக்கி விளம்புகின்றார்: “பாண்டவரைச் சாமானியரென எண்ணுவது மதியீனம்; அவர்கள் அறத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுது மியல்பினர்; அறிவுடையவர்கள், கடவு ளருள்வழி நிற்பவர்கள்; கண்ணன் சகாயம் பெற்றவர்கள்; அவர்கள் வசிக்கும் ஊர் உன் னொற்றர் உணர்தற்கு வருமோ; அவர்களுள் ஆர்ச்சுனன் அருந்தவஞ்செய்து பாசுபதம் பெற்றுள்ளான்; அவன் இந்திரன்

பொருட்டுச் சமர்செய்து இராக்கதரைப் புறங்கண்டுள்ளான்; மேலும் பாண்டுதநயரை இசை அடையும்ன்றி வசை ஒருபோதும் அணுகாது; சத்தியந் திறம்பாச் சத்த வீரர்களாகிய ஐவரும், குறித்த அவதி யகன்றபின் ஈண்டு வந்து சமர் புரிவர்; இது சரதம்” எனப் புகன்றார். கிரு பாச்சாரியரும் அவ்வாறே நவின்றனர்.

இவ்வாறு, அவையிலிருந்த ஏனையோரும் தத்தம் அபிப்பிராயத்தை வேந்தனுக்கெடுத்துக்கூறினர். நற்றில் மூதாதையாகிய வீடுமர் அரவக்கொடியோனை விளித்து, “மன்னவா, பாண்டவர் உறையும் நாட்டிலே ‘வான்முகில் வழாது பெய்யும்; மலிவளஞ் சுரக்கும்; மன்னன் கோன் முறை அரசு செய்வான்; குறைவிலா துயிர்கள் வாழும்; நான்மறை யறங்க ளோங்கும்; நற்றவம் வேள்வி மல்கும்; மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்கிடும்’ இவைகளே ஐவர் கரந்துறையும் நாட்டிற்கு அடையாளமாம்” என்று கூறி வாளாவிருந்தார். கிருபாச்சாரியரும் முதியோன் சொன்ன வார்த்தை முழுவதும் உண்மை யென்றார். மூதாதை இசைத்த மொழியைக் கேட்டு, அயலே நின்ற சாரணர் அரசனை வணங்கி இங்ஙனம் அறைவாராயினர்:—

“திங்கள்மும் மாரியும் சிறப்பும் மேன்மையுந்
தங்கி ஆன் குலங்களுந் தழைத்து, சாலிகள்
மங்குல்தோய் விளைவுடைத் தேயம் மச்சநா
டெங்கணும் அதற்கீண யிசைப்ப வில்லையே.

வழுவற வுலகேலாம் ஆய்ந்து வந்துளேம்,
இழிவறு மச்சநாட் டியலுஞ் சேல்வமும்
பழதறு பயிற்சியும் மரபும் பார்த்துளேம்,
மொழிவதேன், பிதாமகன் மொழிந்த துண்மையே.

இன்னுமோர் மொழியவண் இசைப்பக் கேட்டுளேம்
மன்னுடை மைத்துனன் வலிய சீசகன்
மீன்னுரு வண்ணமா மகள்மெய் வேட்டலால்
பொன்னுல கேய்தினுன் பொழுது மேவுமுன்.

வண்ணமா மகளோரு மங்கை காதலால்
விண்ணிடை மேவுகந் தருவர் வேந்தராம்
பண்ணுறும் ஐவர்மற் றவற்படுத்த சொல்
மண்ணெலாம் வழுவற வழங்கக் கேட்டுளேம்.”

மூதாதையாகிய வீட்டுமர் மொழிந்த வாய்மையையும் சாரணர் சாற்றிய மாற்றத்தையுங் கேட்ட சர்ப்பக்கொடியோன் சிறிதுநேரஞ் சிந்தித்துப் பின்னர்ச் சபையோரை நோக்கி “கீசகன், வீமன், சல்லியன், பலதேவன் என்னு மிவர்கள் வலிமையிற் றமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாதவராவர்; இவர்களை வெல்லுதல் யார்க்கு மரிதாம்; பாஞ்சாலியீது காதல்கொண்ட கீசகனை, வீமனை கரந்து நின்று சமர்புரிந்து கொள்ளுனென்பது திண்ணம்; பாண்டவர் விராடநாட்டில் மறைந்து வசிக்கின்றார்களென்பதற்கு எட்டுகையுஞ் சந்தேகமில்லை; இங்ஙனமெல்லா மிருத்தலின் இப்பொழுது செயற்பாலது யாதென இயம்புமின்” என்றான்.

அச்சமயத்தில் அவையிலிருந்த ஆதவன்மகன் அந்தகன்மகனை நோக்கி இங்ஙனம் அறைகின்றான்: “அரசனே, இதன்பொருட்டு நெடிது சிந்திப்பதென்னை, உன்னுடைய கரி, பரி, தேர், காலாள் என்னும் நால்வகைச் சேனையுட் சிலவற்றை விராடநாட்டிற் கனுப்பி, ஆங்குள்ள ஆனிரையைக் கவர்ந்துவரும்படி பணிக்குதி; ஐவர் ஆண்டு உறைந்துளாரெனின் கரந்து வந்து ஆனிரைமீட்டுச் செல்வர்; இலராயின் விராடராசன் தன்னுடைய ஆனிரையை மீட்டல் அரிதாகும்; பாண்டவர் விராடநாட்டில் உறைகின்றனரோ உறையவில்லையோ என்ற சந்தேகத்தை நீக்குதற்கு இதுவே சிறந்த உபாயமாகும்”.

கவசகுண்டலன் இங்ஙனம் கழறுதலும், வேத்தவையிலிருந்த ஏனையோரும் அது தக்கதாம் என்றனர். நாகக்கொடியோனும் அங்ஙனஞ் செய்தற்கு உடன்பட்டான்; அப்பொழுது அங்கிருந்த திரிகர்த்தராசன் தூரியோதனனை நோக்கி “மகாராசாவே, விராடராசனுடைய மைத்துனனும் சேனையுமாகிய கீசகன் முன்னொருதினம் என்னுடன் பொருது என்னைத் தோல்வியுறச் செய்தான்; இச்சமயத்தில் நால்வகைச் சேனையோடும் என்னை ஆங்குச் செல்ல விடுப்பையேல், யான் சென்று மச்சர்கோமகனுடைய ஆனிரை யனைத்துங் கவர்ந்து வருவேன்; அநுமதி தருதி” யென்றான். வணங்காமுடியோன் திரிகர்த்தன் செப்பிய மாற்றங் கேட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்து அவனை மெச்சி, தன்னுடைய சேனையுத்திரத்துள் ஒரு

அக்குரோணி கொண்ட சைநியத்தை அவனுக்குத் துணையாகச் செல்லும்படி பணித்தான். திரிகர்த்தனும் நால்வகைச் சேனை புடைசூழ விராடநாட்டிற்குச் சென்றான். பின்னர் நாகக்கொடியோன் சபையிலிருந்தோரை நோக்கி “பாண்டவர் விராடநாட்டில் வசிக்கின்றனரென்பது நிச்சயம்; திரிகர்த்தராசன் ஆங்குச் சென்று பசுநிரைகவர்வனேல், பாண்டவர் அவனைச் செய்து அவற்றை மீட்டுச் செல்வரென்பதும் நிச்சயம்; ஆதலால், திரிகர்த்தன் தோல்வியுற்றபின் நாம் நால்வகைப் படையுடன் ஆங்குச் செல்வது புத்தியாகுமோ, இன்றேல் இப்பொழுது செல்வது புத்தியாகுமோ, ஆராய்ந் துரையின்” என்றான். வீடுமர் வில்லாசிரியன் முதலானோர் “இற்றைப் பகல் நீங்கி இரவி மறைந்தபின் சேறலே புத்தியின்பாற்படும்” என்றனர். அரசனும் அவர்கள் கூறியது அடுக்குமென்புகன்று, தன் நால்வகைச் சைநியத்தையும் விராடநாட்டிற்குப் புறப்படுதற்கு ஆயத்தஞ்செய்யும்படி பணித்தான்.

இஃதிங்ஙனமாக, துரியோதனன் உதவிய ஒரு அக்குரோணி படையையுந் துணையாகக் கொண்டு சென்ற திரிகர்த்தர்கோனுகிய சுசர்மன் விராடநாட்டின் தென்புறத்தை யடைந்து ஆங்கு நின்ற ஆனிரைகளைக் கவர்தலும், அதனைக் கண்ட கோபாலர் விராட ராசனிடம் விரைந்து சென்று சுசர்மன் தங் கோக்களைக் கவர்ந்து செல்கின்றனென முறையிட்டார். இதனைக் கேட்ட மாத் திரத்தே விராடராசன் சீற்ற மிக்கவனாய்க் காலதாமச மின்றித் தனது நால்வகைப் படையுடன் புறப்பட்டான். அப்பொழுது, விராடனுடைய அந்தப்புரத்திற் பிருகந்நனை யென்னும் பெயருடன் பேடியாக வையும் அர்ச்சனனை யொழிந்த நால்வரும் யுத்த நிகழ்ச்சிகளைக் காணுவான் வேண்டி விராடனுடன் சென்றனர். கோக்களைக் கொண்டு செல்லவொட்டாது விராடராசன் சேனை, திரிகர்த்தராசன் படையைச் சூழ்ந்து தடுத்தலும், இருபாலாருக்கும் பேரமர் விளைந்தது. ஈற்றிற் குருகுலத்தார்படை விராடராசன் படையோடு நிர்வகிக்கலாற்றாது பின்னிட்டது. தன் சைநியம் வெந்திட்டமை கண்ட சுசர்மன் தான் கவர்ந்த பசுக் கூட்டங்களைக் காவல்பண்ணிக்கொண்டு, தன் சிலையை வளைத்து அறுபது பாணங்களை அதன்கண் அறுசந்தித்து

விராடன்மேற் பிரயோகித்தான். மச்சவளநாடனும் உடனே தன் தனுக்கோட்டி நானொவி காட்டி ஐந்து பாணங்களை யேவி, சுசர்மனுடைய தேரையும் தேர்ப்பாக னையும் அவன் துவலுத்தையும் குதிரைகளையும் வில்லையுந் துணித்து, சுசர்மன் மார்பிற் புகும்படி பின்னருஞ் சில பகழி தொடுத்தின்று ஆர்ப்பரித்தான். சுசர்மன் தன் னுடைய தேரழிதலும் பிறிதேரார் சேமத்தேரின்மீதேறி இருபது அம்புகளை யுய்த்து விராடனுடைய தேரும் பாக னும் ஒருங்கு மாளச்செய்து, விராடனையும் பிடித்துத் தன் னுடைய தேரில் விண்ணொறிஹற் கட்டிக் கொடுசெல்வானாயி ண். இதனைக் கண்ட விராடன்சைசியஞ் சிதைவுற்றான்.

திரிகர்த்தர்கோன் விராடனைத் தேரொடும் பிணித்துக் கொண்டுபோதலைக் கண்ட கங்கமுனிவர் தமது தம்பியா கிய பலாயனனுக்கு “விராடன்றன் சிறையை விடுவிக்குதி” யெனக் குறிப்பாற் சொல்ல, பலாயனன் போர்முனையில் ின்ற ஒரு தேரைத் தன் கையிஹற் பற்றிச் சரேலெனச் சென்று. அத் தேரிஹற் சுசர்மன் தேரை மோதி யுடைத் துச் சுசர்மனைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு, விராடனையும் மீட்டுச் சிங்கேறுபோல் மீண்டான். சுசர்மனுடைய சேனை பிரசண்டமாருதத்தில் அகப்பட்ட பஞ்செனச் சிதைந்தது. விடுதலையடைந்த விராடன் வீமனை நோக்கி, “செருமுகத் தினில் எனக்கு நீ செய்த பேருதவிக்கு, ஒருமுகத்தினு மில்லை கைம்மாறு” என வுரைத்து நன்றி பாராட்டினான். பலாயனன் திரிகர்த்தனைச் சிறைப்படுத்திய பான்மையைக் கண்ட பரிமருத்துவனாகிய நகுலன் அத் திரிகர்த்தனுடைய குதிரைகள் பதிலையிரத்தைக் கவர்ந்தான். கோபாலனாகிய சுகதேவன் திரிகர்த்தன் கவர்ந்த ஆணிரைகளைத் தையும் மீட்டான். கங்கமுனிவர் விராடனை நோக்கி “அரசனே, சிறைப்படுத்திய திரிகர்த்தராசனை விடுதலை செய்குதி” யென்று விடுவித்து, அவனுக்கு ஒரு தேரும் உதவி அவனை அவன் நாட்டிற்கு மீண்டு செல்லும்படி அதுமதி செய்தார். திரிகர்த்தன் கங்கமுனியை வணங்கிய கன்றான். சூரியன் அஸ்தமித்தது. துரியோதனன்சேனை சமர்பொர வரு மென்றெண்ணி, விராடர்கோன் தன் சேனையை அணி வகுத்துக்கொண்டு அன்றிரவு அங்குத்தானே யிருந்தான்.

8. தூய்மை

தூய்மையாவது, நமது மனம் வாக்குச் செயல் காயம் என்னும் நான்கினும் அநுசரிக்கவேண்டிய சுத்தியாம். மனவழுக்கு வாக்கழுக்குச் செயலழுக்குக் காயவழுக்கு இவையெல்லாம் பெரியோரால் அருவருக்கப்படுவன. ஆதலால், அவற்றை நாம் தள்ளுவது ஆவசியகமாம். தள்ளுவதுமே மிக எளிய காரியமாம். எளிய காரியமாயிருந்தும் அவைகளைத் தள்ளா தொழுகுவது அறிவினமையாமன்றோ. கண்ணுக் கினியதாய்ப் பொன்போற் பழுத்த தாயினும், மூக்கினுக் கினியதாய் நறுமணங் கமழ்வதாயினும், நாவுக் கினியதாய் அமிர்தம்போலச் சுவைப்பதாயினும், மலத்தினருகே வீழ்ந்து கிடக்கும் ஒரு சிறந்த மாங்கனியை யார்தாம் விரும்புவார். அதுபோல மனச் சுத்தி வாக்குச்சுத்தி செயற்சுத்தி காய்சுத்தி இல்லாதவன், அவன் செல்வனே யாசினும் உயர்குலத்தவனேயாயினும் பெரியோரால் விரும்பப்படான். அங்ஙனமாகவும் நாம் தூய்மையை உள்ளவாறு அநுசரியாது அலட்சியஞ்செய்வதென்னை? மனமானது அவாவென்னும் பேய்வாய்ப்பட்டு, அது கொண்டு செல்லும் வழியெல்லாம் போய்ப் பட முடியாத கஷ்டமடைகின்றது. நம்மிடத்திலில்லாத ஒரு பொருளைக் கண்டவிடத்து அதில் அவாவுண்டாகின்றது. அவாவுண்டாக, அதனைப் பெறுதற்கு மனம் எண்ணுகின்றது. அஃது எளிதிலே கிட்டாதாயின் பொய் கூறி அதனைப் பெற முயல்கின்றது. அதனாலுங் கிட்டாதாயின் களவிலே கவர முயலுகின்றது. அதுவுங் கூடாதாயின் வலிமையாற் கொள்ள முயலுகின்றது. அங்ஙனம் முயலுமிடத்துப் பொல்லாத் துன்பங்களை யடைகின்றது. இத்துன்பங்களுக்கு ஏதுவாகிய அக்கிரமமான அவாவை அடக்கி, நமக்கு உள்ளது போதுமென்று புத்திபண்ணிப் பொருமையின்றி ஒழுக்குமிடத்து மனஞ் சுத்தியடைந்து விடும். அவாவை அடக்காது இச்சித்தபடி அநுபவித்துத் தீர்ப்போமென்று எண்ணுதல் புத்தியீனம். எவ்வளவைய அநுபவித்தாலும் மேலும் மேலும் அவா வளர்வதன்றி ஒருபோதுந் தணியமாட்டாது. மனச்சுத்தியினாலே உயர்வுப் புண்ணியமும் உண்டாகும்; உலகமெல்லாம் வசமாகி விடும்; அளவில்லாத மனச்சுகம் உதிக்கும்; மனச் சுகத்

தினுக்குச் சமமான சுகம் வேறில்லை. அத் தன்மையான சுகத்தைத் தருவதாகிய மனச்சுத்தியை நாடுவது யாவார்க்கும் ஆவசியகமாம்.

வாக்குச் சுத்தியை யாவரும் விருத்தி செய்தல் வேண்டும். வாக்கைக்கொண்டே மனத்தில் எண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. வாக்கின்றி நினைவு நிகழ்வதில்லை. நினைவு சுத்தியாதற்கு வாக்குச் சுத்தியே இன்றியமையாதது. நினைவு சுத்தியடையாவிடின் அதற்கிடமாகிய மனம் சுத்தியுடையதாகமாட்டாது. வாக்குச் சுத்தி உண்மை பேசுதல், இனிய சொல் வழங்கல், தாழ்மையாகப் பேசுதல், பயனில்லாத மொழிகளைத் தவிர்த்தல், கடவுளுடைய திருநாமங்களை உச்சரித்தல், புண்ணிய கதைகளைச் சொல்லுதல், ஞான நூல்களை ஒதுதல் முதலியவைகளால் உண்டாகும். ஆதலால் நாம் எக்காலத்தும் பொய் சொல்லலாகாது. தீய சொற்களை வழங்கலாகாது. பயனில்லாத வார்த்தைகளைப் பேசலாகாது. வீண் கதைகளைப் படித்தலாகாது. புலன்களைத் தீயவழியிற் செலுத்துஞ் சரித்திரங்களை, சொற்களை வசனங்களைச் சொல்லலாகாது. இவையெல்லாம் வாக்கை அசுசியாக்குவனவாம்.

மனமும் வாக்கும் சுத்தியுடையனவாயின் செயலுஞ் சுத்தியுடையதாம். நற்செயலுக்கு நன்மனமும் நல்வாக்குமே காரணமாம். நன்மன முடையவன் நல்வாக்கே பகருவான். நல்வாக்கே யுடையவன் நற்செய்கையே செய்வான். மனமொன்று வாக்கொன்று செயலொன்றாக ஒழுகுவோரிலுங் கொடிய சண்டாளர் உலகில் வேறிலர். அவர் பிறந்த குடியும், அக் குடியுடைய குலமும், அக்குலத்தை யுடைய சனங்களும், அச் சனங்களை யுடைய தேசமும் அவராலேதாழ்வடையும். மக்கள் தமது தந்தை தாயர் சகோதரர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உதவிகளைச் சித்தசுத்தியோடும் இனிய வாக்கோடு செய்துவருதல் வேண்டும். பொருமை, பொய், வீண் வார்த்தைகளைத் தவிர்த்துவருதல் வேண்டும். பின்பு அவர்கள் தம் மினத்

தவர் அயலவர் ஊரார் தேசத்தார்களுக்கு நன்மையான செயல்களைச் செய்து, அவர்களுடைய அன்புக்குத் தம்மையும், தம்முடைய அன்புக்கு அவர்களையும் பாத்திர ராக்கிக் கொள்ள இயன்றமட்டும் பயின்றவரவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகளும் நடக்க முயல்வார்களாயின் ஊருந் தேசமும் பெருஞ் சிறப்படைந்து விளங்கும். ஆதலால், நற்செயல், அது செய்வார்க்கு மாத்திரமன்றி அது செய்வாரையுடைய தேசத்துக்கும் உயர்வைத் தருவதாகும்.

காயத்தினது சுத்தியும் யாவார்க்கும் ஆவசியகமானது. சரீரசுத்தி, மனமும் வாக்குஞ் சுத்திபெறுதற்கு அதுகூலமாகும். வேர்வைகொண்டு அழுக்கடைந்த மேனியோடு இருக்கும்போதுள்ள மனநிலையும் வாக்குநிலையும் விகாரமடைந்திருப்பதும், ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தமாகிய வஸ்திரந்தரித்தவுடன் மனவியல்பும் வாக்கியல்பும் சாந்தப்படுவதும் யாவரும் தம் அநுபவத்தில் அறிந்த உண்மையாம். ஆதலால், சரீரசுத்தியினாலே மனமும் வாக்கும் தூய்மையடைகின்றன. சரீரசுத்தி இல்லாதவர்களைத் தீண்டுதலாலும், அவரோடு உறவாடுதலாலும், அவர்சுவாசத்தை உட்கொள்ளுதலாலும் அநேக நோய்கள் பற்றுகின்றன. நோய்மாத்திரமல்ல, அவர்கள் பழக்கங்களும் மெல்லப்பற்றி மனச் சுத்தி வாக்குச்சுத்தி செயற்சுத்திகளும் பங்கப்படுகின்றன. மனமும் வாக்கும் செயலும் சுத்தியாயிருக்க விரும்புவோர்தம் சரீரத்தையும் சுத்தியுடையதாகப் பேணிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். மனமும் வாக்கும் செயலும் சரீரமும் சுத்தியில்லாதவரோடு உறவாடாது சற்சனாரையே நாடி அவரோடு பழகி நட்பாடிவருதல் வேண்டும். இவைகளைக் கிரமமாகக் கைக்கொண்டு ஒழுகும் மாணக்கர்கள் எந்நாளும் உத்தமர்களாக விளங்குவார்கள்.

9. உத்தர நீரமீட்சி

திரிகர்த்தராசன் விராடனுடன் சமர்செய்து தேரால்வி யுற்றமையையும், அவன் கவர்ந்த ஆனிரையை விராடன் மீட்டுச் சென்றமையையும் அவ்வளவிலமையாது திரிகர்த்த னுடைய துரகங்கள் பதினாசிரத்தை விராடன் சேனைகள் கவர்ந்து சென்றமையையும் துரியோதனன் கேட்டமாத்தி ரத்தே சீற்றமுந் துயரமுமுடையனாய்த் தன் சுற்றத்தாரும் சேனைகளும் புடைசூழ விராடநாட்டையடைந்து, பொழுது விடிவதற்கு முன் அந்நாட்டின் உத்தரநிசையை வளைத் தான். சுயோதனன் சைநியம் விராடநாட்டிலுள்ள செந் நெல் வயல்களையும் பூஞ்சோலைகளையும் தீயிடைப்படுத்தி யெரித்தன; சுரபிகளனைத்தையுங் கவர்ந்தன; இச் செய லைக்கண்ட இடையர்கள் தங்கள் காலடி பிட்டத்திற் பட ஓடிச்சென்று உத்தரனுக்கு இங்ஙனம் உரைப்பாராயினர்:

“அரசினங்குமரனே, இப்பொழுது பேராபத்து நேர்ந்தது; எங்கள் பெரியமகாராசா, திரிகர்த்தன் கவர்ந்த பசுக்கூட்டங்களை மீட்டுவரும் வண்ணம் சதுரங்க சேனையோடு தென்றிசை நோக்கிச் சென்றனர்; அங்ஙனஞ் சென்றவர் இன்னமும் மீண்டிலர்; இதற்கிடையில் வணங்காமுடியோனுடைய சைநியம் நமது நாட்டின் வட திசையிற் சத்தசமுத்திரம்போல் வந்து பரந்துகொண்டது; பகைவர்,

“நாட்டிலுள்ளன பலன்களுங் கவர்ந்தனர்; நறுந்தண் காட்டிலுள்ளன சுரபியின் கணங்களுங் கவர்ந்தார் கூட்டிலுள்ளுறை கலுழனின் குஞ்சுபோல் இனிநீ வீட்டிலுள்ளுறை கின்றதேன்? வேந்தன்மா மதலாய்.”

இடையர் இவ்வாறு முறையிடக் கேட்ட சுதேட்டினை தன் பக்கத்தே நின்று அந்தப்புர மகளிரைப் பார்த்து, “எங்கள் அரசன் வருங்காறும் நீங்கள் ஆயுதந் தாங்கி இந் நகரைச் சூழ்ந்திருக்கும் நாற்புற மதிலையுங் காவல் செய்யுங்கள்” என்றுரைத்தான். இங்ஙனங் கூறிய தாயை உத்தரன் பார்த்து, “அன்னையே, யான் இங்கிருக்க மக ளிர் பொருவரேல் எனக்கு வசையாகாதா? ஆனிரை கவ ரும்படிவந்த பகைவரோடு யுத்தஞ்செய்து அவர்களை வெந்

கிடச் செய்வேன்; போர்முனையில் என் குறிப்பறிந்து தேர் செலுத்தவல்ல சாரதியொருவன் இல்லையே யென்பதை யிட்டுக் கவல்கின்றேன்” என்றுள். அப்பொழுது அயலே நின்ற வண்ணமகள் அரசகுமாரனைப் பார்த்து, “எங்கள் அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும் பேடி சாரத்தியஞ் செய்வதற் சிறந்தவள்; அவள் முன்னொருபோது பார்த்தனுக்குத் தேர் செலுத்துபவளாக விருந்தாள்” என்று கூறினாள்.

அதனைக் கேட்ட சுதேட்டினை பேடியைப் பார்த்து, “உனக்குச் சாரதித் தொழில் வருமோ” என வினவ, அவள் “ஆம்” என்றுள். “அங்கனமாயின், இச் சமயத்தில் எம் புதல்வனுக்குச் சாரதியாகச் செல்லுதி” யெனப் பேடியிடம் சுதேட்டினை சொன்னாள். பேடி உடனே குறிப்பறிந்து வாயுவேகமாகச் செல்ல வல்ல பல பரிகள் பூட்டிய தேரினைக் கொண்டு வந்து மாளிகை முன்றிலில் உய்த்து நின்றாள். இங்கனமாக, உத்தரன் ஆயுதசாலையுட் சென்று பல படைக்கலங்களைத் தெரிந் தெடுத்துக் கொண்டு யுந்தசந்ந்தனாய் வந்து தேரினீழ் ஏறிக் கோடிக்கணக்கான கோதையர் வாழ்த்த, பேடி தேர் செலுத்த, வீதிகளையும் மதில்களையும் கடந்து உத்தர திசையை யடைந்தான்.

அடைந்த உத்தரகுமாரன் சமுத்திரம்போற் பரந்து நிற்கும் நாகக்கொடியோனுடைய நால்வகைச் சேனைகளையுங் கண்டான்; ஏக்கங் கொண்டான்; சரீரம் முழுவதும் பதறப்பெற்றான்; நா உலரப்பெற்றான்; சோர்வடைந்தான். ஸ்ரீராமபிரானின் வழித்தோன்றலாகிய உத்தரன் இங்கனஞ் சோர்வுறுதலைப் பேடி பார்த்துப் புன்னகைசெய்து அவனை நோக்கி “அரசிளங் குமாரனே, நீ இதற்கு அஞ்சாதே; யுத்தத்திற் றுணியவேண்டியன இரண்டுள; கடுஞ்சமர் புரிந்து பகைவரை வெல்லல், இன்றேல் மாண்டு வீரசொர்க்கம் புகுதல்; இவையல்லாமல் வேறெதுவுஞ் செயற்பாலதன்று; போர் செய்வதற்கென வந்து செய்யாது அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து மீண்டு செல்வின், அதனை யறிந்த பெண்களும் நகையாடுவார்களே? ஆதலால், அரசகுமாரனே, தைரியத்தோடு சிலைகோட்டி நாண்பூட்டிக் கொடிய பாணங்களை அதுசந்தித்து வரை

வின்றிப் பிரயோகஞ்செய்; அங்ஙனஞ் செய்வையேல் ஒன்
 னவர் சமர் செய்யலாற்றாது தோல்வியுற்று ஓடுவர்; இன்
 நேல் இறப்பார்; மேலும், இச் சைகியத்தைக் கண்டு தளர்
 வுறேல்; இங்கு நிற்பவை பகைவர்க் குரிய குதிரைப்படை
 யாகும்; அங்கு நிற்பவை யானைப்படை; உங்கு நிற்பவை
 தேர்ப்படை; ஒழிந்தவை காலாட்படை” என்று இங்ஙனங்
 கூறி உத்தரனைத் தேற்றினான். பேடியுரைத்த உறுதி
 யுரைகள் உத்தரன் காதிலே புறக்குடத்தி லூற்றிய நீர்
 போலாயின; அவன் மீண்டு தன் மாளிகைக்குச் செல்
 வதே தனக்கு உறுதியாமென வெண்ணினான். பேடி
 அவனுடைய தளர்ச்சியை நீக்க வெண்ணிப் பனிநீர்
 கொண்டு அவனது முகத்தைக் கழுவிப் பின்னரும் அவ
 னைப் பார்த்து, “தம்பீ, நீ சமர்செய்வதற்குப் பயந்து
 மீண்டுசெல்ல மதியாதே; நீ இத் தேரிற்றானே வாளாவிரு;
 நான் நண்ணலாருடன் சமர்செய்து பலரைக் கொன்று
 அவர்களை வென்று அவர்கள் சுவர்ந்த ஆனிரைகளையும்
 மீட்டுத் தருகின்றேன்” என்றான். பேடி கூறிய கட்டுரை
 யைக் கேளானாய் உத்தரன் சரேலெனத் தேரினின்றுங்
 குதித்துக் காலடி பிட்டத்திற்பட ஓடத் தலைப்பட்டான்.
 உத்தரன் செயலைக் கண்ட பேடி, தானும் தேரினின்றுங்
 குதித்துத் தூரந்து சென்று உத்தரனைப் பிடித்துத்
 தோளொடு தோளுற இறுகக் கட்டிக்கொண்டு வந்து
 தேரின்மீது ஏற்றி அத்தேரில் அவனைப் பிணித்து விட்
 டான்.

பேடி இங்ஙனஞ் செய்துவிட்டு, தனது தேரைத்
 திருப்பி வாயுவேகமாக வனத்திற்குச் செலுத்தி, அங்கு
 நிற்கும் வன்னிமரப் பொந்துள் தாங்கள் முந்தியே
 கேதமித்து வைத்த வில்லையும் தெய்வப் படைக்கலங்களை
 யும் எடுத்துக்கொண்டு ‘இம்’ மென்னு முன்னர் அமர்க்
 களத்திற்கு மீண்டான். அப்பொழுது தேரிற் கட்டுண்டு
 நிற்கும் உத்தரகுமாரன் “இப்படைக்கலங்களை வன்னி
 மரப் பொந்துள் வைத்தார் யார்” எனப் பேடியை வின
 வலும், “இவை பாண்டவருள் ஒருவனாகிய பார்த்தன்
 வைத்தன” என்றான். “அந்தப் பார்த்தன் இப்பொழுது
 எங்கிருக்கின்றான்” என உத்தரன் கேட்க, “உனது பிதா

வுடன் சமாசனம் வகித்துள்ள கங்க முனிவர் உங்கள் மாளிகையை என்று அடைந்தனரோ, அன்றே இவனும் அங்கு வந்து, ஒரு சாபத்தினுற் பேடியாக விருக்கின்றான்; அஞ்ஞாதவாசத்திற்காகிய கால வெல்லை முடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாழிகை நேர யிருக்கின்றது; அந்த இரண்டு நாழிகையும் முடிந்தவுடனே அர்ச்சனன் இங்கே தோற்று வான்; ஆதலால் உத்தராகுமாரனே, நீ சமர்செய்தற் கஞ்சி மீண்டு செல்லவேண்டா; நீ இத் தேருக்குச் சாரதியாக விருந்து இதனைச் செலுத்துதி” என்று சொல்லிப் பேடி அவனுடைய கட்டையும் அவிழ்த்துவிட்டாள். இந்த உண்மையைக் கேட்டமாத் திரத்தே உத்தரன் தேர்த்தட்டில் வீழ்ந்து பேடியை வணங்கி யெழுந்து மிக்க துணிவோடு சாரதியாக விருந்து தேர் கடவலானான். பேடி தன் வளையலணிந்த கையில் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு உத்தரனை நோக்கி ‘விராடர்கோன் மதலாய்! ஒரே முறையிற் கோடிக் கணக்கான பாணங்களை இந்த வில்லில் அதுசந்தித்து இப்பகைவர்களை யெல்லாம் எமலோகம் அனுப்பிவைப்பேன்; நீ இம்மியின்றூணையும் அஞ்சாது குறிப்பறிந்து தேர் ஊருதி” என்று அசுவமந்திரத்தையும் அவனுக்கு உபதேசித்தனள்.

இங்ஙனமாக, துரியோதனன் சேனைத் தலைவராகிய துரோணச்சாரியர் முதலானோர் இவர்கள் வரவைக் கண்டு, “முந்தி நம் சைவியத்தைக் கண்டமாத் திரத்தே பயந்து தேரினின்றும் குதித்தோடிய உத்தரனே இப்பொழுது தேர் செலுத்த, பேடி யொருத்தி தன் கையிற் சிலை பிடித்தபடி நம்முடன் போர் செய்ய வருகின்றாள்; இப் பேடி அந்த அர்ச்சனனாகவே யிருத்தல்வேண்டும்” என்று சந்தேகங் கொண்டு கலந்து பேசினார். இதற்கிடையிற் சமர்க்களம் புகுந்த பேடி தன் சிலையை வளைத்துப் பகைவர் தாம் கொண்ட சந்தேகம் நீங்கித் திடுக்கிடும்படி நானேதை செய்து வரைவின்றிச் சரமாரி பொழிதலும், பகைவர் சேனையுட் பலர் மாண்டனர்; பற்பலர் தாள் கரந் தோள்

முதலாம் உறுப்புக்கள் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தனர்; இன்னும் பலர் பேடியின் பாணங்களின் கொடுமைக் காற்றூதவராய் ஓடத் தலைப்பட்டனர்.

துரியோதனனுடைய சேனைகள் மடிதலையும் போர்க்குடைந் தோடுதலையும் கண்ட விதரன் வணங்கா முடியோனைப் பார்த்து, “அரசனே! அர்ச்சுனன் முந்திய ஆளல்லன்; அவன் அருந்தவ மியற்றி அரனிடத்திற் பல தெய்வப் படைக்கலங்களைப் பெற்று வலிமையுற்றுச் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று இந்திரன் பொருட்டு நிவாதகவச காலகேயர் எனப்படும் அசுரர்களை வென்று தேவாயிரத்தையுண்டு மீண்டு இங்கு வந்துள்ளான்; மேலும், ‘தன்னிலத்திற் குறுமுயல் தந்தியினும் வலிது’ என ஒரு முதுமொழியு முண்டு; ஆதலால் இப் பகைவர்களை நமது நாட்டில் வர விடுத்து ஆங்கு வெல்வதே புத்தியின்பாற்படும்” என்று கூறினான். அச் சமயத்தில் அயலே நின்ற வீடுமனும் துரோணச்சாரியரும், “அதுவே எங்கள் அபிப்பிராயமுமாம்” என்றனர். இவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்ட நாகக் கொடியோன் தன் மனம் அழன்றான்; அப்பொழுது கன்னன் அவர்களை விளித்து, “வந்து நிற்கும் தேரோனிலோ ஒன்றே யொன்றும்; அதன்கண் ணேறி யுத்தஞ் செய்யும் படி வந்து நிற்பவனோ ஒரு பேடி; இப்படியாக, சுத்த வீரராகிய நீவிர் மனந்தளர்ந்து நிற்பதன் காரணம் யாதென அறிகிலேன்” என்றான். பின்னரும் கன்னன் சுயோதனனை நோக்கி, “அரசனே, பகைவரிடங் கவர்ந்த ஆணிரைகளைத்தையும் ஆயர்களுடன் கொண்டு நீ முந்தி நகருக்குச் செல்லுதி; சேனைகள் அர்ச்சுனனுடன் பொரும் பொருட்டு ஈண்டு நிற்கவேண்டும்” என்றான். அரசன் அதற்குடன்பட்டுத் தன் சைநியங்களை நான்கு கூறுகப் பிரித்து, ஒரு கூற்றை ஆணிரைக்குக் காவலாகவும், மற்றை இரு கூறுகளையும் துரோணர் கன்னன் முதலானோர்க்குப் படைத்துணையாகவுஞ் செய்து, எஞ்சிய ஒரு

கூற்றுடனும் தம்பியருடனும் ஆனிரைகளையுங் கொண்டு தன் நகருக்கு மீண்டு செல்வானாயினான்.

பேடியாக நின்ற விஜயன் இச் செயலைக் கண்டான். உடனே அவன் கன்னன் முதலானோருடன் யுத்தஞ்செய்தலை விடுத்து, ஆனிரையைக் கவர்ந்துகொண்டு மெல்ல நழுவிச் செல்லும் துரியோதனனைச் சேனைகளுடன் தடுத்து, எதிர்த்துக் கடுஞ்சமர் புரிந்து வென்றிடச்செய்து பசுக்கூட்டங்களை யெல்லாம் மீட்டான். மீட்ட பசுக்கூட்டங்களை உத்தரனுடன் வந்த கோவலர் ஆரவாரத்தோடு பற்றி மீள்வாராயினர். பாற்குடம்போன்ற மடியினை யுடைய சுரபிகளெல்லாம் வாலையுயர்த்தித் துள்ளிக் கொண்டு, சிறையிலிருந்து மீண்டார்போல் தம் நாட்டை நோக்கி ஓடின.

நான்கு நாழிகை செல்லுதலும், பேடியாகென உருப் பசியிட்ட சாபம் நீங்கியது; முகிற்கூட்டத்தால் மூடுண்ட சூரியன் அம் முகில்கள் நீங்கியவழி ஒளிருந்தன்மையென, விஜயன் பேடியுருவம் நீங்கத் தன் சுயவடிவத்துடன் தேர் மீது யுத்தசநந்தனாய் நின்றான். அங்ஙனம் நிறற்றலைக் கண்ட பகைவர் நடுங்கினர். அந்தச் சமயத்தில் அர்ச்சுனன் தன் துவஜத்தில் விளங்கும் அநுமனை யுத்தத்திற் றனக்குத் துணைபுரிதல்வேண்டுமென்று தியானிக்க, அநுமன் உடனே வெளிப்பட்டு அர்ச்சுனனுக்குத் துணையாக நின்றான். பார்த்தன் பகைவருடன் சமர் செய்யும்வண் னம் தன் தனுவைக் குனித்து நாண்பூட்டி ஓதைசெய்த போது, இடியின் சத்தத்தைக் கேட்ட நாகபாம்பைப் போல் அவர்கள் கேட்டமாத் திரத்தே தியங்கினர். காண் உபன் செய்த வெற்றிச்சங்கின் நாதம், ஆரவாரம், நா றைதை யென்னு மிவைகள் காதிற் பட்டமாத் திரத்தே தேர் செலுத்திக்கொண்டிருந்த உத்தரகுமாரன் அறி வழிந்து மீண்டுந் தேர்த்தட்டில் வீழ்ந்தான். அவ்வாறு வீழ்ந்த உத்தரனை விஜயன் தேற்றித் தொன்மைபோற்

பரி துண்டச்செய்து துரியோதனனை யெதிரந்தான்; நந்தியாவர்த்தத்தாமனுக்குத் துணையாக நின்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் கிரீடி சரமாரிபெய்த கொன்றான்; மன்னர் மன்னனுடைய தேர்ச்சாரதியையும் அவன் தேரிற் பூண்டுள்ள பரிகளையும் மாளும்படி செய்தவிட்டு விஜயன் வணங்காமுடியோனைப் பார்த்துச் சிரித்தான். உடனே அந்தகன் புதல்வன் வேறொரு கேதமத் தேரின்மீது பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டு யுத்தபூயியை விடுத்து விரைந்து செல்லும்படி முயல, அர்ச்சுனன் அவனுக்கெதிரே சென்று போகவொட்டாது தடுத்து அவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுவான்:—

“நாகக்கொடியோய்! யாண்டுச் செல்கின்றனை? செல்லாது நிற்குதி; கையிற் கார்முகமிருப்ப, பக்கத்திற் படைத் துணை நிற்ப, போர்க்குப் பயந்து நீ ஓடுவதென்னை? இப்படி ஓடுகின்றனை என்பதை உன் லாட்டிலுள்ள நங்கைய ரறியினும் உன்னைப் பார்த்து நகையாடுவரன்றோ? மன்னர்மன்னனென்றும் வணங்காமுடியோனென்றும் மதித்திருக்கும் நீ போர்க்குடைந்தோடுவது முறையாகுமா? இதுதானா உன் லாண்மை; நன்று! நன்று!! வஞ்சகச்சூறி லை எங்கள் மூத்தோராகும் தருமபுத்திரனை வனவாசஞ் செய்யும்படி விடுத்த கீழ்மகனே, உன்னையும் உனக்குத் துணையாக இங்கே வந்து நிற்கும் வீரர்களையும் ஒரு கணப் பொழுதில் எமலோக மனுப்புவேன்; ஆனால் எங்கள் அண்ணனும் வீமன் சொன்ன சபதம் பிழைத்துவிடுமென வெண்ணி அங்கனஞ் செய்யாதொழிந்தேன்; மேலும் போர்க்குடைந் தோடுபவனைக் கொல்லுவது யுத்த தருமமுமாகாது”.

இந்தப்பிரகாரம் விஜயன் துரியோதனனை வைது நிற்பதைக் கண்டு துரோணச்சாரியரும் வீட்டுமரும் கன்னனும் மிக்க விரைவுடன் மன்னர்மன்னனை வந்து கூட்டினார்கள். அவர்களுட் கன்னன் காண்டபனை நோக்கி, “நாங்கள் நிற்க, நீ அரசாக்கரசனும் துரியோதனனுடன்

சமர்புரிவது முறையாகாது; வா, இயலுமாயின் என்னுடன் யுத்தம் புரிகுதி" என்றான். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட விஜயன், யானையை விடுத்துச் சிங்கத்துடன் போர்புரியும்வண்ணஞ் செல்லும் யாளியைப்போல், உடனே தன்னைப் போர்க்கறைகூவிய கன்னன்மேற் சென்றான். கன்னனும் அர்ச்சுனனும் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்துக் கடுஞ்சமர் புரியலாயினர். இருவருஞ் சிறிதுநேரம் வெற்றி தோல்வியின்றிப் பொருதனர். அவர்கள் செய்த யுத்தத்தின் திறமையைக் கண்டு அங்கு நின்றோர் அற்புதமெய்தினர். ஈற்றில் விஜயன் மூன்று வலிய பாணங்களைப் பிரயோகித்துக் கன்னனுடைய தேரையும் சாரதியையும் குதிரைகளையும் அழித்தான். அங்கர்கோன் பொட்டெனப் பிறிதோர் தேரின்மீது பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டு மீளவும் விஜயனை எதிர்த்தான். விஜயன் கொடிய பாணங்களைத் தூண்டிக் கன்னனை முதுகிடச் செய்தான். ஆதவன் புதல்வன் அதிக சீற்றமும் நாணமு முடையவனாய் மூன்றாமுறை கிரீடியை யெதிர்க்க, கிரீடி கூற்றினும் கொடிய சரங்களைப் பிரயோகித்துக் கன்னனைப் போர்க்குடைந் தோடும்படி செய்து நின்றான்.

இங்ஙனம் போர்க்குடைந்தோடுங் கன்னனை அசுவத்தாமன் பார்த்து, "அங்கர்பூபதியே, தேரும் ஒன்று; அத்தேரி லேறி யுத்தஞ் செய்யும்படி வந்த எதிரியும் பேடி; இப்படி யிருக்க நீவிரெல்லீரும் அஞ்சுவதென்ன வெனமுந்திக் கூறினையே, அங்ஙனங் கூறிய நீ இப்பொழுது போர்க்குடைந் தோடுவதென்ன? சொல்லுவது யார்க்கும் எளிது, சொன்னபடி செய்தல் அரிது என்பதை இப்பொழுதாயினும் உணர்ந்திலையா" என்று பரிகாசஞ் செய்தான். அதனைக் கேட்ட அங்கர்கோன் நாணத்துடன் மௌனஞ் சாதித்துக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டுக் கன்றான்.

இதற்கிடையில், துரோணச்சாரியர் வீடுமர் என்னுமிவர்களுடைய பாதங்களில் வீழும்படி விஜயன் வணக்

கத்துடன் சில பாணங்களை எய்தான். அவன் செயலைக் கண்டு அம்முதியோர் இருவரும் அகம்மகிழ்ந்தனர். துரோணாச்சாரியர் பார்த்தனுடன் போர்புரியும் பொருட்டுத் தமது தேரை அவனுக் கெதிரே கடவிச் சென்றார். அச் செயலைக் கண்ட அர்ச்சனன் பத்தியோடு அவர் பாதங்களை வணங்கி “எங்கள் குருநாதா! உமது அருளால் நாங்கள் வன்வாசங் கழித்து மீண்டு வந்துள்ளோம்; மேலும், ஒன்று மறியாச் சிறியேனுக்கு வில்வித்தை பயிற்றி ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லா வலிமையுடைய ஐகும்படி செய்தருளிய குருமூர்த்தியாகிய தேவரீருக்கு மாறாக வில்லைடுத்து யுத்தஞ் செய்வதற்கு நினைப்பேலே? அங்ஙனம் நினைத்தல் பஞ்சமாபாதகங்களுள் ஒன்றாகுமல்லவா? எங்கட்கு இத்துணை இடரையெல்லாம் விளைத்த நாகக்கொடியோனுடன் யுத்தம்புரிந்து அவனைக் கொல்வதன்றி, தேவரீரோடும் கிருபாச்சாரியரோடும் அசுவத்தாமலேடும் எங்கள் மூதாதையாகிய வீட்டுமரோடும் சமர் செய்யத்துணிவேனென்ற மதித்தீர்கள்?” என்று பணிந்து நின்றான். காண்டபன் கூறிய இந்த மொழிகளைக் கேட்ட துரோணர் அவனைப் பார்த்து “பகைவரைத் திரணமென மதிக்குந் திறமைபூண்ட பார்த்தனை, என் செய்யலாம்; துரியோதனனிடத்தில் உணவை ஏற்று உண்டுவிட்டோம்; செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்தல் வேண்டும்; நீ உனது தந்தையாகிய இந்திரன் பொருட்டு நிவாதகவச காலகேயரென்னும் வலிமையோடு கூடிய அசுரருடன் சமர்வினைத்து வெற்றி பெற்ற யெனக் கேள்வியுற்று மகிழ்ந்தேன்; இப்பொழுது அந்த வகையான யுத்தத்தை யான் பார்த்து மகிழாமாறு இங்குச் செய்குதி” என்றார். குருவாக்கைத் தட்டுதற்கஞ்சி விஜயன் சிற்றமென்பது சிறிதுமின்றிப் பல கோடிக்கணக்கான பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, துரோணரும் சோமாரி யெனும்படி பகழிகளைப் பொழிந்தார். இருவர் செலுத்திய அம்புகளும் எதிர் எதிர் சென்று கொளுவிக்க கொண்டனவே யல்லாமல், இருவரும் எவர்

மீதாயினும் போய்ப் பட்டில. துரோணர் தாம் அர்ச்சுனனுக்கு வில்வித்தை பயிற்றிய காலத்தில், அவனிருந்த நிலையைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு கூடிய விற்பத்தி யுடைய வகை விருப்பக் கண்டு, தாம் இனிமேல் அவனிடஞ் சென்று வில்வித்தை கற்றல் தகுமென வெண்ணினர். பார்த்தன் ஆறு கொடிய அம்புகளைத் தன் சிலையில் அருசந்தித்துத் துரோணர்மீது பிரயோகிக்க, அவை சென்று துரோணருடைய தேரையுடைத்து வேதமெழுதிய துவஜத்தை வெட்டித் தேரீற் பூட்டிய பரிகளையுஞ் சாரதியையும் அடுதலும், அவர் நாணந் தலைப்படப் போர்க்குடைந் தகன்றனர்.

எக்காலத்தாயினும் யுத்தத்திற் புறங்கொடுத் தறியாத் தனது தந்தை போர்க்குடைந்து மீண்டமையைக் கண்ட அசுவத்தாமன் உடனே தனது இரதத்தை அர்ச்சுனனுக் கெதிரே செலுத்தியந்து எதிர்த்துத் தன் தனுவைக் குனித்து நானேதை செய்தலும், விஜயனும் தன் வில்லை வளைத்துப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தான். ஆசிரியன் மகன் சில பகழிகளைத் தூண்டி அர்ச்சுனன் கையிற் கொண்ட வில்லின் நாண இறும்படி செய்தான். தனது வில்லின் நாண் இற்றமையைக் கண்ட அர்ச்சுனன், மற்றைத் தெய்வப் படைக்கலங்களால் இந்த ஆசிரியன் மைந்தனை வெல்லுதல் முடியாது" என நிச்சயித்து, பாலசந்திரனை யணிந்த பசுபதியாகிய பரமசிவன் தனக்குக் கொடுத்தருளிய சிவப்படைக்கலத்தை யெடுத்துப் பூசித்துப் பிரயோகித்தான். தனஞ்சயன் சிவப்படைக்கலத்தைத் தன்மீது பிரயோகிக்கக்கண்ட அசுவத்தாமன் பெரிதும் அஞ்சிப் போர்துறந்து யுத்தகலத்தை விட்டு மெல்ல நழுவினன். அதன்பின்னர்க் கிருபாச்சாரியரும் அர்ச்சுனனுடன் சமரேற்று ஆற்றாது புறங்கொடுத்தார்; அரசர்கள் பலர் அவனுடன் யுத்தஞ்செய்து மாண்டனர்; துரியோதனன் சேனைகள் போர்க்குடைந்து ஓடின. நேரமும் மத்தியானமாயது.

இவ்வாறு அரசர்கள் மாண்டமையையும் சேனைகள் புறங்கொடுத்தோடியமையையும் கண்டு, வீட்டுமரும் விதுரனும் துரியோதனனும் சிந்துநாட்டரசனும் எஞ்சிநின்ற அரசர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞ்சென்று, அர்ச்சனனைச் சூழ்ந்துநின்று ஏககாலத்தில் அவன்மீது பாணங்களை ஏவினர். அச் செயலைக் கண்ட அர்ச்சனன் அடங்காச் சீற்றங் கொண்டவனாய்த் தன் வில்லை வளைத்துப் பாணங்களை வரைவின்றிப் பிரயோகித்து, பகைவர்களுடைய பசுழிகள் தன்மீது படாவண்ணம் அப் பாணங்களினால் கூடஞ்செய்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, மேற்குத் திசையில் இந்திரப்படைக்கலத்தையும், கீழ்க்குத் திசையில் வருணப் படைக்கலத்தையும், தெற்குத் திசையிற் சந்திரப்படைக்கலத்தையும், வடக்குத் திசையில் யமப்படைக்கலத்தையும் தூண்டிப் பகைவர் மார்பிற் புதையும்படி செய்தான். மேலும் ஒரு மோகனஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துத் துரியோதனன் சைவியம் முழுவதையும் அழித்தான். இங்ஙனமாக, உத்தரகுமாரனுடைய தங்கையாகிய உத்தரையென்பாள் தான் வைத்து விளையாடும் பாவைகளுக்கு அணிவதற்கு, பகைவருடைய வெற்றிக்கொடிச் சீலைகளைக் கவர்ந்து வரும்படி தன் தமயனுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்போது கேட்ட அர்ச்சனன், அந்த ஞாபகம் அப்பொழுதுவர, உடனே, ஆங்கு மயங்கிக் கிடக்கும் பகையரசர்களுடைய அங்கவஸ்திரங்களையும் வெற்றிக்கொடித் துகில்களையும் தன் அம்புகளினால் அரிந்து கவர்ந்தான். மூர்ச்சையாகிக் கிடந்த பகையரசர்க ளெல்லோருஞ் சிறிதுநேரஞ் செல்லத் தேறியெழுந்த விஜயனை உணங்கிக்கொண்டு அப்புற மகன்றனர். அர்ச்சனன் துரியோதனன்மீது ஒரு பாணத்தை ஏவி அவன் அணிந்திருந்த கிரீடத்தை வீழ்த்தி அவனை மானபங்கஞ் செய்தான்.

யுத்தத்திலே தோல்வியுற்றவனாகிய நாகக்கொடியோன் வீட்டுமரைப் பார்த்து, “இந்தப் பாண்டவருக்கு

விதித்த அஞ்ஞாதவாசத்திற்குரிய காலவெல்லை முடிவதன் முன் அர்ச்சுனன் இங்கே வந்து வெளிப்பட்டான்; ஆன படியாற் பின்னரும் பழையபடி பதின்மூன்று வருடம் வன வாசம் அஞ்ஞாதவாசம் செய்து முடித்தே நாட்டிற்கு மீள வேண்டுமென அர்ச்சுனனிடம் நீர் சொல்லுதீர்” என்றான். அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட வீட்டுமர் புன்னகை செய்து, “அரசனே, பாண்டவர் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்ய வேண்டிய காலவெல்லை சந்திரமான வருடத்தின்படி நேற்றே முடிந்தது” என்றார். “சரி, இவர்கள் நாட்டிற்கு மீண்டு வரும்போது, பார்த்துக்கொள்ளுவோம்” என்று கூறித் துரியோதனன் தன் துணைவீரருடன் இராக் காலத்தில் நகரத்திற்கு மீண்டான்.

10. மதுநீதிகண்ட சோழ மகாராசர்

தக்திண தேசமாகிய தமிழ்நாடு, சிதம்பரம் காஞ்சி புரம் முதலிய எண்ணில்லாத சிவதலங்களை யுடைமையால், மற்றை எத்தேசங்களிலுஞ் சிறப்புற்றது. அதனுள்ளும் சோழமண்டலம் மிகச் சிறப்புற்றது. அது அகத்தியமகா முனிவருடைய கமண்டலத்தை விநாயகக்கடவுள் காக வடிவாய்ச் சென்று கவிழ்ப்ப, அதலே பொழியப்பட்டுச் சையகிரியினின்றுந் தோன்றிப் பெருகுந் திவ்விய தீர்த்தமாகிய காவிரி நதியை யுடையது.

அச் சோழமண்டலத்திலே, சூரிய குலத்தவர்களாகிய சோழராஜாக்களுக்கு உரிய இராசதானிகள் ஐந்தனுள்* ஒன்றாகியும், காவற் கடவுளாகிய விட்டுணுவினுடைய மனைவியாகிய இலக்குமியிலே பூகிக்கப்பட்டதாகியும், பிரமாவின் சரீரமாகிய பிரமாண்டத்துக்கு மூலாதாரஸ்தலமாகியும் உள்ளது திருவாரூர். அத் திருவாரூரின்கண்

* சோழ இராஜாக்களுக் குரிய இராஜதானிகள் ஐந்தாவன:— காவிரிப்பூம்பட்டினம், கருஆர், திருவாரூர், உறையூர், திருச்சேய்ஞ்ஞவூர் என்பவைகளாம்.

இருந்து அரசியற்றிய சோழராஜாக்களுள்ளே மனுநீதி கண்ட சோழரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் உயிர்களுக் கெல்லாங் கண்ணும் உயிரும் போன்றவர். வன்மீக நாதராகிய சிவபெருமானுக்கு நிபந்தம் அமைத்து, பூசை முதலியவைகளைச் சிவாகம விதிப்படி வழுவாது சிரத்தையோடு நடத்துவிப்பவர்.

அவர் செங்கோல் நடாத்தி அரசியற்றுநாளிலே, அவர் செய்த சிவபுண்ணிய மிகுதியிலே, அவருக்கு ஒரு புத்திரன் அவதரித்தான். அவன் பல கலைகளையும் கசடறக்கற்று வல்லவாகி, அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து, இளவரசாதற்குத் தக்க பருவத்தையுடையவாய் வாழ நாளிலே ஒருநாள், இராசமானிகையினின்றும் புறப்பட்டு, இராசகுமாரர்களுஞ் சேனைகளுஞ் சூழத் தேரிலேறி வீதியிற் சென்றான். செல்லும்பொழுது வீதியிலே ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிக்கொண்டுபோய், அத் தேர்க்காலி னடியில் அகப்பட்டு இறந்தது. அதுகண்ட தாய்ப்பசு சமுன்று ஓடிவந்து, அலறிச் சோர்ந்து, நடுங்கி விழுந்தது. சோழபுத்திரன் அதுகண்டு, “அபாயம் வந்ததே” யென்று தடுமாறி, மனத்துயரங்கொண்டு, அறிவழிந்து தேரினின்றும் வீழ்ந்தான்; அலறுகின்ற தாய்ப்பசுவைப் பார்த்து உயிர்பதைத்துச் சோர்வான்; இறந்துகிடக்கின்ற கன்றைப் பார்த்துப் பெருமூச் செறிந்து இரங்குவான்; “நானொருவன் பிறந்தது என்னுடைய தந்தையாருக்கு இப்பழி வந்தெய்துதற்கோ” என்பான். “எனக்கு அபுத்திபூர்வமாக வந்த இப்பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் உளதாயின், என்னுடைய தந்தையார் அறியுமுன்னமே பிராமணர் விதிக்கும் பிரகாரஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டும்” என்று சிந்தித்துப் பிராமணரிடத்தே சென்றான்.

தன் கன்றை இழந்த பசு அத்துயரத்தைச் சகிக்க மாட்டாது பெருமூச் செறிந்து, கண்ணீர்வாரச் சென்று, இராசமானிகை வாயிலிற் கட்டிய ஆராய்ச்சி மணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது. அதுகேட்ட மனுநீதிகண்ட

சோழர் சிங்காசனத்தி னின்றும் இறங்கி, விரைந்து போந்து, வாயிலை யடைய, வாயிற் காவலாளர்கள் எதிர் வந்து வணங்கி, “மகாராஜாவே, இங்கே ஒரு பசு வந்து ஆராய்ச்சிமணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். மனுநீதிகண்ட சோழர் அது கேட்டு, வருத்தமுறுகின்ற பசுவைப் பார்த்து, “இப் பசு வுக்கு யாது இடையூறு நிகழ்ந்தது” என்று மந்திரிகளைக் கோபித்துப் பார்க்க, அம் மந்திரிகளுள் ஒருவன் வணங்கி நின்று, “மகாராஜாவே, உம்முடைய புத்திரன் தேர்மே லேறி வீதியிற் போம்பொழுது, ஒரு பசுக்கன்று அத் தேர்க்காலில் அகப்பட்டிற்றந்தது. அதன் தாயாகிய இப் பசு இங்கு வந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதுகேட்ட மனுநீதிகண்ட சோழர் பெருந் துயரங்கொண்டு இரங்கி ஏங்கி, “என் செங்கோன் முறைமை நன்று நன்று” என்பார்! இது யாது செய்தாற் றீரும்” என்பார்; கன்றை இழந்த தாய்ப் பசுவின் முகத்தைப் பார்த்துச் சோர்வார். மந்திரிகள் அதுகண்டு அச்சோழருடைய பாதங்களை வணங்கி நின்று “மகாராஜாவே, மனந் தளர்ந்தருளுவது இதற்குப் பரிகார மாகாது; உம்முடைய புத்திரனைக்கொண்டு கோவதைக் குத் தருமநூல்களில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தைச் செய்விப்பதே தருமம்” என்றார்கள்.

அதற்கு மனுநீதிகண்ட சோழ மகாராசர், “நீங்கள் கூறும் பிராயச்சித்தம், கன்றை யிழந்து அலறும் இப் பசுவினது நோய்க்கு மருந்தாகுமா? நான் எனது ஏக புத்திரனை இழக்கின்றேன் என்று கருதி நீங்கள் எல் லீருஞ் சொல்லிய இவ் வார்த்தைக்கு நான் இசைந்தே லையின், நடுவுநிலைமை தவறாதா! உயிர்களுக்குத் தன்னு லும், தன்பரிவாரத்தாலும், பகைவராலும், கள்வராலும், உயிர்களாலும் எய்தற்பாலனவாகிய ஐந்து பயத்தையும் நீக்கி அவைகளைக் காப்பவனன்றோ அரசு எனென்படு வான். நான் என்புத்திரன் செய்த பாவத்தின்பொருட்டுப்

பிராயச்சித்தம் செய்தற்கு உடன்பட்டுப் பிறனொருவன் செய்த பாவத்தின் பொருட்டு அவனைக் கொல்வேனாயின், ஆதி காலத் திருந்த மனுவிலை செய்யப்பட்ட தரும நூல்விதி இப்பொழுது மனுவென்னும் ஒரு சோழனால் நீக்கப்பட்டது என்னும் பழிமொழி உலகத்திலே நிலை பெறாது” என்றார். அப்பொழுது மந்திரிகள் “மகாராஜாவே, இப் பூமியின்கண்ணே இதுபோல முன்னும் நடந் திருக்கின்றதே. இக்குற்றத்தின் பொருட்டு உம் முடைய புத்திரனைக் கொல்லல் முறையன்று. தருமநூலில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தஞ் செய்வதே பண்டு தொட்டு ஆன்றோர் வழங்கிய வழக்கு” என்றார்கள். அதற்கு மனு நீதிகண்ட சோழர் “நீங்கள் தருமநெறியின் உண்மையைச் சிறிதும் சிந்தியாது பேசுகின்றீர்கள். எந்த உலகத்திலே எந்தப் பசு கன்றை யிழந்த துன்பத்தினால் ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது! சொல்லுங்கள்; அன்றியும் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குந் திருவாரூரிலே பிறந்த உயிரைக் கொன்றானே! ஆதலால் அவனைக் கொல்வதே துணிபொருள் என்று சிந்தியுங்கள். நான் இப்பசு வினது துயரத்தை நீக்க வல்ல னல்லேன். ஆதலால் இப்பசு தன் கன்றை யிழந்து துயருறுதல்போல, நானும் என் புத்திரனை யிழந்து துயருறுதலே நீதி” என்று சொல்லி, எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் எவராலும் செயற்கரிய செய்கையைச் செய்யத் துணிந்தார். உடனே மந்திரிகள் அஞ்சி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினார்கள்.

மனுநீதிகண்ட சோழர் தம்முடைய புத்திரனை அங்கு வரவழைத்து, ஒரு மந்திரியைப் பார்த்து, “நீ இந்தப் பிள்ளையை வீதியிலே தேர்க்காலின் கீழே கிடத்தித் தேரை நடத்தக்கடவாய்” என்றார். அம் மந்திரிபோய், அவ்வாறு செய்யாது தன்னுயிரையே விடுத்தான். அதனை யுணர்ந்த மனுநீதிகண்டசோழர் தம்முடைய புத்திரனைத் தாமே கொண்டு வீதியிற் சென்று, தம்முடைய குலத்துக்கு ஒரு

புத்திரனே உளன் என்பதைச் சிந்தியாது, தருமவழி நடத்த லொன்றையே சிந்தித்து, அவனைக் கீழே கிடத்தி, அவன் மார்பிலே உருளை அழுந்தும்படி தேரை நடத்தினார்.

தண்ணளிவேண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது மண்ணவர்கண் மழைபோழிந்தார் வானவர்பூ மழைபோழிந்தார் அண்ணலவன் கண்ணேதிரே அணிவீதி மழவிடைமேல் விண்ணவர்கள் தோழரின்றான் வீதிவிடங் கப்பெருமான்.

மனுநீதிகண்ட சோழர் செய்த இச்செயற்கருஞ் செய்கையைக் கண்டு, மனிதர்கள் தரியாது கண்மழை பொழிந்தார்கள்; தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள்; சர்வலோகைக நாயகராகிய தியாகேசர் இடபவாகன மேற்கொண்டு, தேவர்களும் பூதர்களும் புடைசூழ எழுந்தருளி வந்து முன்னின்றார். மனுநீதிகண்டசோழர் அவரைத் தரிசித்து வணங்கிப் பேரானந்தப் பெருங்கடவில் மூழ்கினார். அப்பொழுது பசுக்கன்றும் இராஜகுமாரனும் மந்திரியும் உயிர்பெற்றெழுதலும், அது கண்ட சோழர் தாம் இத்தன்மையினரென் றறியாதவராயினார். அவர் தமது பாதத்தில் வந்து வணங்கிய புத்திரனைத் தழுவி மனமகிழ்ந்தார். பசுத் தன்னை யனைந்த கன்று உண்ணும் வண்ணம் பாலிப் பொழிந்து தனக்குண்டாகிய துன்பம் நீங்கிற்று. தியாகேசர் மனுநீதிகண்ட சோழருக்குத் திருவருள்செய்து மறைந்தருளினார்.

அந்நிலையே யுயிர்பிரிந்த ஆன்கன்றும் அவ்வரசன் மன்னுரிமைத் தனிக்கன்றும் மந்திரியும் உடனெழலும் இன்னபரி சானானென் றறிந்திலன்வேந் தனும்யார்க்கும் முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ.

11. விராடன் செய்த தவறு.

தூரியோதனனை வென்ற விஜயன், உத்தரன் தேர் செலுத்த யுத்த களத்தை விட்டகன்று காட்டையடைந்து பழையபடி தன் படைக்கலங்களை யெல்லாம் வன்னிமரப் பொந்துட் சேமித்து, தனது சொந்த வடிவத்தை நீக்கிப் பேடி வடிவமூற்று விராட நகரத்திற்கு மீண்டு அங்குள்ள ஒரு பொதும்பரில், வெயிலால் நேர்ந்த இளைப்பு ஆறும் வண்ணம் இருந்துகொண்டு உத்தரனுக்குத் தங்கள் வன வாசம் அஞ்ஞாதவாசம் என்னுமிவைகளின் வரலாற்றை யெடுத்துச் சொன்னான், உத்தரகுமாரன் அவ்வரலாற்றைத் தையுள் கேட்டு அற்புதமடைந்தான். அதன்பின் அர்ச்சுனன் அயலே நின்ற ஒற்றர் சிலரை நோக்கி “நீவிர் விரைந்து சென்று, பேடி தேர்செலுத்தச் சென்ற உத்தர குமாரன் பகைவரை வென்று ஆனிரை மீட்டு வருகின்றனென விராடராசனுக்குச் சொல்லுதிர்” எனப் பணிக்க, அவர்கள் காற்றினுங் கடிது சென்றனர்.

இங்ஙனமாக, முதலாம் நிரைமீட்கும்படி தென்றிசைச் சென்ற விராடன் திரிகர்த்தனை வென்று ஆனிரை மீட்ட பின் அன்றிரவு அங்குத்தானே தங்கி, அடுத்த நாள் அதிகாலையிற் றனது நகரத்தை யடைந்தான். அடைந்த வன், பேடி தேர் ஊரத் தன் பிள்ளை போருக்குச் சென்றனெனத் தேவியாகிய சுதேட்டினை சொல்லக் கேட்ட மாத் திரத்தே ஏங்கி இடியேறுண்ட நாகமென்ன அறிவழிந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான். அதனைக் கண்ட கங்கமுனிவர் அவனுக்குச் சைத்தியோபசாரஞ் செய்து அவனைத் தெளிவித்து, “அரசனே! நீ வருந்தற்க; உன் புதல்வனுக்குத் தேர்ச்சாரதியாகச் சென்றவள் பேடியாயின், அவன் தவறுது வெற்றி பெற்றே மீளுவான்” எனத் தேற்றினர். முனிவர் தேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்த விராடராசன் முன்னிலையிற் சில ஒற்றர் சென்று பணிந்து, மகாராசாவே, எங்கள் அரசினங்குமரன் மன்னர்மன்னனாகிய நாகக்கொடியோனை வென்று, பசுக்களையும் மீட்டு வருகின்

ரூன்” எனக் கூறினர். இச்செய்தியைக் கேட்டவுடனே விராடராசன் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுற்றுத் தன் சைநிய மனைத்தையும் விளித்து, “நீவிர் சென்று என் மகனை எதிர் கொண் டழைத்துவருதிர்” எனப் பணித்தான்; தன்னுடைய நகரம் முழுவதையும் கமுகு வாழை மாவிலை தோரணம் பூமலை பூரணகும்பம் மங்கலதீபம் என்னு மிவை களால் அலங்கரிப்பித்தான். புத்திரனைப் பெற்றதனால் அடையக்கூடிய பெரு மகிழ்ச்சியை விராடன் அன்றே யடைந்தான். அவன் கங்கமுனிவரைப் பார்த்து, “முனிவரே, என் பிள்ளை இங்கு வரும்வரையும் பொழுது போக்காகச் சூதாடுவோம் வருதிர் எனலும், கங்கமுனியும் அதற்கு உடன்பட்டார். இருவருஞ் சூதாடினர். கங்கமுனிவர் வெல்ல, தோல்வியுற்ற விராடன், “இப்பொழுது யானே வெல்லுகின்றேன்; என் பிள்ளை வணங்காமுடியோனைத் தோல்வியுறச் செய்தவாறு நானும் உம்மை இதிலே தோல்வியுறச் செய்கின்றேன்” என்று சொல்லிப் பின்னருஞ் சூதை முயன்றான்.

விராடன் இப்படிக்கூறக் கேட்ட கங்கமுனிவர் நகைத்து, “அரசனே, மன்னர்மன்னனாகிய துரியோதனனது சைநியத்தைப் புறங்காணவும், அவனையும் அவனுக்குத் துணையாக வந்த கன்னன் துரோணர் அசுவத்தாமா வீடுமர் முதலானோரை வெல்லவும் நின் மகன் வல்லனா? நின் மகன் பகைவர் சேனைப் பரப்பைக் கண்டு நடுநடுங்கி நிற்க, வென்றவள் பேடியல்லளா; பிருகந்நனை யெனப் படும் பேடியை, அரசனே! உண்மையிற் பேடியென எண்ணற்க; அப்பேடியே காண்டவதகனஞ்செய்த காண்டபன்” என்றார். கேட்டமாதிரத்தே விராடன் நாகபாம்பெனச் சீறி, “கங்கமுனிவரே, பல அக்குரோணி கொண்ட குருகுலத்தார் சேனையை என் பிள்ளை தன்னந்தனியே புறங்கண்டு ஆவிரையையும் மீட்டு வெற்றிபெற்று வர, நீர் அழுக்காற்றின்பாற்பட்டு இந்த இழுக்குரை பகரலாமா? அன்றியும் அரசன் சபையிலிருப்போர் அவன் குறிப்

பறிந்து பேசுவதன்றி மாறுபட்டுப் பேசலாகுமா” எனக் கடிந் துரைத்தான். அப்பொழுது கங்கமுனிவர் “அதிகம் வார்த்தையேன்; அவர்கள் இங்கே வந்தபின் உண்மையை யறிந்துகொள்ளுதி” யென்றார். உடனே விராடன் அடங்காச் சீற்றங்கொண்டு தன் கையிலிருந்த சூதாடுகருவியைக் கங்கமுனியின் முகத்தில் எறிந்தான். அது முனிவருடைய நெற்றியிற் பட்டு ஊறு செய்ய, உதிரம் பெருகியது. தருமபுத்திரனாகிய கங்கமுனியினுடைய நெற்றியினின்றும் உதிரம் பெருகுவதை அயலே நின்ற வண்ணமகள் கண்டு ஏங்கித் துடிதுடித்துத் தன்னை மறந்து ஓடிச் சென்று கண்களில் நீர் சொரிய நின்று தன் முன்னையால், அந்த இரத்தப் பெருக்கை ஒற்றித் துடைத்தாள். இரத்தம் பெருகக் கண்ட விராடராசன், “ஐயையோ! நான் மோசஞ் செய்தவிட்டேன்! கோபம் பாவமாய் முடிந்ததே” யென்று பெரிதும் பச்சாத்தாப மடைந்தான்.

இவ்வாறாக, மாலைக்காலமாதலும் பேடியும் உத்தரனும் அந்தப் பூஞ்சோலையை விட்டகன்று விரடராசனுடைய மாளிகையை நோக்கி வருதலும், பட்டினத்தின்கணுள்ள மாதரும் ஆடவரும் தங்கள் அரசினங்குமரனை வீதிகள்தோறும் நின்று பலவாறு உபசரித்தனர். மாளிகையின் கடைவாசலிலே தன்பிள்ளை வரக்கண்ட விராடன் ஓடிச்சென்று அவனைத் தழுவினன். உத்தரன் தன்பிதாவை வணங்கி அரமனையுட் சென்று கங்கமுனிவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து எழுந்தபோது, அவருடைய நெற்றியிற் ஊறிருப்பதைக் கண்டு “சுவாமி, தங்கள் நெற்றியிற் புதிதாக வடு விருப்ப தென்ன” என வினவலும், அயலே நின்ற விராடன் தான் செய்த தவற்றைத் தன் புதல்வனுக் கெடுத் தியம்பி வருந்தினான். உத்தரகுமாரன் பெரிதும் அச்சமுந் துயரமு முடையனாய்க் கங்கமுனிவருடைய கால்களிற் பின்னரும் வீழ்ந்து வணங்கி, “சுவாமி, சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம் பெரியோராகிற்

பொறுப்பது கடனே; என் பிதா உம்மை இன்னாரென வறியாததனால் இந்த அபராதத்தைச் செய்தார்; இதனைப் பொறுத்தருள் வேண்டும்” என் றிரந்தான். இதனைக் கண்ட விராடராசனும் கங்கமுனிவரை வணங்கி நின்றான். கங்கமுனிவர் தமது மன வருத்தம் நீங்கியவராய் அவ் விரு வரையும் வருந்துதல் ஒழியும்படி செய்தார்.

அதன்பின் பிதாவுடன் உத்தரன் அந்தப்புரத்திற் குச் சென்று தன் தாயை வணங்க, அன்னையானவள் அவனைப் பெற்ற காலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு மகிழ்ச்சியடைந்தாள். இதற்கிடையிற் பேடியானவள் தான் யுத்தமுனையிற் கவர்ந்த கொடியாடையைப் பகைவருடைய உத்தரீயங்களையும் உத்தரகுமார னிடம் கொடுத்துவிட்டு, உத்தரை சுதேட்டினை யென்னு மிவர்கட்குப் பின்புறத்தே மிக்க விநயத்தோடு நின்றான்.

தந்தை தலியே யிருக்குஞ் சமயத்தில், உத்தரன் தனக்குத் தேர்ச்சாரதியாக வந்த பேடி யுத்த முனையிற் செய்த செயல்களையும், அர்ச்சனனே சாபத்தாற் பேடியாயினென்பதையும் கூறினான். மேலும், கங்கமுனிவர் தருமபுத்திரரென்றும், பலாயனன் வீமனென்றும், வண்ண மகள் பாஞ்சாலியென்றும், ஒழிந்த இருவரும் நகுல சக தேவரென்றும், அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யும்பொருட்டே இவர்கள் இங்ஙனம் வந்து வேற்றுருவோடு வசிக்கின்றார்களென்றும், நேற்றைத் தினத்தோடு இவர்களுடைய அஞ்ஞாதவாச கால வெல்லை முடிந்ததென்றும், நாளை வெளிப் படுவரென்றும், உத்தரகுமாரியைப் பார்த்தனுக்கு மணஞ் செய்வதே முறையாகு மென்றுங் கூறினான்.

மைந்தன் கூறிய வரலாறு முழுவதையும் தந்தை கேட்டு ஆச்சரியமும் அச்சமு மடைந்து, உடனே கங்க முனிவரிடம் சென்று தான் அறியாமையினற் செய்த பிழைகள் உளவேற் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்க, முனிவர், “ஒரு பிழையுமில்லை” யென்றார். பாண்டவரும் பாஞ்சாலியுந் தத்தம் பழைய வடிவங்களைக் கொண்டனர்.

12. பாண்டவர் வெளிப்படுதல்

அடுத்தநாள் அதி காலையிலே தருமபுத்திரர் தமது காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு சுய வடிவத்தோடு வீற்றிருந்தார். வண்ணமகளாசு வொழுக்கிய பாஞ்சாலியும் தனது சொந்த வடிவத்துடன் தருமபுத்திரருக்குப் பக்கத்திலிருந்தாள். வீமன் அர்ச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் ஆகிய தம்பிமாரும் அங்கனமே வந்து தம் மூத்தோன் பாதங்களை வணங்கி அவருடைய அனுமதிப்படி அங்கிருந்தனர். அப்பொழுது அர்ச்சுனன் தங்கள் தமயனுடைய நெற்றியிலுள்ள வடுவைக் கண்டு, “அண்ணா, உது என்ன ஊறு” என வினவ, தருமபுத்திரர் நடந்த வரலாற்றைக் கூறினர். தருமர் கூறக் கேட்ட விஜயன் அடங்காச் சிற்றங் கொண்டு, “அண்ணா, இப்பொழுதே இந்த நாடு முழு வதையும் எரிக்கிரையாக்கி இத்தீசு செயலைச் செய்த விராடன் தலையையுந் தடிந்துவிடுகின்றேன்; அநாமதி செய்குதீர்” என்று கூறித் தன் வில்லை யெடுத்தான்; வீமனுடைய கண்களினின்றும் கோபாக்கினி சிந்தியது.

தம்பியர் இருவருங் கொண்ட கோபத்தைக் கண்ட தருமபுத்திரர் அவர்களைத் தடுத்து “தம்பியர்களே;

ஒன்றுதவி செய்யினும் வதவிமற வாமற்
பின்றையவர் செய்யிழை பொறுத்தீவோர் பேரியோர்
நன்றிபல வாகஒரு நவைபுரிவ ரேனும்
கன்றிவே தன்றிமுது சுயவாநீன யாரே.

நாங்கள் வனவாசஞ் செய்தபின் ஒரு வருடகாலமாக இந்த விராடராசனுடைய ஆதரவில் இருக்கின்றோம்; கோபமே லீட்டினால் இந்த வேர்தன் நேற்று இச் செயலைச் செய்து விட்டான்; இவன் இதுகாறும் எமக்குச் செய்த பல நன்மைகளை மறந்து இந்த ஒரு தீமையையிட்டு இவனைக் கோபித்தல் பெருந்தன்மையாகுமா” எனக் கூறினர்.

இங்ஙனம் இவர்கள் ஐவரும் பாஞ்சாலியும் ஒருங்கு இருக்குஞ் சமயத்தில், விராடராசன் தன் மைந்தனாகிய

உத்தரகுமாரனுடன் ஆங்கு வந்து அவர்களைத் தொழுது நின்றான். நின்ற விராடராசனைத் தருமர் தழுவி, “உன்னைப்போல் உத்தமர் யாருமுண்டோ” எனலும், விராடன், “ஐயா, பொறையுடையார்க்கு வருங் குறை யாதுமுண்டோ; மேலான குணமில்லாத தமிழேன் செய்த அபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என்று இரந்தான். அப்பொழுது தருமர் அவனை நோக்கி, “அரசனே, உனது நகரத்தில் யாங்கள் வந்தநாட் டொடக்கம் இந்நாள்காறும் யாதுங் குறைவின்றி எங்கள் சொந்த நகரென இதை மதித்து வாழ்ந்து வருகின்றேம். ஆதலால் உன்போல் உற்றசுற்றத்தார் எங்கட்கு யாருமில்ர்; யுத்தம் நிகழுங்காலத்து நீபும் உன் புதல்வனும் சேனைகளும் எம் பக்கல் நிற்பின் பகைவர் எம்மை வெல்லுமாறுண்டோ” எனலும், மச்சநாடன் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தான். அப்பொழுது உத்தரன் தருமரைப் பணிந்து, “ஐயா, நாமெல்லோரும் உங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேம்; எங்கள் சைநியமும் உங்களுடையனவேயாம்; எந்தங்கையாகிய உத்தரகுமாரியும் விஜயனுக் குரியவளாவள்” என்றான். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட விஜயன், “உத்தரகுமாரனே, கல்வியறிவு ஒழுக்கம் அழகு என்னு மிவற்றிற் சிறந்த உன்றற்கையை என் மருகியென மதித்து நடந்தேன். ஆனமையால் அவள் என் புதல்வனாகிய அபிமன்னுவுக்கே உரியவளாவள்” எனலும், அம் மாற்றத்தைக் கேட்டு விராடனும் உத்தரனும் மற்றுமுள்ளோரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்.

அதன்பின்னர்த் தருமபுத்திரர் தங்கள் வெளிப்பாட்டைத் தஞ்சுற்றத்தாராகிய அரசருக்குத் தூதுவர் மூலமாகத் தெரிவித்தார். உடனே கண்ணபிரான் தமது துணைவராகிய சாத்தகி பலராமர் என்னுமிவர்களுடனும், தங்கையாகிய சுபத்திரை அவள் புதல்வன் அபிமன்னு என்னுமிவர்களோடும் விராடனுடைய சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய சிவேதனோடும் ஆங்கு வந்தடைந்தார். கண்ணபிரானைக் கண்ட பாண்டவர் தம் மனத்தடங்கா மகிழ்ச்சியெய்தி,

அவரை வணங்கி இன்சொற் கூறி உபசரித்தனர். கண்ணபிரானும் அவர்களுடன் தொன்மை பாராட்டிக் கலந்து பேசி, பின்னர்ச் சிவேதன் சிவபிரானரை நோக்கித் தவஞ்செய்த வரலாற்றையும் அட்பெருமானார் வெளிப்பட்டுப் படைக்கலங்களை உதவியருள அவன் பகைவரை வென்ற வரலாற்றையும் விராடனுக்குச் சொல்ல, தன் மகளைச் சார்னரோனெனக் கேட்ட விராடன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்து தன்னை வந்து வணங்கிய சிவேதனைத் தழுவினான்.

பாண்டவர் வனவாசம் அஞ்ஞாதவாசம் என்னுமீவைகளை முடித்து வெளிப்பட்டிருக்கின்றார்கள் என்பதைக் கேள்வியுற்று, பாஞ்சாலர், போசர், பாண்டியர், சேரர், சோழர், மத்திரர், மகாதேயர் முதலாம் அரசர்கள் தங்கள் சைநியங்களுடன் விராட நாட்டிற்கு வந்து ஐவரையுங்கண்டு, பிரிந்து கூடியமையையிட்டு வருந்திப் பின் மகிழ்ந்தனர். ஒரு வருடகாலமாக விராடராசன் தங்கட்குச் செய்த நன்மைகளையெல்லாம் தருமபுத்திரர் தம்மைக் காணுவான் வந்த வேந்தர்கட்கு விதந்தெடுத்துரைத்தனர். நாகக் கொடியோன் தங்கட்குச் செய்த தீமைகளைத்தையும் தருமபுத்திரர் ஆங்குவந்த அரசர்கட்கு எடுத்துரைப்ப, ஆங்கிருந்த சல்லியன் தான்வரும் மார்க்கத்தில் வணங்காமுடியோன் தனக்கு விருந்திட்டமையையும் படைத்துணையாம்படி கேட்டமையையும் உதிஷ்டிரனுக்குப் புகன்று கவன்றான்.

இங்ஙனமாக, ஒரு சுபமுகூர்த்தத்திலே, பல அரசர்களுடைய சமூகத்திலே விராடராசன் தனது புதல்வியாகிய உத்தரை யென்னும் வனப்பு வாய்ந்த கன்னிகையை அபிமன்னுவுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான். அதன் பின்னர் ஐவரும் வன்னிமரச் சோலையிலே தாம் முன்னர்ச் சேமித்து வைத்த படைக்கலங்களை யெல்லாஞ் சென்றெடுத்துக்கொண்டு, உத்தரகுமாரிக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட்ட உபலாவிய மென்னும் நகரத்தில், பாரதப் போர்க் குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

செய்யுட்பாடம்

13. ஈயாதாரியல்பு

ஏதுபுல வீர்வினைவு தழைவிலாக் காலத்தில்
 எமதுபே ஞர்விசா ரித்
 திவ்வளவு தொலைவந்த தொல்லையென வப்பொழு
 திரண்டுபெதி னுறுபல் லில்
 எவ்வளவு மறையாம ல்வளவு மேதெரிய
 இருகரமு மேந்திவாய் விட்
 டின்புறப் புன்சிரிப் புற்றுமது சற்கிர்த்தி
 யெல்லாந்தெ ரிந்துளத் திற்
 காதல்வைத் துத்தமிழ்ப் பாடிவந் தோமெனக்
 கழறினாற் செம்பிருது லாங்
 காய்ச்சியே காதிவிட் டதுபோலு மிம்மொழி
 கலக்கமாய்க் கேட்டு மையா
 கவிராஜ ரேவீட்டி லொருமாத மாகநோய்
 கண்டுபெண் பினைபிழைத் தல்
 கடினம்வெகு கடினமத னால்வரு விருந்துகள்
 கணக்கில்லை யிவ்வூரி லோர்
 பாதக வைத்தியன் கைத்தாது பற்றுமுன்
 பைத்தாது பற்றியின் னம்
 பற்றாது பற்றாதெ னச்சொலியே னடிவயிறு
 பற்றா லுறுகொத் துப்
 பனையே டெலாம்வாரி வாரிமுன் வாகடப்
 பாவினாள் வவிழ்தமெல் லாம்
 பாவிமக னெழுதியொரு காசும்வை யாமற்
 பருங்காடி யீசல்வனை யின்
 மோதியே வாய்வைத் துறிஞ்சியது போலடைய
 முழுவதுமு றிஞ்சிவிட் டான்
 மூத்தகுடி யானமக் கேற்றகுடி யலவென்று
 முறைமுறை யெடுத்துரைக் கும்
 முழுமூட ராங்கொடிய லோபிகண் மேற்றமிழ்
 மொழிந்தவ ரிடஞ்செலா மல்
 முப்பொழுது போற்றுமெற் கருள்புரிவை யெங்குநிறை
 முதலான பாவசிவ மே.

(1)

வெண்பாச்சொல் கவிஞரே வந்ததே தும்மீது
 மெய்த்தமிழ்ப் பாடிவந் தோம்
 வெகுநேர்த்தி முன்னமே காலுறு கோவையொரு
 வித்துவான் பாடிவந் தான்

கண்பாக மனம்வைத்து மூன்றுபடி பெருவரகு
 காண்கொடுத் தேனதற் சிக்
 காடெலாந் தெரியுமென் மனையாட்டி மூன்றுதாம்
 கான்றுகொண் டுயிர்பிழைத் தல்

புண்பாடெ லாமறிந் தின்னநீர் கவிசொலும்
 புலவரென் றிங்குவந் தீர்
 போம்போ மெனச்சொலிப் புலையாடு புலையொடு
 போராட வேபடைத் தாய்

தென்பா வெனும்பொருட் பாமாலை பூண்டுபத
 சேவைதந் தருள்புரிசு வாய்
 தேசிகம் பூத்தவுமை நேசபொன் னம்பலவ
 தேசிகசி ரோரத்ர மே. (2)

ஆரம வீதியிலொ போடுகொண் டோடியே
 அவசரம தாய்வருந் றூர்
 ஐயையோ புலவன்மார் போலே யிருக்கின்ற
 நியாரென்று பெள்ள வெட்டிப்

பாரம தலைமறைய நின்றுகொண் டவர்கெடும்
 பாதைவழி போகிறது தான்
 பரண்மே லெனைத்துக்கி விட்டுவிடு தாழையடை
 பழிகாரி சுதவுபோடு

கூர்மைமொழி கேட்டதிக சீக்கிரம் வந்திடுவர்
 குதிருக்குள் னேயொளித் துக்
 கொள்ளடி யெனப்புகலும் லோபியர்கள் மேற்றமிழ்
 கொண்டுபோ யலையா மலே

சீரடி துதித்துநந் பாமாலை சாற்றியே
 தெரிசிக்க முத்திதரு வாய்
 தேசிகம் பூத்தவுமை நேசபொன் னம்பலவ
 தேசிகசி ரோரத்ர மே. (3)

தலைவாச லின்கதவை யாரடிதி றந்தவர்கள்
 தமிழ்வாணர் வரில்விடு வரோ
 தாரமல நீகிரக சாரமோ அட்டமச்
 சனியனே வேதுகுறை யோ
 அலையா தலைத்துநான் கவிவாணர் தங்களால்
 ஆனந்த வருடத்தி லே
 யான்பட்ட பாட்டையே யாவாறி வாரந்த
 வாதிபக வானறிசு வார்
 மலையாம லுன்மனமி ருப்பதேன் புலவன்மார்
 வரிசுகமா போவரோ தான்
 மனம்பதறு தேயெனப் புகல்பவ ரிடஞ்செலா
 மற்காக்க விதுதருண மே
 சிலையாரு னுதல்விழிக் கெளரிகெள மாரிஜக
 தீகவரிவ ராகிநீம லீ
 தேசிகம் பூத்தவுமை கேசபொன் னம்பலவ
 தேசிகசி ரோரத்த மே.

(4)

வந்தவரி யாவர்காண் கவிராஜர் எந்தவுர்
 வடகாசி யெங்குவந் தீர்
 மகராஜ னென்றுனது கீர்த்தியைக்கேட் டின்மேல்
 மதுரகவி பாடிவந் தோஞ்
 சந்ததமும் வித்துவா னல்லநீ ரென்னுடைய
 தாதைமு தாதைவழி யில்
 தமிழ்கேட்ட தியாவர்காண் தலைமுறையி லில்லாத
 தாழ்விதைச் செய்துவந் தீர்
 இத்தமொழி மற்றுமொரு தரநீ ருரைக்கிலோ
 விரணகா மாகுமப் பால்
 ஏகுமென் றோதிநிம புல்லர்தம் பாற்செலா
 தெனையாள் விதுதருண மே
 சித்திக்கு மன்பருக் கருண்மழை சொரிந்ததிக
 செல்வங்கொ டுக்குமுத லே
 தேசிகம் பூத்தவுமை கேசபொன் னம்பலவ
 தேசிகசி ரோரத்த மே.

(5)

உலகிலெதீர் பட்டவன் கான்றானே வுங்களுக்
கொருதெழிற் ருனுமீலையோ
ஒட்டாரங் காட்டியே கித்தகித் தம்வந்து
உபாதிக்கிறீர்களை யோ

புலவரென் றுற்றனங் கொட்டிவைத் தீர்களோ
புதைமல்யா னெடுத்ததுண் டோ
புளுகக்கற் றதுபோலொர் தொழில்கற்க வொண்ணுதோ
புகழ்வதாற் பயனேது காண்
கலைகற்ற வர்களென்னில் நெஞ்சமெரி கின்றதே
கவிராஜ ரேசெல்லு வீர்
காசென்னி டத்திலை பிக்கிலஞ் சேனெனுங்
கசடர்மேற் றமிழ்பாடியே
செலும்வழி மறித்தென்னை யானவிது தருணமே
சிற்சபை டிக்குழக் கண்
தேசிகம் பூத்தவுமை சேசுபோன் னம்பலவ
தேசிகசி ரோரத்த மே. (6)

வாரும்பீர் யாரென்ன வித்துவா னென்னலும்
மதிமோசம் வந்ததென் றே
வாய்குளறி மெய்யெலா மிகுநடுக் குற்றுதீர்
வந்தகா ரியமேதெ னச்
சீருலா வியகரம தேனுவே தாருவே
சிந்தாம ணிக்குகிக ரே
செப்புவச னத்தரிச் சந்த்ரனே பென்னலுஞ்
சினத்திருக ணுஞ்சிவந் தே
ஆரைநீ மாடுகல் மரமென்று சொன்னது
மலரமலரிச் சந்த்ரனென் றே
அடாதசொற் சொன்னையே யார்க்கடிமை யாகினேன்
யார்கையிற் பெண்டுவிற் றேன்
திருமோ விந்தவசை யென்றுரைசெய் வெகுக்கொடிய
தியரைப் பாடினொத்தேன்
திருமன்று னாடுகின்று நடமொன்று புரிகின்ற
தென்றில்லை நடராஜ னே. (7)

நாலடியார்

12-ம் அதி. மெய்ம்மை

இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை—நசையழுங்க
நின்றோடிப் போய்த்த னிரைதொடஇ செய்கன்றி
கொன்றூரிற் குற்ற முடைத்து. (1)

தக்காருந் தக்கவ ரல்லாருந் தக்கீர்மை
எக்காலுங் குன்றலில ராவர்—அக்காரம்
யாவரே தின்னிணுங் கையாதாங் கைக்குமாந்
தேவரே தின்னிணும் வேம்பு. (2)

காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனிற் பலராவர்—ஏலா
இடரொருவ ருற்றக்கா லீங்குன்ற நாட
தொடர்புடையே மென்பர் சிலர். (3)

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த விருதலைடி மெய்தும்
நடுவண தெய்தாதா னெய்து முலைப்பெய்
தடுவது போலுந் துயர். (4)

நல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலைபெறாம்கும்
கல்லாரே யாயினுஞ் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும்
புல்லீரப் போழ்தி னுழவேபோன் மீதாடிச்
செல்லாவா நல்குந்நதார் சொல். (5)

இடம்பட மெய்குஞானங் கற்பினு மென்றும்
அடங்காதா ரென்று மடங்கார்—தடங்கணும்
உப்பொடு நெய்பால் தயிர் காயம் பெய்தடினும்
கைப்பரு பேய்ச்கரையின் காய். (6)

தம்மை யிகழ்வாரைத் தாமவரின் முன்னிகழ்க
என்னை யவரோடு பட்டது—புன்னை
விற்றபூங் கமழ்கானல் வீங்குகீர்ச் சேர்ப்பு
உறப்பால யார்க்கு முறும். (7)

ஆவே றுருவின வாரினு மாபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாம்—பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாபோல்
உருவு பலகொள லீங்கு. (8)

யாஅ ருலகத்தோர் சொல்லில்லார் தேருங்கால்
யாஅ ருபாயத்தின் வாழாதார்—யாஅர்
இடையாக வினனாத தெய்தாதார் யாஅர்
கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார். (9)

தாஞ்செய் வினையல்லாற் றம்மோடு செல்வதுமற்
றியாங்கணுந் தேரிற் பிற்றில்லை—ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த வுடம்பும் பயமின்றே
கூற்றங்கொண் டோடும் பொழுது. (10)

சாவித்திரி கதைபுரைத்த சருங்கம்

அச்சுவப் பதியென் றோது மரும்பெய ரரசர் கோமான்
கச்சணி முலையான் தூய மாளவி கணவன் செங்கோல்
இச்சையி னியற்றி வாழ்ந்தா னெழிலுடைப் புதல்வ ரின்றி
முச்சகம் புகழ்சா வித்ரி முளரியந் தான்பூ சித்தான். (1)

வந்தவ ளருள்செய் தேதோ வாமுனக் கருத்தி யென்னச்
சித்தனை களித்து மன்னன் றிருவடி சிரமேற் குடி
மைந்தரை யளித்திங் கென்னை வாழ்வுற வைப்பா யென்னப்
பைந்தொடி யவனை கோக்கி யோர்மொழி பகர லுற்றான். (2)

அடலுடை அரச ரேறே யருங்குறை யகல வேண்டித்
தொடர்கடை மழலை மைந்தர் வேண்டினை தூவி யன்ன
கடையுடைக் கற்பின் மிக்க பெண்கொடி கல்கிணை
மிடலுடன் சேறி யென்றான் வேந்தனு மிதனைச் சொல்வான்.

அரசுகாத் தளிக்க வல்ல தகயனை யளித்த லின்றி
விரைசெய்பூந் குழலை கல்கில் வெத்துய ரறுமோ வென்ன
வுரைசெயற் கரிய செய்யா னுதித்திடி லவளால் வேந்தே
தரைசெயற் கரிய செல்வந் காண்குவை யென்று போனான். ()

மன்னவன் ரொழுது மீண்டு வாழுநான் மனைவி சாலி
யன்னவன் கருவா யாங்கோ ரரிவையைப் பயந்த பின்னர்த்
தன்னுள மகிழ்ந்து சாவித் திரியென நாமஞ் சாத்தி
மன்னவன் வளர்த்தா னந்த நங்கையு மங்கை யானான். (5)

தனையைதன் நெழிலுக் கேற்ற காந்தனைத் தருதலுன்னி
நினைவுவே றுரை வேறுகி நிருபனுந் துயர்கூர் காலிப்
புனைசடை துளங்க வீணை பொதுரிய கரத்தி னோடும்
அனையமன் னவ னிருந்த வவையி னொத னடைந்தான். (7)

கண்டவா ளரசன் சிந்தை களித்தரும் பூசை யாற்றி
முண்டகத் தவிசி னுய்த்தே முயற்சியோ டினிமை கூறி
மண்டல வேந்தன் பின்னோர் வாய்மையுண் டென்று நண்பாற்
கொண்டுதன் மனையிற் சார்த்தே குலமணித் தவிசி னுய்த்தான்.

வந்தநான் மறையும் வல்ல மகதியாழ் முனிவன் பாங்கர்
சந்தணி குவவுத் தோளான் றுனும்வீற் றிருக்கும் போழ்திற்
சுந்தர வல்லி நோக்கித் தாய்முனி தனையு மீன்ற
தந்தைதா டனையு மேத்தித் தலையு வணங்கி னானே. (9)

மாமுனி யாசி கூற வளரிள முலையா வீன்ற
கோமக னருகி னெய்தி கிற்றலுங் குரிசி னோக்கிக்
காமரு கரங்கொண் டேந்திக் கன்னியைத் தவிசி னேற்றித்
தோமற வொருநல் வாய்மை தாய்முனிக் குரைப்ப தானான்.

முன்னராத் டவத்தா லிந்த மொய்குழ றன்னை யீன்றேன்
இன்னபைங் கொடி குணத்துக் கேற்றநற் கொழுநற் காணேன்
தன்னுளத் ததுவே சாலத் துயரினைத் தருவ தென்றான்
மன்னிள முகத்தை நோக்கி மாமுனி புகல்வ தானான். (11)

மத்திர தேய வேந்தே மகட்கொடை பெற்ற நீயுள்
சித்தமவந் தவற்க ளித்தல் சிறப்பன்றித் திருவை யன்னான்
புத்தியில் வரித்த தாய புருடனுக் குதவ லாமென்
னுத்தம னுரைப்ப மன்ன னெண்டொடிக் குரைப்ப தானான்.

பெய்தருட் சுரந்த நிலப் பிறழ்விழித் துணையா யான்முன்
செய்தவப் பயனில் வந்தாய் சீர்தரு நினது சிந்தைக்

கெய்திய வரனை நீயே வரித்திட லிசைவா மென்றான்
பொய்தரு மிடையா னுணி மீண்டிது புகல்வ தானான். (13)

மழலைமென் மொழியான் முன்னர் மாதர்ன் புகலக் கேட்டே
கழைவரி சிலையான் செய்கை கருத்தினு ளிருத்த லாலே
விழைவேனிற் சால்வ தேய வேந்துடைத் தவத்தால் வந்த
தழல்செய் சத்தியவா னென்போன் றனக்கெனை யளித்தி யென்றான். (14)

அன்னவன் செய்கை யேதிங் களித்தநீ புகல்வா யென்ன
மன்னவன் முனியை நோக்கி மலர்க்காங் குவித்த போதிற்
சொன்னவக் குமரன் சாலத் தூயவன் சொல்வ ழாதோன்
கன்னல்வே ளனையா னென்று கலைமுனி புகழ்ந்து பின்னும்.

ஆயவன் றனக்கு வேறோர் வடுவுள தாச வென்ன
வேமேர் டதனை யைய நீயுரைத் தருள்க வென்றே
தூயநல் லாசன் கேட்பத் துவக்கறு முனிவன் சொன்னான்
ஆயுளின் ருதி யோராண் டலதலை யவனுக் கென்றே. (16)

பனைமருப் பியானை யூரும் பார்த்திபன் றுணுக்குற் றந்தன்
துணைமலர்ப் பதத்தி னுடன் றாயமா முகத்தை நோக்கி
யிணையறு புனித வேத னியாவது முணர்ந்தோன் சொற்ற
வணியுரை தெரிந்தா யின்றோன் றறைகுவ னம்ம கேண்மோ.

சாலுவ தேய மன்னன் றன்விழிப். புலனு நீங்கி
ஞாலமொன் னலர்கைக் கொள்ள கலனுடை நகர்கை விட்டுப்
பாலனு மனைவி தானும் பருவரல் பொருத்த வேகி
யாலமார் பிழம்பு வீசு மடவியில் வைகி னுலை. (18)

பொற்றொடி யதனை யானோர் பொருட்செயா தளித்த போது
ம்ற்றவ னாயு வெல்லி யுணர்ந்தனை வரித்த னன்றோ
கொற்றவர் தம்மில் வேறோர் குரிசிலை வரிப்பா யென்றான்
சிற்றிடை நகைத்து ிளச் செய்மலை நோக்கிச் சொல்வான்.

வேறு

முன்னஞ் சிலமா தர்மொழிந் திடலா
லென்னெஞ் சிலவன் றனையெண் ணினன்மீண்

டின்னுங் கொழுநன் பிறனெண் ணுவனே
மன்னுந் திருமே வியவண் புயனே. (20)

மனமொத் துரினைந் தணிவாக் கதனாற்
புனிதற் கெதிர்சொற் றதுபொய்த் துளதேல்
இனிமெய்ப் பரிசப் படுமே றையருந்
தனிதப் புவாநன் னிறைதா ரணிமேல். (21)

முன்னு கவரித் தமுனைக் குரிசில்
தன்னு யுவிநந் திடினுந் தகைநா
டொன்னார் கொளிணும் வனமுற் றிடினும்
என்னு யகனே யவனென் றனளால். (22)

வாடித் தவமன் னனுமா தவனை
நாடித் திருமா முகநோக் கநயந்
தாடற் சிலையா யவள்கற் புடைமை
பாடற் றிருவுக் குளவோ பகராய். (23)

அவனுக் குயிரவ் வளவே யெனிணும்
இவள்கற் பினிவி ணுறுமோ விசைவாற்
றவளத் தனிவா ணகைதன் னுரையைச்
சிவணத் தகுநான் முறைதேர்ந் திலனே. (24)

விதியைத் தனிவென் றுயிசூந் திடுதம்
மதியிற் றிறல்வாழ் வுபடைத் தனரால்
சதிரிற் றிகழ்நின் மகண்முன் செய்தவம்
பதியைத் தருமோ விலவோ பகராய். (25)

அருள்சே ரிறைமைந் தனையண் மியடற்
றெருளார் கொடியைத் திருமன் றல்செய்தே
வெருவா தளியென் றுவிளம் பினனாற்
கருவாய் புகுதா நெறிகண் டவனே. (26)

நீசொற் றமொழிப் படிநேர் வனென
மாசற் றமனத் தன்வழங் கியபின்
வாசித் தருள்வீ னைமலர்க் கரனைப்
பூசித் தனனாங் கவன்போ யினனே. (27)

வேறு

நாரத முனிவன் றனதுல கடைந்தான்
 நரபதி மனைவிமா ளவியோ
 டேருறத் தனது புதல்வியோ டழகர்
 ரிரதமீ தணுகியே படர்ந்து
 காருத வுதல்போற் கனகமே பொழியுங்
 காவலன் புதல்வனே டிருந்த
 நீரத நெடுங்கா னணுகின னுணர்ந்தே
 நிருபன்வந் தரசனை யெதிரந்தான்.

(28)

ஒருவரை யொருவர் மார்புறத் தழுவி
 யுவகையிற் றினைத்தபின் பரசன்
 மருவுறு குழலென் றிருமக ணினது
 மைந்தனை வரித்தன ளதனற்
 றருவெனுங் கரத்தோய் கடிமண மியற்றித்
 தருவதென் சிந்தையிற் றுணியா
 வொருவிநன் னகரிங் குற்றன னென்றூன்
 உத்தர மற்றவ னுரைப்பான்.

(29)

அண்ணலே நீமுன் றவத்தினு லளித்த
 வருங்கொடி யெனதுகான் முனையைப்
 பண்ணவர் புகழ் வரித்தன ளெனுஞ்சொற்
 பயனெலா முதவிய தன்றி
 யெண்ணற மன்றற் புரிவதற் கடைந்தே
 நெனுமொழிக் கிசைகிலே னுலகுங்
 கண்ணிய நகரும் விடுத்தீவண் தமியா
 யிருந்திடுங் காரணங் கருதில்.

(30)

என்றவ னுரைப்ப வச்சுவப் பதியு
 மியம்புவா னிடுக்கணுஞ் செருக்கு
 மொன்றலாற் பெரியோர்க் கியம்பவே றுளவோ
 வுறுவது விலகுமோ வென்னத்
 துன்றிய நறுந்தார் முதல்வனைத் தெருட்டித்
 தாய்மொழி பலபுகன் றிடலும்
 மன்றல்செய் திடுவான் றன்னுளங் கொண்டான்
 வளனுடைச் சாலுவ மன்னன்.

(31)

பன்னரு மியற்கை யச்சுவப் பதியும்
 பாரொரு வரசனு மறையோர்
 சொன்னநற் றினத்திற் சத்திய வானந்.
 தொடுகழற் காளையோ டரிய
 பொன்னனை யானை யோர்தவி சிருத்திப்
 பொருவறு முனிவரர் மறைகள்
 பன்னுநன் முறையே திருமண முடிப்பப்
 பகரருங் களிசிறந் தனரால்.

(32)

அச்சுவ பதியுந் தன்றிரு மகளை
 யரும்புன லுடனளித் ததற்பின்
 இச்சைகூர் நாடும் பசும்பொனு மணியு
 மெரிகெழு பூண்களு மானுங்
 கொச்சைதீர் மாத ராயமு மகட்டுக்
 கொடுத்தபின் பவருழை விடுத்து
 நச்சணி விழியா டன்னெடு மீண்டு
 நன்னக ரெய்திவாழ்ந் திருந்தான்.

(33)

வனத்திடை மாமி மாதுலன் றனக்கு
 மாசறு தன்மண ளனுக்கு
 நினைத்தது நினையா முன்னரே யியற்றி
 நேரிழை வழிபடல் குறித்துத்
 தனித்தனி புகழ்ந்து கற்பினுக் கிவளே
 யருந்ததி தானெனச் சரித்தாள்
 முனிப்பெருந் தன்மை நாரத னுரைத்த
 முறைப்படி நாளகன் றனவே.

(34)

இருந்தநா ணன்கே யன்றியோர் வருட
 மிறத்தல்கண் டிளங்கொடி முனிவர்
 தருந்திறல் விரத மியற்றுவா னமைந்தே
 தக்கசா வித்திரி கௌரி
 திருந்துப வாச நூன்முறை வழுவாள்
 செய்தனள் தினமொரு மூன்றும்
 அருந்திலள் துயிலாள் பிறருடன் பேசாள்
 அன்பொடு கழித்தன ளம்மா.

(35)

எண்ணுமும் பகலு நீங்கிநான் கெணுநா
 ளெய்தலு மேந்திழை தனது
 பண்ணுடைக் கேள்வன் றனக்கிது பகர்வாள்
 பார்தொழு பைங்கழ லரசே
 கண்ணகல் வனத்திற் செல்வது கருத்தேற்
 கானகங் காணுமா றுன்பின்
 நண்ணுவ னருள்செய் துடன்கொடு சேர்தல்
 நலமெனக் கணவனு நவில்வான். (36)

மன்றலங் குழலாய் திவசமுன் ருக
 வனமுதற் றுய்த்திடா விரதம்
 ஒன்றிய மனசாச் செலுத்தினை யிற்றைக்
 குகந்துநீ பாரண மருந்தி
 யின்றுட லணங்கு நீக்கியிங் கிருத்தி
 யேசியான் மீண்டினி நாளைச்
 சென்றுகான் புகுவ னுன்னுட னென்றான்
 தேசுடைச் சாலுவன் சிறுவன். (37)

இயற்றிய விரத யிரவுகண் டன்றி
 யெல்லியிற் பாரண மருந்தேன்
 பயிற்றியாய் சின்னோ டழல்வனத் தடைந்து
 பகற்பொழு தகற்றுவா னினைந்தேன்
 அயிர்ப்புறே னீயின் றருள்செயக் கடனென்
 ருதரம் பெருகுமா றுரைத்தாள்
 முயற்கறை யொழிந்து கலையெலா நிறைந்த
 முழுமதி வாணகை முகத்தாள். (38)

அன்னமே நினது சிந்தையெண் ணதுவே
 லவ்வகை வருதிநீ யென்று
 மன்னவன் குமரன் புகன்றபின் குரவர்
 மருவிய பாங்கரி னடைந்து
 பொன்னடி தொழுது வல்லிபோ லொல்கி
 தும்முடைப் புதல்வனோ டருங்கான்
 றன்னிடைப் புகுந்து மீளுமா ருநீர்
 தருவதே வரமெனக் கென்றாள். (39)

மாதல னுடனே காந்தனை யளித்த
 மங்கையு மறுத்திலா மனத்திற்
 போதுதல் விருப்ப முளதெனி லேகிப்
 பொருக்கெனக் காந்தனு டீயுங்
 கோதற மீண்டு வருதிரென் றிசைத்தார்
 குடங்கையி னடங்கொண விழியாள்
 சீதள வனசம் புரைமுக மலர்ந்து
 திறலுடைப் பதியுடன் சென்றாள். (40)

அரவுடை மணியு மாரமும் வரன்றி
 யருவிகள் வருவன வொருபால்
 விரவிய வகையி னிரூற் கலைந்தாலி
 விண்மழை போல்வன வொருபாற்
 கரமெனக் காந்தட் செம்மல ரலர்ந்து
 காட்டெரி கடுப்பன வொருபாற்
 குரவணி குழலா ரெயிற்றியர் மகிழ்வாற்
 குரவையாட் டயர்வொலி யொருபால். (41)

கரிணிக ளனந்தங் களபங்கள் சூழக்
 கடாமுமிழ் கைக்கரித் தலைவன்
 அரணியி னெரிகண் டார்ப்பன வொருபாற்
 கொடிச்சிய ரகிற்புகை கொடுத்தே
 யிருணிற வளக முடித்திடு மளவின்
 எழுமவி முகிலென வுன்னி
 வருணவெஞ் சாயற் கண்படு கலாப
 மஞ்சைக ளகவுவ வொருபால். (42)

தானவெங் களிற்றைப் பேழ்வயிற் றடக்குந்
 தகையமா சுணக்களே பரத்தோல்
 தேனவிழ் முளைவான் பொதும்பரிற் றுயலத்
 துகிற்கொடி திகழ்வதாங் கொருபான்
 மானெனுங் கண்ணூர் சாரலின் மருங்கின்
 மகிழ்நரம் புளர்வன வொருபால்
 எனம்வெண் கோட்டா லுழமறச் சிறூர்க்
 ளேனல்வித் திடுவதங் கொருபால். (43)

அன்றிலோ திமங்கள் சக்கரவாக
 முதலிய தமரமங் கொருபாற்
 குன்றருஞ் சாரற் புறவமுள் ளளவுங்
 குடமுலை நிரைபயிற் பொருபாற்
 றுன்றிய வேங்கை யரிமரை யெலுவுந்
 துழனிசெய் தோடுவ வொருபாற்
 சென்றெதிர் பொதுவர் வேய்ங்குழ லோசை
 செவிகளிற் பொதுளுவ தொருபால். (44)

இத்தகைச் சிறப்பாற் சிறந்துள புறவத்
 திறையுட னேகியெத் திசையும்
 பத்தியி னுலவிப் பைங்கழு நீரும்
 பானலு மலர்ந்தவான் சுனையுந்
 தத்திய தரங்கக் குண்டுநீர் மலிந்த
 தருக்குல நெருங்குகான் யாறும்
 வித்தக னுணர்த்த நோக்கின ளன்றே
 விளங்குகற் பருந்ததி யனையாள். (45)

தருப்பைகள் கவர்ந்துஞ் சமிகைக ளொடித்தும்
 தக்ககாய் கலிகளைத் தாவி
 விருப்புடன் றருமே லேறியு மிழிந்தும்
 விரைமலர் கொய்துமெங் கணுமாப்
 பொருப்புறழ் புயத்தோன் பயிறரு மிடையிற்
 புனக்கினி நிழலெனத் தொடர்ந்தாள்
 திருப்பயி லொருபா தபநிழ லடைந்து
 தேவியை நோக்கியீ துரைப்பான். (46)

கரங்களும் பதமு நடுங்கிய விழிகள்
 கவினறச் சுழன்றன வெண்ணச்
 சிரந்தனைத் தேவி மடிமிசை யிருத்தி
 யேயமன் மகனிலஞ் சேர்ந்தான்
 உரந்தனில் வாடா மாலைநின் நிலங்க
 வுயர்வலிப் பாசமுந் தண்டும்
 வரங்கொள வேந்தி மாதெதிர் நின்றான்
 மறமுடைத் தென்புல மன்னன். (47)

வந்தவக் கடவு ளவனுயிர் வலித்து
 வாகுறப் போந்திடுஞ் செயல்கண்
 டிந்திரை யனையாள் கணவனல் லுடலம்
 இசைவுறப் புனிமிசைப் பொருத்திச்
 சிந்தனை செய்யாத் தொழுதுநீ யாரென்
 னியலுடை வரனுயிர் கொண்டு
 முந்துறச் செல்லுங் கருமமே னென்றூண்
 முன்னவன் முறுவலோ டுரைப்பான். (48)

கற்பினுக் கணியே தருமன்யா னுனது
 கணவன்வா னுளகன் றிடலான்
 நற்பெருங் குணத்தா னாதலால் யானே
 நண்ணியாங் கவனுயிர் கவர்ந்தேன்
 உற்பவ முளதே லிறப்பதுண் டெவர்க்கும்
 உணர்குவை யொருவரு முணராச்
 சிற்பர வருவங் கண்டனை நினது
 கற்பினைச் செப்புமா றெவனே. (49)

ஆதலா லென்னை யறிந்தனை நன்றே
 யானினிச் செல்குவ னினிநீ
 போதிமீண் டென்று புகன்றிடக் கனிவாய்ப்
 பொற்கொடி மீளவும் புகல்வாள்
 நீதியே யுரைத்த தண்ணலே நிமிடம்
 பிரிகில னிருபனை நினக்கொன்
 ரோதவு முணரேன் கருணைசெய் யடியே
 னுடன்வரு மாறெனத் தொழுதாள். (50)

ஏந்தலு மந்தக் கற்பினுக் கணிதன்
 னெழின்முகம் நோக்கியே யுலகிற்
 காந்தனே டுடலோ டனைந்தவ ருண்டோ
 கருதுவ தன்றிது கருத்தின்
 மாந்தளிர் மேனி வாணுதல் வேண்டும்
 வரமுள தென்னிலித் தினத்தில
 ஆய்ந்திடா தளிப்ப னின்னுடை யிறைவன்
 ஆருயி ரல்லதென் றறைந்தான். (51)

அம்மொழி கேட்ட வாணுத லன்போ
 உறப்பெருங் கடவுளை யேத்திக்
 செம்மையோ யருணீ செய்வையேல் வாய்மைத்
 திறலுடைச் சாலுவந் திறைவன்
 மெய்ம்மலர் விழிகள் புலனகன் றிருந்தான்
 விளங்குற வரந்தரு கென்றாள்
 மைம்முகி லணையான் றந்தன னெனச்சொல்
 வழங்கியே படர்ந்தனன் மாதோ. (52)

பின்னரும் விடாது பின்புற மேவும்
 பேதையை யாதவன் புதல்வன்
 கொன்னுற நோக்கி யரும்பெருங் காணிற்
 குறுகுவ தறனலத் தவிர்கென்
 றுன்னரும் புகழா னுரைத்தலுந் துயரும்
 உவகையு நீத்தவன் றனக்குக்
 கன்னலி னிரதஞ் சொரிவதே புரையக்
 காவலன் றருங்கொடி கரைப்பாள். (53)

காந்தனைத் துறந்த மாதரு மிறந்த
 களேபரத் துடன்சம மென்றே
 ஆய்ந்தவ ருரைப்ப துணர்ந்தியா னகல்வ
 தறங்கொலோ வாண்டகை யெய்திச்
 சார்ந்தபே ருலகிற் சார்வதை யன்றித்
 தரித்திரேன் றலந்தனி லென்றாள்
 சேந்தகட் கடையான் மீட்டுநல் விரதஞ்
 செலுத்தினு டனக்கிது புகல்வான். (54)

மாதர்க ளரசே யுலகினுக் கடுத்த
 வாறலாற் கூறலாந் தகைத்தோ
 காதல னுயிரை யன்றியே தேனுங்
 கருதிலிக் கணந்தர வல்லன்
 கோதிலாய் விருப்பங் குறித்துமீ ளென்னக்
 குலவிரு கொங்கையாள் புகன்றாள்
 நீதிமா துலனுக் கணியர செய்தி
 நிலைபெறும் படிதரு கென்றே. (55)

அவ்வர மளித்தேன் மீண்டுநீ போகென்
 றறப்பெருங் கடவுணின் றுரைத்து
 மௌவலங் குழலை யொருவிழுந் படர்ந்தான்
 வயப்பகல் விளக்கினை மானக்

கொவ்வைவா யணங்கும் பின்புறப் படர்ந்தாள்
 குணபநா யகனதை நோக்கிச்
 செவ்விவாண் முகத்தாய் கேட்டிநீ யென்றே
 தெளிவுற வோர்மொழி பகர்வான். (56)

கருப்பயில் பொழுதே காலமு நிலையுங்
 கருமமு மாயுவுங் கணக்கிட்
 டிருப்பதா மவ்வா றிருத்தலால் விலக்கற்
 கிமையவர்க் கென்னினுங் கூடா
 மருப்பயில் குழலாய் நீதியோ தொடர்ந்து
 வருவது தருமமோ மீண்டுன்
 றிருப்பயி னாகரஞ் சேர்தியென் றுரைத்தான்
 றேன்மொழி யிவ்வரை பகர்வான். (57)

பழிப்பறுங் கமலன் படைத்திடத் திருமால்
 பரித்தபல் னுயிர்த்தொகை முழுதும்
 ஒழிப்பவ னீமற் றுன்னிலு முயர்ந்த
 வும்பரு முளர்கொலோ வடியேன்
 கழிப்படு நினது பெருமையும் வலியுங்
 கண்டவர் புகன்றிடக் கவலை
 யொழித்தினி துணர்ந்தே னின்புகழ் நீயிங்
 குணர்கில போலுமா லென்றாள். (58)

கணக்கொடு கருத்து முறைமையும் பிறவுங்
 கடவுண் கருணைசெய் தவர்பாற்
 பிணிப்புறு துன்சொற் சுருதியே யன்றே
 பேசலென் மாசிலா யென்னைத்
 துணைக்கொளு முரியோன் றன்னுடன் கொடுபோய்த்
 தோமறத் தீமைநீக் கெனலுந்
 தணப்பறுங் கால தண்டவெங் கரத்தோன்
 றண்ணளி புரிந்திது பகர்வான். (59)

துணைவனை யன்றி யேதுவேண் டுறினுஞ்
 சொற்றவா றளிக்குதுந் தாய
 கணைபுரை விழியாய் கேட்டிநீ யென்னக்
 கனங்குழல் கைம்முகிழ்த் துரைப்பாள்
 இணையறு மென்னை யீன்றவன் மைந்தர்
 இன்றினொந் திருந்தன வைற்குத்
 திணைபுரந் தளிப்பா னாற்றுவர் வலிய
 சிறுவரை யுதவுவா யென்றாள். (69)

அன்னவா றளித்தேன் மீண்டுநீ செல்கென்
 ருயிழைக் குரைத்துருக் கரந்து
 பன்னரும் புகழான் போயினன் மீளப்
 பையர வல்குலா டேர்ந்து
 தன்னுளத் துணிபாற் றிசைமுக நடப்பத்
 தருமனு மிவள்கருத் துணர்ந்தே
 முன்னரின் மீளத் தன்னுருக் காட்டி
 மொய்குமு றனக்கிது மொழிவான். (61)

கடாம்பொழி துதிக்கைக் கிம்புரிக் கோட்டுக்
 கழைசுழி வேழமும் புலியும்
 படாம்பொதி யரியின் குழாங்களும் பயிலும்
 பண்பறு கானகத் திடைநீ
 நடாந்துடன் ரெடர்த னன்றல வென்றே
 நலமெலா முதவியு மீளாய்
 அடாதிது வென்றே பகரலு மவனுக்
 காயிழை யஞ்சலித் துரைப்பாள். (62)

தருமநன் மனத்தோர் தம்முடைத் தோற்றம்
 சாற்றருந் துயர்தவிர்த் தினிமை
 தருமென வுரைத்தார் குரவர்மற் றதற்கோர்
 பிழைபடுந் தகையதோ நாயேன்
 றநமவான் கடவு ளுனையெதிர்ந் தேத்திச்
 சரணடைந் தேன்குறை சார்தல்
 தருமமோ வென்றாள் பருப்பதத் திறைவன்
 றந்தமா தினைநிகர் தவத்தாள். (63)

வேறு

உயிரி லாதகல் னுடலினைப் பூண்களா லுடையால்
 இயலு மாலையாற் சாந்தினை லெழில்பெறச் செயல்போல்
 அயலி லுள்ளபே றளித்தனை யானனை யன்றிப்
 பயனி யாதினிப் பாவையர்க் குளவெனிற் பகராய். (64)

ஆத லாலுயிர்க் கேள்வனை நீத்தியா னகன்று
 போத லாற்றிலே னவஹுறு முலகுடன் புகுவேன்
 நீத டுப்பதிங் கறனல வென்றிவ ணிற்பக்
 கோ திலாதவன் கொடுங்கனன் மெழுக்கெனக் குழைந்தான். (65)

அஞ்சன் மாதுகீ வேண்டிய தனிக்குவ னறைதி
 நெஞ்சி னுள்ளது வென்றன் வணங்கிமுன் னின்றே
 வஞ்சி கூறுவாள் மணத்தவ னொருயிர் வழங்கக்
 தஞ்ச நீயெனத் தருமனுந் தந்தன னென்றான். (66)

மீட்டுங் கூறுவா னணங்குகீ வேந்தனே டிசைந்தே
 காட்டில் வைகியே கலனுறு மைம்தரை மீன்று
 வாட்ட டங்கனும் வாழுதி யென்றான் வழங்கிச்
 சூட்டு மௌலியான் போயினன் றேகையு மீண்டான். (67)

முந்தி வைகிய தருகீழ லடைந்துதன் முதல்வன்
 சுந்த ரஞ்செறி கனேபரந் தொடையிசை பொருத்திக்
 கந்த மார்சூழ லிருந்தனள் கணத்தினுட் காந்தள்
 உய்த் தெழுந்தனன் றுயின்றவ ருணர்வுறும் படிபோல். (68)

போது புக்கது பொலன்கொடி யான்றுயில் புரிந்தேன்
 நீத டுத்திலை கனவிடை நிகரில்சுந் தரனேர்
 கோதில் கைத்தலம் பிணித்தெனைக் கொண்டுசென்றதம்பின்
 மாதொ ருத்திவந் திரந்திட விடுத்தனன் வந்தேன். (69)

அனைய வானவ னூர்கொலோ வென்றன் னரிவை
 வினைய மோடவன் றனக்கினி தாயுரை விளம்பிக்
 கனவ தன்றது மெய்மையே கழறுவ னுனைப்
 புனைவை மாமுடி யென்றுசா வித்திரி புகல்வான். (70)

இளைத்த மேனியும் வருத்தமு மிரவுந் காடுங்
 களைத்த வேடையுந் தனிமையு மொருப்படக் கண்டோர்
 தளைத்த கந்தடு களிறுடைச் சாலுவர்க் கிறையே
 திளைத்தி ராவிவ ணிருத்தியோ சேறியோ வென்றான். (71)

அற்றைப் போதினு மடுத்தவா றன்றி யின்றதிகம்
 இற்றைப் போதிருந் தோமிதி லெம்முடைக் குரவர்
 பற்றித் துன்புழல் வாநிளிப் பாவையர் விளக்கே
 சற்றிப் போதினிற் சேறுமென் றெழுந்தனன் சார்தார். (72)

இரவு பட்டது மிவ்வராத் துன்பத்தா லிறைவன்
 குரவர் பட்டது முரைத்திலங் குவலயந் தணத்தக்
 கரவு பட்டிலா மனனுடைக் காவலன் வாத்தாற்
 பரவு கட்புலப் படுதலும் பரவச மாணன். (73)

அன்ன காலையின் மைத்தனு மருகியு மடைந்தே
 மன்ன னொண்பதம் வணங்கலு மாமகிழ் வெய்திப்
 பொன்ன னாளுடன் போந்தகீ போதுபோ யிதுகா
 றென்ன காரணத் திருந்ததென் றிறைவின வுதலும். (74)

போற்றி மன்மக னிகழ்வெலா மருகியே புகல்வான்
தேற்ற மெய்துமென் றுரைத்திடத் திருவனாள் புகன்றாள்
கூற்ற டைத்துதன் கொழுநனா ருயிர்பறித் ததுவும்
ஆற்ற லோடுதான் றொடர்த்தது மவன்சொ ளு முறையும். (75)

மறுத்துத் தான்புகல் வாய்மையும் வரங்கண்மூன் றளித்துச்
சிறப்பிற் காந்தனை யளித்தது மியல்புரை செய்தாள்
புறத்திற் சேர்த்துள முனிவரு மிறைவனும் புகல்சேர்
நிறத்தின் மாமியும் புனகெழ ரெடுத்தகை வல்லி. (76)

அற்பு தத்திகழ்ந் தரசனாங் கட்புல னடைந்த
பொற்புங் கூறியே பூங்கொடி தனக்கிது பகர்த்தான்
கற்பி னுக்கணி கலமென தில்லிடைப் புகுந்தால்
எற்க டாதவாழ் வார்க்குறு மென்பல வினிமை. (77)

பின்னர்த் தம்முழை மேவியே பெரிதுள முவப்ப
கன்னு தற்றனைப் பாண மருத்தியே கலனே
டுன்னு தற்கருங் கானகத் திருத்தன ருலகர்
தன்ன தாக்கிய வொன்னலன் றுனுயிர் கழிந்தான். (78)

அனைய தேயத்தோ ராங்கடைந் தரசனைத் தொழுது
புனையும் வேழமேற் கொண்டரும் புரந்தனி லெய்தி
நினைய முன்னரின் மாமுடி கவித்தனர் நெறிசேர்
தனைய னோடிருந் துலகெலாய் காத்தனன் றலைவன். (79)

தந்தை புத்திரர் சதம்படைத் துளமிகத் தருக்குந்
நிந்திரன் பெறும் போகமும் வாழ்வுமெய் திடலாற்
பைந்தொ டிக்குள மகிழ்வுறப் பலமக வுதவிச்
செந்த தந்திருந் துலகெலாய் புகழ்த்திடத் தழைத்தான். (80)

கற்பி னுக்கணி யென்றருங் காதையை முனிவன்
பொற்பு றப்புடன் நிவ்வுரை மீளவும் புகல்வான்
மற்புயந் திகழ் மன்னர்கீர் கேண்மினே மாசில்
நற்கு ணம்பெறு தையலா ணலமெல்லாந் தருமால். (81)

கற்பு விஞ்சுபாஞ் சாலியிங் குமக்குளங் கலத்தாள்
இப்பெ ரும்பய னெய்துவி றிடரிலை யுமக்கென்
றற்பு தன்புகழ்ந் தாசினொற் றைவரும் வணங்கித்
தற்பு கழ்த்திடத் தன்பெருஞ் சூழலிற் புக்கான். (82)

அ ரு ம் ப த வி ள க் க ம்

1. பாண்டவர் நாகேர்துறைதல்.

நாகேர்துறைதல் - நாட்டிலே தம்மை இன்றொன்று பிறர் அறியா வண்ணம் வசித்தல்; இது அஞ்ஞாதவாசம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். நாகக்கொடியோன் - சர்ப்பக்கொடியை யுயர்த்திய துரியோதனன். மாது லன் - மாமன். பஞ்ச பாண்டவர் - பாண்டு என்னும் அரசனுடைய மக்கள்; தருமர், வீமன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகதேவன் என்னும் ஐவர். கந்த மூலபலாதி - கிழக்கினைப் பிரதானமாகவுடைய வேர், பழம் முதலாயின். பாஞ்சால - பாஞ்சால நாட்டாசன் மகன்; திரௌபதி. கநீஷ்டர் - தம்பி மார். நாபத வடிவம் - முனிவர் வேடம். வைகல் - நாள். சந்மாவீத்து - உபசரித்து. அநுதோழில் - சமைத்தற்றொழில். பேடி - பெண் வடிவங் கொண்ட அலி. அகவலக்கலம் - சூதிகைகளின் அங்க அமைப்பும் இயல் பும் ஆகிய இவைகள். ஜனிரா - ஆன் + நிரை = பசுக்கூட்டம். அந்நப்பாம் - மாளிகையிற் பெண்கள் வசித்தற்கான இடம்; இக்காலத்திற் பெண்கள் பக்கம் என்பர். கந்தநூர் - தேவர்களுள் ஒரு பகுதியார். பாரியயாக்கை - பெரியசரீரம். கயம்பாகி - சமையற்காரன். உதயாகிரி - சூரியன் உதய மாசும் கிழக்குத் திக்கிலுள்ள மலை. அந்நகரி - பொழுதுபடும் மேற்குத் திக்கிலுள்ள மலை. போர்க்கவையுதல் - பகைவரைத் தன்னுடன்போர் செய்யும்படி ஒருவன் கூப்பிடுதல். பாரை - மாத்தில் வேருக்கு மேலும் கொம்பருக்குக் கீழும் உள்ள பெரிய பாகம்.

2. கல்வி.

சேய்யுள்; “அரம் பொருள்.....துணை” (கல்லியானது) அரம் பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்; புறங்கடை கல் இசையும் நாட்டும்; உறங்க கவல் ஒன்று உற்று உழியும் கை கொடுக்கும்; (ஆதலால்) சிறு உயிர்க்கு உற்றதுணை கல்லியின் ஊக்கு இல்லை.

புறங்கடை - தலைவாசல்; (இக்கே பிறஆர்களிலு மென்பது கருத்து). உற்றுழியும் - வந்தவிடத்தும்; கைகொடுக்கும் - (ஊன்றுகொல்போல்) உத வும். உறங்கு - மேலானது. அரம் பொருள் இன்பம் உம்மைத்தொகை.

பொழிப்புரை: கல்லியானது, அரம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய நான்கையும் கொடுத்தலானும், துன்பம் வந்தவிடத்து ஊன்றுகொல்போல உதவுதலானும், சில் வாழ்நாட்களை யுடைய உயிர்களுக்கு அக் கல்லியிலும் பார்க்கச் சிறந்த துணை இல்லை என்பதாம் (இக்கே உயிர் என்றது மக்கட் பிறப்பையாம்) “கீதிகெறிவிளக்கம்” என்னும் தூலை இயற்றியவர் குமா குருபாசவாமிகள்.

அரும்பதவுரை: சிலையில் எழுதிய எழுத்து - கல்லில் எழுதிய எழுத்து. செய்யுள்: “கற்கை நன்றே.....” இது நறுந்தொகைச் செய்யுள்: இதனை இயற்றியவர் அதிவீரராமபாண்டியன் என்னும் அரசர்’

போழிப்புரை: (எல்லா நூல்களையும் இளமைமுதற் றொடங்கிக்) கற்பதே நன்மை, கற்பதே நன்மை; பிச்சையெற்கவந்த காலத்துங் கற்பதே நன்மை.

செய்யுள்: “கற்க.....தக” படிக்கவேண்டியவைகளை ஐயக் கிரிபு நீங்கும்வண்ணம் படிக்கவேண்டும்; படித்தபின்பு படித்தவைக்குத் தக நடக்கவேண்டும்.

3. நீதியற்ற காதல்.

செந்தீருவனைய - மகாலக்குமியை யொத்த. வண்ணமகள் - ஏஜமாட்டிக்கு அலங்காரஞ் செய்யுங் கடமைபுண்ட தோழி; இங்கே பாஞ்சாலி. பரஸ்திரிகமளம் - பிறன்மனையானே இச்சித்தல் பருவரல் - துயரம். தும்பை மாலை - தும்பைப்பூ மாலை. இது யுத்தவீரர்களும் அரசர்களும் யுத்தஞ் செய்யப் புறப்படும்போது பெரும்பான்மையும் அணிந்துகொள்ளற்குரியது. களி - மயக்கம். ஆவீ வாழ்வு - உயிர் நடேற. மான்பிணை - மறிமான். கிங்கரள் - எவல் செய்வோன். கறங்கு - காற்றாடி. சேடி - தோழி. துஷ்டநீக்கிகாம - தீயவர்களைத் தண்டித்தல். சிட்டர் - பெரியோர்; நீதியானவர். பரிபாலித்தல் - காத்தல். பூரியர் - கீழ்மக்கள்; சீரியர் - பெரியோர். கதிரவள் - சூரியன்.

4. கற்புடை மகளிர் கடமை

சான்று - சாட்சி, இங்கே உதாரணம். பரீதா - நாயகன். சித்தீக்தும் - கைகடும். வரீந்தகம் - வணிகர், வியாபாரிமார். இணக்கம் - ஐக்கியம், ஒற்றுமை. உத்தரம் - மறுமொழி. நீர்ப்பாக்கியமான - பாக்கியமில்லாத, அதிர்ஷ்டமற்ற. கதி - ஆதாரம், பற்றுக்கோடு. சாரீதம் - தன்மையான குணம்; நிறைவான குணம். சுந்தரி - அழகுள்ளவள்; நிர்ப்பாதி கள் - குற்றஞ்செய்யாதவர்கள். அபகீர்த்தி - அவமதிப்பு, இகழ்ச்சி. பிராயச்சித்தம் - சாந்தி; பரபுருஷன் - தன் கணவன்ல்லாத அந்நியன். வியபிசாரதோஷம் - (பெண்ணைவன்) ஒழுக்கங்கெட்டதாகிய குற்றம். சம்பாதித்தல் - தேடுதல். சொப்பளம் - கனூ. வைராக்கியம் - கிட்சித்தம். நரபதி - அரசன். திரணம் - தூரும்பு.

5. அடாத செய்பவர் படாத படுவர்.

அடாத செய்பவர் படாத படுவர் - செய்யத் தகாத தீய கருமங்களைச் செய்தவர்கள், சகிக்க முடியாத பல துன்பங்களை யனுபவிப்பர். ஊரடங்கு தல் - ஊரிலே யுள்ள சனங்க ளெல்லாம் வெளியிற் சஞ்சரித்தலை விடுத்துப்

படுக்கைக்குப் போய்விடல், கங்குல் - இராக்காலம். புலர்நல் - விடிதல். அந்தகன் மகன் - குருடனுடைய புதல்வன்; தூரியோதனன். வல்தீராபகாணம் - சேலையூரிதல். ஏகாந்தம் - தனிமை. சுவர்க்கலோகாதீபன் - பொன்னுலகத்திற்குத் தலைவன்; இந்திரன். ஆநந்த பரவசனம் - மகிழ்ச்சியினாலே தன்னை மறந்தவனும். நாப்பண் - நடு; மத்தி. சங்கேதப்படி - முன் செய்துகொண்ட ஒழுங்கின்படி வாரிதீயினாமீர்தே - (பாற்) கடலிலே தோன்றிய அமிர்தம் போன்றவனே கிருந்திராமம் - வஞ்சகம். பண்ணிய வினைகளின் பயனலாது தாம் எண்ணிய கருமம்மற்றியாவர் எய்தினார் - தாம் தாம் செய்த வினைப்பயனை யடைந்தார்களே மல்லாமல் எவர் தாம் வினைத்த கருமத்தை கினைத்தபடி முடித்தவர்; ஒருவருமில்லை யென்றபடி. ஆர்ப்பு - ஆரவாரம்; இரைச்சல். அயிர்த்தனர் - அனுமானித்தனர்; யூகித்தறிந்தனர். உதிரவேள்வம் - இரத்தப் பெருக்கு. ஈர்த்து - இழுத்து. வடவாழகாக்கிவிழுமியின் மத்தியிலுள்ள தெனச் சொல்லப்படும் பெரு நெருப்பு. தீயிடப் பிறந்தனர் - தருபதன் செய்வித்த யாகாக்கினியில் உற்பவித்தவன்; துரோபதை. தீயர் - கீழ்மக்கள்; துஷ்டர்.

6. தமிழ்ப்புலமை.

தமிழ்ப் புலமை - தமிழ்க் கல்வியிலே தேர்ச்சி யடைந்திருக்கும் தன்மை. பிரபந்தம் - நூல்களில் ஓர் இனம்; பிரபந்தங்கள் தொண்ணூற்றூறாகும். பூகோளநூல் - பூமிசாஸ்திரம். ககோளநூல் - அண்டங்களைப் பற்றியநூல். அங்க கணிதம் - எண்களின் சம்பந்த முறையையும் அவற்றினால் கணிக்கும் விதிகளையும் உணர்த்தும் நூல். கோடிந்திர கணிதம் - இரேகாகணிதம். பிறர்மனை விழைதல் - பிறர் பெண்ணை இச்சித்தல்: வரைவின் மகளிர்-பொதுப்பெண்கள்; வேசியர். பரிபக்தவர் - ஏற்ற தகுதியுடையவர். சந்திர - உத்தம குரு "கற்றதலையாய.....தொழாஅரேவின்" (குறள்) - ஞான வுணர்வையுடைய இறைவனது நல்ல பாதங்களை வணங்காளுயின் ஒருவன் படித்தமையினால் அடையக்கூடிய பிரயோசனமென்ன; (ஒன்றுமில்லை யென்றபடி) நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்து நினை, என்றுஞ் சிவவ்று வினை (சைவசமயநெறி) சிவபெருமானுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் கிற்கும் போதும் இருக்கும்போதும் கிடக்கும்போதும் நடக்கும்போதும் எப்போதும் தியானஞ்செய்; சீனீனம் - அடையாளம்.

7. தெட்சிண நீராமீட்சி.

தெட்சிண நீராமீட்சி - தென்புறத்துப் பிடிக்கப்பட்ட பசுக்களை மீட்டமை. துளுரை - சபதம். புகன்று - சொல்லி. நனையர் - தனயரின் போலி; பிள்ளைகள். பவனனும் சேறங்கரிய - காற்றும் புகுதற்கு முடியாத. சதனி - காந்தாரியின் சகோதரன்; திருதராட்டிரன் மைத்துனன்; வஞ்சனைக்கு இருப்பிடமா யுள்ளவன்; நாகக்கொடியோ னிடத்து அந்தரங்க பகைமை

கொண்டு அவனை அடுத்துக் கெடுக்க வேண்டு மென்னும் எண்ணத்தோடு கூடியவன்; இவன் யுத்தகளத்தில் மாண்டு கிடந்த துரியோதனன் பிணத்தை நரியாக வந்து உண்டானென்ப பாரதஞ் சொல்லும். கள்ளன் - சூத்திர வயிற் றில் சூரியன் மகனாகப் பிறந்தவன்; கொடையிற் சிறந்தவன். துரோணர் - பாண்டவருக்குத் துரியோதனையருக்கும் வில்வித்தை பயிற்றிய குரு; சாதியிற் பிராமணன், கிருபாச்சாரி - துரோணருடைய மைத்துனர்; பாண்டவர் முதலானோர்க்கு இளமையில் வில்வித்தை முதலியவை பயிற்றியவர். அகவந்தாமா - துரோணருடைய மகன்; அதிபராக்கிரமம் படைத்தவன். விதுரன் - பாண்டவர் துரியோதனையுரியின் சிறியதந்தை; தோழி பெற்ற பிள்ளை. வீடுமர் - சந்தனுவுக்குக் கங்கையிடத்திற் பிள்ளையாகப் பிறந்தவர்; பாண்டவருக்கும் துரியோதனையருக்கும் பாட்டனாகவுள்ளவர்; நித்தியப் பிரமசாரி. நிரிகர்த்தன் - நிரிகர்த்த நாட்டு அரசன். தாபகாகணம் - நட்சத் திரக் கூட்டம். கவன்று - கவலைகொண்டு. துரிசாதனன் - துரியோதனன் றம்பி; தமையனைப்போற் கொடியவன்; பாஞ்சாலியின் சேலையை வேத்தவை யில் உரிந்தவன். மிக்கோண்டு - மேற்பட்டு. கண்ணன் - கிருஷ்ணன். பாசுபநம் - பாமசிவன் கொடுத்த படைக்கலம். இசை - புகழ். வசை - இகழ். அவதி - தவினை; காலவெல்லை. ழநாதை - பாட்டன்; இக்கே வீடுமர். சரணர் - ஒற்றர்; தூதுவர். சாலி - செல். மந்தல் - முகில். ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து; தேடி. பிதாமகன் - வீடுமர். மன் - அரசன்; இக்கே விராடகர்ட்டு வேந்தன். வேட்டல் - இச்சித்தல்; ஆசைப்படுதல். பொன்னுல கெய்தினுள் - சுவர்க்கஞ் சேர்தான்; (இக்கே) மாண்டான். பண்ணுறும் ஐவர் - பண் போடு கூடிய பஞ்சபாண்டவர். சல்லியன் - பாண்டுவின் இரண்டாம் மனைவியாகிய மத்தரையின் சகோதரன்; நகுல சகதேவருக்கு மாமன். பலதேவன் - கண்ணன் நமயன்; பலராமன், பலபத்திரன் என்பதும் இவ ளையே. கவரதுண்டலன் - தன்னுடம்பிற்கு வரும் இடையூற்றைத் தடுக்கக் கூடிய தைவிகச்சட்டையையும் குண்டலங்களையும் உடையவனாகிய கண்ணன். அக்துரோணர் - 21, 870 யானையும், 65,610 குதிரையும், 21,870 தேரும், 1, 09, 350 காலாட்களும் கொண்டதாகிய ஓர் சேனைத் தொகுதி. கோபாலர் - பசுக்காப்போர், இடையர். நீர்வகிக்கலாற்றது - எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் வெந்தீட்டமை - புறங்கொடுத்தமை; பின்வாங்கியமை. சிலை, தது - வில்லு. அநுசந்தித்து - தொடுத்து. நானூலி காட்டி - வில்லின் காணைச் சுண்டி ஓசையுண்டாக்கி. பகழ் - அம்பு. துவஜம் - கொடி. துணித்து - வெட்டி. போர்முனை, செருமகம் - யுத்தபூமி. ஒருமகத்தும் - ஒருவழியினும். கைம்மாறு - பதில் உபகாரம். சமர்புரிய - யுத்தஞ் செய்ய, போர் புரிய.

8. தூய்மை.

காய சுத்தி - உடம்பு சுத்தமா யிருத்தல். அக்கிரமமான - முறையற்ற, அசூசி - சசியில்லாமை; அழுக்கு. பாந்திரமாக - உரிமையாக. விகாரம் - மாறுபாடு. சந்திரன் - நல்ல சனங்கள், நட்பாடி - சிறேகம் பூண்டு.

9. உத்தர நிரைமீட்சி.

உத்தர நிரைமீட்சி - வடதிசையில்வந்து பகைவர் பிடித்த பசுக்களை மீட்டு வந்தமை. தூரகம் - குதிரை, பிட்டம் - உடம்பிம் முதுகுக்குக் கீழ்ப் பட்ட பாகம்; அரையின் பிற்பக்கம். பேராபத்து - பெருஞ் சங்கடம். சதுரங்கசேனை - யானை குதிரை தேர் காலான் என்னும் நால்வகைச் சேனை. சந்தசமுத்திரம் - ஏழு கடல்கள். நறுந்தன் - வாசனை பொருத்திய குளிர்ச்சி யோடு கூடிய. காபியின் கணம் - பசுக்கூட்டம். வேந்தன்மாமதலாய் - அரசனுடைய மேலான புத்திரனே. சாரத்தியத் செய்தல் - தேர் செலுத்து தல். பார்த்தன் - அர்ச்சுனன், வருமோ - தெரியுமோ. முற்றில் - முற்புறம். யுத்தசந்தந்தனாய் - போர்க்கோலம் புனைந்தவனாய். கோதையர் - பூமாலையணிந்த பெண்கள். வழித்தோன்றல் - பிற்சந்ததியி லுள்ளவன். வீரசொர்க்கம் - யுத்தத்தில் மாண்டோர் அடையும் மேலான பதவி. வரைவின்றி - கணக்கில்லாமல். ஒள்ளலர், நண்ணலர் - பகைவர். சமாசனம் வசித்தல் - ஒரே யாசனத்தில் ஒருங்கிருத்தல். நாழிகை - 24 நிமிஷங்கொண்ட நேரம். இம்மியின் றுணையும் - அற்பமேனும்; இம்மி - மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி; மிக துண்ணியது. தன்னிலத்துக் குறுமுயல் தந்தியினும் வலிது - சொந்த நாட்டிலுள்ள சிறிய முயல் அந்நிய நாட்டிலிருந்து வந்த யானையைக் காட்டிலும் வலிமை யுடையதாம்; தந்தி - யானை; தந்தத்தை யுடையதென்பது கருத்து. ஒளிநுத்தன்மை - ஒளி செய்யுந் தன்மை. நந்தியாவர்த்தத் தாமஸ் - நந்தியாவர்த்தப் பூமாலையை யணிந்தவனாகிய துரியோதனன். கோடிமந்தேர் - போர் செய்வோர் தாம் ஏறிநின்று யுத்தஞ்செய்யுந் தேர் உடைந்தவிடத்து உடனே பாய்ந்து ஏறும்படி பக்கத்தில் முந்தியே கொண்டுவந்து விடப்பட்ட கைகாவ லான தேர். வீமன் சொன்ன சபதம் - துரியோதனைக் கொன்று அவ னுதிரத்தைப் பருகியன்றிக் கையால் நீர்மொண்டு குடிப்பதில்லை யென்பது. யாவி - சிங்கத்தினும் வலி ஒரு மிருகம்; இக் காலத்திற் காணப்படுவதில்லை. பூபதி - அரசன். பஞ்சமாபாநகங்கள் - கொலை களவு கள் காமம் குருகிந்தை என்னும் கொடும் பாவங்கள் ஐந்துமாம். சோனாயர் - பெருமழை. பசு பதி - ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவர். மோகனுஸ்திரம் - பகைவரை மயக்கும் வல்லமையுடைய படை. சாந்திரமான வருடம் - சந்திரன் வளர்தல் தேய் தலைக்கொண்டு எண்ணப்படும் 28 நாட்களைக் கொண்ட 12 மாசங்களையுடைய வருடம்.

10. மணுநீதிகண்ட சோழமகாராசா

தகநீணதேசம் - தென்னாடு, கமண்டலம் - துறவிகள் கையிற்கொண்டு செல்லும் கீர்ப்பாத்திரம்; இது பெரும்பாலும் கடற்றேங்காயின் ஒரு முதலிய வற்றால் ஆக்கப்படுவது. சையகிரி - மத்திய இந்தியாவிலுள்ள ஒரு மலை. மூலாதாரம் - அடிப்படை; இங்கே ஆறு ஆதாரங்களில் ஒன்றாய்க் குய்யத்திற்கும் குதத்திற்கும் மத்தியில் நான்கு இதழ்த் தாமரைமலர் போலுள்ள சக்கரம். நீபுந்தம் - கோயிற் கட்டளைகட்கென விடப்பட்ட சொத்து. சிரந்தை - அன்பு, பக்தி. கசடற - ஐயத்திரிபு என்னுங் குற்றங்கள் நீங்க. தேர்க்கால்- தேர்ச்சில்லு. அபுத்திபூர்வமாக - மனத்திலே குற்றமென்று அறியாமல். ஆராய்ச்சி மணி - குடிசனானவர்கள் தங்கட்கு ஏதும் ஆபத்து வந்தவிடத்துத் தெரிவிக்க வேண்டி அடித்தற்பொருட்டு அரசனுடைய மானிகை முகப்பிற் கட்டப்பட்டுள்ள பெரிய ஓர் மணி. கோ வதை - பசுவைக் கொல்லுதல். பரிவாயம் - பரிசுணம்.

11. விராடன் செய்த தவறு.

பொதும்பர் - சோலை. சைத்தியோபசாரம் - பணிகீர் முதலிய குளிர்ச் சியான பொருள்களைக்கொண்டு செய்யும் உபசாரம். காண்டவ நகனம் - காண்டவம் என்னும் வனத்தை வரித்தமை. காண்டபன் - காண்டபம் என்னும் வில்லைக் காண்டவன்; அர்ச்சனன். அழகுகாற்றின்பாற்பட்டு - பொருமை கொண்டு. இழந்தவை - தவறான வார்த்தை. கடிந்து - சினந்து. பச்சாத்தாபம் - ஒரு கருமத்தை யோசியாமற் செய்துவிட்டுப் பின் வருந்துதல். வடு - ஊறு; தழும்பு; இங்காலத்திற் "காயம்" என்றுஞ் சொல்லுவர். உத்தரியம் - அங்கவஸ்திரம்; சால்வை.

12. பாண்டவர் வெளிப்படுத்தல்.

தடிதல் - வெட்டுதல். பிள்ளை - பின்பு. நவை - குற்றம், கன்றிடுவது - கோயிப்பது. முதுகயலர் - மிக்க கீழானவர். அபிமன்னு - அர்ச்சனனுடைய மகன்; சுபத்திரை வயிற்றிற் பிறந்தவன்; கண்ணபிரானுக்கு மருகன். துணைவர் - சகோதரர். சான்றேன் - அறிஞன்; மேலானவன். வளப்பு - அழகு.

செய்யுட்பாட வுரை

13. ஈயாதா ரியல்பு

இந்தப் பாக்கள் ஏழும், உலோபிகளுக்கும் புலவருக்குமிடையே நடந்த சம்பாஷணைகளாக, பாண்டிமண்டலத்து முதுகுளத்தார்ச் சாவண்பீடுருமாட் கவிராயர் இயற்றியன.

பொழிப்புரை: என்ன புலவரே! விளைவு தழைவாகிய செழிப்பில்லாத (இக்) காலத்தில் எம்முடைய பேரையும் உடரையும் விசாரித்து இவ்வளவு தூரமான இடத்திற்கு நீர் விரைவாக வந்த காரணமேது என்று (உலோபி) கேட்க, அப்போது (புலவர்) தமது முப்பத்திரண்டு பற்களில் ஒன்றும் மறையாமல் எல்லாப் பற்களையும் காட்டி இரு கைகளையும் விரித்துக்கொண்டு வாய் திறந்து அவன் மகிழும்படி புன்னகை செய்து, உம்முடைய பரிசுத்தமான புகழையெல்லாம் நாம் கேள்விப்பட்டு, மனவிருப்பக்கொண்டு உம்மீது ஒரு பிரபந்தத்தைப் பாடி வந்தோம் என்று சொல்ல, இரண்டு துலாம் நிறை கொண்ட செம்பை உருக்கிச் செவித்துவாரத்தில் ஊற்றினால் எவ்வளவு வருத்தமாயிருக்குமோ அவ்வளவு வருத்தத்தோடு அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஐயா புலவரே, வீட்டிலே என் பெண்டாட்டி ஒரு மாசு காலமாய் நோய் கண்டு மிகவும் ஆபத்தான நிலைமையிலிருக்கின்றாள்; அதனாலே என் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினருக்கு ஒரு சணக்கில்லை; (அதுவுமன்றி) இந்தவூரிலுள்ள இரக்கமில்லாத வைத்தியனொருவன் கோயாளியின் கைக்காயைப் பார்த்து இன்ன நோய் என்பதை அறிதற்கு முந்தி என் பையிலேயுள்ள பணம் முழுவதையும் வாங்கிக்கொண்டு, இன்னமும் போதாது போதாது என்று சொல்லி என் அடிவயிறு பற்றி எரிய, நானூறு கட்டுப் பினையோலை கொண்ட வாகட எடுக்களை எடுத்தெடுத்துப் பார்த்து, அவைகளிலுள்ள ஓளவுதங்களை யெல்லாம் குறித்துத் தந்து, அந்தப் பாவியை ஒரு காசு மென்னிட மில்லாமல், பெரிய கடி தேன்கூட்டில் வாய்வைத்து உறிஞ்சினால் முழுப் பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டான்; மூத்தவன் போன்ற என் தாரமோ எனக்கு வாய்த்தவனல்லன் என்று சொல்லும் முழு மூடர்களாகிய கொடிய உலோபியர்கள் மீது தமிழ்ப்பாடி அவரிடம் அலைந்து திரியாமல், தேவீரை முக்காலமுந் துதிக்குந் தமியேனுக்குத் திருவருள் செய்யவேண்டும், சர்வ வியாபகாராயும் முழுமுதற்கடவுளாயுமுள்ள பரமசிவமே யென்பதாம்.

(1)

பொ—ரை: (உலோபி) வெண்பாப் பாடுகின்ற புலவரே, வந்த காரணமென்ன? (புலவர்) உம்மீது நல்ல தமிழ்ப் பிரபந்தம் பாடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன், (உலோபி) மெத்த நல்லாயிருக்கிறது, முந்தி ஒரு வித்துவான் நானூறு பாக்களைக் கொண்ட ஒரு கோவை என்மேற்பாடிக்கொண்டு என்னிடம் வந்தான்; நானும் சினேகம் பாராட்டி மனம் பொருந்தி மூன்று

படி பெருவாரகு அந்த வித்துவாணுக்குச் சம்மாணமாகக் கொடுத்தேன். அப் படிக்கொடுத்ததையிட்டு என் பெண்டாட்டி மூன்று முறை தற்கொலை செய்ய முயன்று, அவளை அந்த மூன்று முறையும் தப்பவைத்த சமாசாரம் இந்த ஊர் முழுதும் அறியுமே; இந்தத் துன்பக்களை யெல்லாம் அறிந்து கொண்டு, மேலும் நீர் பாட்டுப்பாடும் புலவர் என்று சொல்லிக்கொண்டு இங்கு வந்துவிட்டீர்; போய்விடும், போய்விடும் என்று சொல்லி அவமதிக்கும் சீழ்மக்களாகிய உலோபிகளுடன் வாதாடலோ தமிழேனைப் படைத்தருளினீர்; தெளிந்த பொருள் விரவிய பாக்களாகிய பூக்களாலாகிய மாலையை ஏற்றுக்கொண்டு, தேவாரீருடைய திருவடித் தொண்டராயிருக்கும் பேற்றைத் தந்தருளவேண்டும்; அழகு விளங்குகின்ற சிவகாமசுந்தரியின் அன்பே! கனக சபையில் ஆகந்த தாண்டவஞ் செய்தருளும் குருசிகாமணியே.

“வெரு நேர்த்தி” யென்றது பரிகாசமாகவாம். இது வஞ்சப் புகழ்ச்சி யெனப்படும். தேசிகம் - ஒளி யெனினுமாம். (2)

பொ—ரை: (உலோபி தன் மனையாளைப் பார்த்து) ஆரடி, தெருவீதியிலே ஒருவர் ஏடுக்கொண்டு வேகமாய் வருகின்றார்; புலவன்போற் காண்படுகின்றது; நீ தலைமறைவாய் நின்றுகொண்டு மெல்ல எட்டியாடொன்று பார்; சேரே தெருவழியே போகின்றாரோ என்றும் பார்; பழிகாரி, இங்குள்ள பாண்மேல் என்னை ஏற்றிவிடு: கதவை மூடித் தாழைப் பூட்டு, நாக்கள் பேசும் இந்த மெதுவான வார்த்தையைக் கேட்டு அவர் ஓடிவந்து விடுவார்; நீயும் கூடையுட் போய் ஒளித்துக்கொள் என்று சொல்லும் ஈயாதவர்கள் மேற் பிரபந்தங்களைப் பாடிக்கொண்டு போய் நான் வீணே அலைந்து போகாமல், தேவாரீருடைய திருவருட் சிறப்போடு கூடிய பாதங்களைப் போற்றிப் பாமாலைகளைத் தேவாரீருக்கு அணிந்து தரிசனஞ்செய்ய, தேவாரீர் தமிழேனுக்கு மோட்சத்தைத் தந்தருளவேண்டும் எ—று.

தேசிகம் பூத்த.....என்பதற்கு மேலேயுள்ள பாட்டிற் பொருள் காண்க.

பொ—ரை: தலைவாசலிலுள்ள கதவைத் திறந்தவர்கள் யாரடி? தமிழ்ப் புலவர் இங்கே வந்தார் சம்மா விடுவாரா? நீ எனக்குப் பெண்டிரல்ல; நீ தீக்கிரகத்தின் பயனே, அட்டமச் சனியனே, என்ன பாவமோ; இந்தப் புலவர்களால் ஆகந்த வருடத்திலே நான் பலவாறு அலைந்து பட்ட பாடு ஐயோ ஆருக்குத் தெரியும்; அந்தக் கடவுளொருவனுக்கே தெரியும்; நீ கொஞ்சமும் பயமில்லாமல் இருப்பதென்ன? புலவர்கள் வந்தால் ஏதும் வாங்காமற் போவார்களா? என் மனம் பதறுகிறதே என்று (தன் மனையாட்டிக்குச்) சொல்லும் உலோபிகளிடம் போகாவண்ணம் என்னைக் காப்பதற்குச் சுவாமி, இதுவே வாய்த்த சமயம், விற்போன்ற நெற்றியையும் (அம்பு போன்ற) கண்களையு முடைய கௌரி, கௌமாரி, ஜகதீசுவரி, வராகி, நிமலி என்னுந் திருநாமங்களை யுடைய தேசிகம் சிரோரத்தினமே எ—று. (4)

பொ—ரை: இங்கே வந்த நீர் யார்? கவிராசர்; எந்த ஊர்? வட காசி; எங்கு வந்தீர்? மகராசனெனப்படும் உம்முடைய மேலான புகழைக் கேள்விப்பட்டு உம்மீது இனிய பிரபந்தத்தைப் பாடிக்கொண்டு இங்கே வந்தோம்; (என்ற புலவரை நோக்கி) நீர் பரம்பரையான வித்துவான் லீலீர் எனது பிதா பாட்டன் சந்ததியில் யார் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களைக் கேட்டுச் சம்மானித்தவர்? (எவருமில்லை என்றபடி). எங்கள் தலைமுறையி லில்லாத மரியாதைக் கேட்டை நீர் இப்பொழுது செய்துவிட்டீர்; இன்னமும் இப்படி ஏதன் சொல்வீரானால் இது யுத்தகனமாய்விடும்; இந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விடும் என்று (புலவர்களுக்குச்) சொல்லும் கீழ்மக்களாகிய உலோபியர்களிடம் தமிழேன் செல்லாமல் என்னை ஆண்டருள்வதற்கு இதுவே சமயம்; இடையறாது தியானஞ் செய்யும் அடியார்களுக்குக் கருணைமழை சொரிந்து சகல செல்வங்களையும் பாவித்தருளும் பரம்பொருளே தேசிகம் சிரோரத்தினமே எ—ம்.

காண் முன்னிலை யசை. தலைமுறையி லில்லாத தாழ்வு உலோபியாகிய தன்னைப் புகழ்த்து பாடிக்கொண்டு வந்தது. (5)

பொ—ரை: உலகத்திலே உங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டவன் நான் மரத்திரந்தானே? உங்களுக்கு வேறு ஏதுக் தொழில் இல்லையோ? முாட்டுத்தனஞ் சாதித்து ஒவ்வொரு நாளும் வந்து என்னை வேதனை செய்கிறீர்கள்; ஐயோ, நீங்கள் புலவர்களைன்று சொல்லுகிறீர்கள்; என்னிடத்தில் முக்திப் பணம் தந்து வைத்தீர்களா? (இல்லையேல்) யான் பணப் புறையலைக் கண்டு எடுத்ததுண்டோ? இப்படி மனிதரைப் பாடிப் புறாகப் படித்துக் கொண்டதற்குப் பதிலாக வேறு ஏதும் ஒருதொழிலைப் பயின்றிருக்கக் கூடாதா? நீவிர் என்னைப் புகழ்த்து பாடுவதனாலே எனக்கு என்ன நன்மை வரப்போகின்றது? (ஒன்றுமில்லை யென்றபடி) தூல்களைப் படித்தவர்களாக வள்ள புலவர்களைக் காணும்போது என்மன மெரிகின்றது. ஏ புலவரே, போய்விடும்; பணம் என்னிடத்திலில்லை; நீர் சாபமிட்டாலும் நான் அதற்குப் பயப்படேன் என்று (புலவர்களைக் கண்டவுடன்) கூறும் கீழ்மக்களிடம் தமிழ்பாடிக்கொண்டு போதலாகிய மார்க்கத்தைத் தடுத்து, தமிழேனை யடிமைகொண்டருள் இதுவே வாய்ந்த சமயம்; ஞானாகாசமாகிய கணகசபையில் கடனஞ்செய்தருளும் மூன்று கண்களை யுடையவரும், தேசிகம் பூத்த சிரோரத்தினமே எ—ம்.

ஒட்டாரம் - முரட்டுத்தனம்; (உலகவழக்கு) புகழ்வதாற் பயனேது என்பதற்கு, என்னைப் புகழ்வதினாலே நீரடையும் பயன் என்ன (என் ஒன்றுத் தரமாட்டே னென்றபடி) எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். (6)

பொ—ரை: வாரும் நீர் யார் என்று கேட்க, நான் வித்துவான் என்று விடைசொல்ல, புத்திமோசமாய்ப் போயிற்றே என்று நாத் தடதடத்துச் சீரீரம் நடுநடுக்கி நீர் இங்கே என்ன கருமமாக வந்தீர் ரென்று

(உலோபி) கேட்க, சிறப்பாகிய காமதேனுவே, கற்பகதருவே, சிந்தாமணிக்கு நிகரானவரே, சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன் போன்றவரே என்று புலவர் பாடுதலும் (புலவரை கோக்கி) நீர் மாடு, கல் மரம் என்று யாரைச் சொன்னீர்? அல்லாமலும் என்னை அரிச்சந்திரன் என்று தகாத வார்த்தை சொன்னீரே, நான் ஆருக்கு அடிமைப்பட்டேன்? ஆருக்கு மனைவியை விற்பேன்? இப்படி நீர் சொன்ன இந்த வசை எப்போதாயினும் நீங்குமோ என்று சொல்லும் மிகக்கொடிய உலோபிகளைப் பாடி வருத்தி விட்டேன்; கனக சபையின் மத்தியில் நின்று ஆகந்தத் தாண்டவஞ் செய் தருளுகின்ற தில்லைத்தலத்தில் எழுத்தருளிய நடராஜமூர்த்தியே எ—ம்.

உலோபி, மாடு, கல், மரம் என்று குறித்துக் கோபங்கொண்டது முறையே புலவர் சொன்ன காமதேனு, சிந்தாமணி, கற்பகதரு என்னு மிவைகளேயாம். (7)

நாலடியார்

(மெய்மை) பதவரை: இசையா ஒரு பொருள் - தமக்கு அகப் படாத ஒரு பொருளை, இல்லென்றல் - (யாசகர்களுக்கு) இல்லை யென்று சொல்லுதல், யார்க்கும் வசையன்று - எவர்களுக்கும் குற்றமாகாது, வையத்து இயற்கை - இது உலக இயல்பாம், நிரைதொடரு - வரிசையாக வளையல்களை யணிந்தபெண்ணே, நசையழுங்கி நின்று ஓடி - (ஏற்போ னுடைய) மனங்கொடுப்படி கொடுப்பதுபோல நடித்துக் காலதாமசஞ் செய்து, பொய்த்தல் - (பின்னர்க் கொடாது) பொய்ப்படுதல், செய்கின்றி கொன்றூரில் குற்றமுடைத்து - ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்தவரினும் பார்க்கக் குற்றமுடையதாகும் எ—து.

கருத்துரை: தம்மிடத்தில்தாத பொருளை இல்லையென்று சொல்லு தல் குற்றமாகாது. கொடுப்பதாக நடித்துப் பின்னர்க் கொடாது ஒருவன் பொய்ப்படுவனெல் செய்கின்றி கொன்றவன் அடையும் பாவத்தை அடைவன் எ—ம்.

செய்கின்றி மறத்தல் பெரும் பாவமென்பதை 'எக்கன்றி கொன்றார்க்கு முய்வண்டா முய்வில்லை - செய்கின்றி கொன்ற மகற்கு' என்பதனாலு மறிக்க. எழுவாய் - பொய்த்தல். பயனிலை - குற்றமுடைத்து. (1)

ப—ரை: தக்காரும் - தகுதியுடையோரும்; தக்கவர் அல்லாரும் - தகுதியுடையோ ரல்லாதவரும், தம் நீர்மை - தத்தம் இயல்பினின்றும், எக்காலும் குன்றல் இலராவர் - ஒருபோதும் குறையமாட்டார்கள், (எவ்வனமெனின்) அக்காரம் யாவர் தின்னிணும் கையாதாம் - சருக்கரையை எவருண்டாலும் கசக்கமாட்டாது; வேம்பு தேவர் தின்னிணும் கைக்குமாம் - வேப்பங்காய் தேவர்கள் உண்டாலும் கசப்பைத் தரும் எ—து.

க—ரை: சருக்கரை இனித்தலும் வேப்பங்களி கசத்தலும் இயல்பாயிருத்தல்போலத் தக்கார் தகவிலர் என்னு மிருபாலாரும் முறையே தத்தம் கல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம் என்பவற்றினின்றும் மாறுபுடார்கள் எ—ம்.

எழுவாய் - குன்றல்; பயனிலை - இலராவர். (2)

ப—ரை: ஈர்க்குன்ற நாட - குளிர்ச்சியான மலைகளுள்ள நாட்டையுடைய அரசனே, கால் ஆடு போழ்தில் - (ஒருவன்) செல்வத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, கழி கிளைஞர் - நெருங்கிய உறவினர், வானத்து மேல் ஆடும் மீனில் பலராவர் - ஆகாயத்தினின்று விளங்குகின்ற நட்சத்திரங்கள்போலப் பலராகக் காணப்படுவர், ஏலா இடரொருவர் உற்றக்கால் - சீக்க முடியாத துன்பம் ஒருவருக்கு வந்தவிடத்து, சிலர் தொடர்பு உடைய மென்பர் - சிலர்மாத்திரம் உறவுடையோமென்று சொல்லுவார்கள்.

க—ரை: செல்வமுற்றவிடத்துப் பலர் உறவு பாராட்டுதலும், வறுமை யுற்றவிடத்து அவரை விட்டு சீக்குவதும் உலக இயல்பு.

இதனை, “உண்டானபோது கோடானுகோடி யுறமுறையார், தொண்டாகவந்து தொழும்புசெய்வார் செல்வத் தஞ்சிவிட்டார், கண்டானும் பேசாரழைத்தாலும் வாரார் கல்வை கல்வை, சண்டானரோ நிறவாகாத ரத்த சபாபதியே” என்பதனாலு மறிக. ஒருவன் சகல செல்வங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு சுகத்தோ டிருக்கும்போது, அவனுக்குக் கென்ன குறை, அவன் காலாட்டிக்கொண்டு இன்பான் என்று சொல்லும் உலக வழக்கு நோக்கி இங்கே “காலாடு போழ்தில்” என்பதற்கு “செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது” என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ஏலா விடர் - பேரிடர். எழுவாய் - கிளைஞர்; பயனிலை - ஆவர். (3)

ப—ரை: வடு இலா வையத்து - குற்றமில்லாத இவ்வலகத்திலே, மன்னிய மூன்றில் - பொருத்திய (அறம் பொருள் இன்பம் என்னும்) மூன்றில், நடுவணது எய்த - நடுவில் வைத்து எண்ணப்படுவதாகிய பொருள் சேர, இருநிலையும் எய்தும் - முன் பின் என்னும் இருபுறத்தும் உள்ளனவாகிய அறமும் இன்பமும் தாமே வந்தடையும், நடுவணது எய்தாதால் - பொருள் சேர விடத்து, உலை பெய்து அடுவதுபோலும் துயர் எய்தும் - உலைமுக்கத்திற் காய்ச்சி அடித்தாற்போன்ற துன்பம்வந்தடையும் எ—று.

க—ரை: ஒருவனிடத்திற் பொருளுண்டாயின் அவனுக்கு அறம் இன்பம் என்னு மிவையும் கைகடும்; அஃதில்லையேல் இவ்விரண்டும் சேரா; துன்பமே சேரும் எ—ம்,

எழுவாய் - இருதலை; பயனிலை - எய்தும்; செயப்படுபொருள் - பொருளை; எழுவாய் - எய்தாதால்; பயனிலை - எய்தும்; செயப்படுபொருள் - துயரத்தை. (4)

ப—ரை: நல்ல ஆவின் கன்று ஆயின் - நல்ல பசுவின் கன்றாயிருப்பின், நாகும் விலை பெறுஉம் - இளங்கன்றும் அதிக விலைபெறும், கல்லாரே ஆயினும் - படியாதவர்களா யிருந்தாலும், செல்வர் வாய்ச் சொல் - செல்வருடைய வாயினின்றும் பிறக்குஞ் சொல், செல்லும் - (எல்லாராலும்) ஏற்றுக்கொள்ளப்படும், புல் சுரப் போழ்தில் - சுர மில்லாத சமயத்தில், உழுவே போல் - உழப்படு முழவு நிலத்தி லேறாதொழிவதுபோல, நல்கூர்ந்தார் சொல் மீதாடிச் செல்லாவாம் - வறுமை யடைந்தவர்களது சொல் மேலே மாத்திரத் தோன்றி உள்ளே ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதாம் எ—று.

க—ரை; கல்லாதவர்களா யிருந்தாலும் செல்வருடைய சொல் எவரிடத்துஞ் செல்லும்; ஏழைகள் சொல் செல்லாது எ—ம்.

எழுவாய் - சொல்; பயனிலை - செல்லாவாம். (5)

ப—ரை; தடம் கண்ணாய் - பெரிய கண்களை யுடையவனே, அடங்காதார் - அடங்கும் இயல்பில்லாதவர், மெய்ஞ்ஞானம் - உண்மை ஞானத்தை யுணர்ந்தும் நூல்களை, இடம்பட என்றும் கற்பினும் - அதிகமாக எப்பொழுதும் படித்தாலும், என்றும் அடங்கார் - ஒருபோதும் அடங்கார், பேய்ச்சரையின் காய் - பேய்ச்சரைக் காயானது, உப்பொடு நெய் பால் தயிர் காயம் பெய்து அடினும் - உப்புடனே நெய் பால் தயிர் பெருங்காயம் என்னு மிவற்றோடு கலந்து சமைத்தாலும், கைப்பு அறு - அதனுடைய கசப்பானது நீங்காது எ—று.

க—ரை: நெய் முதலியவற்றோடு கலந்து சமைக்கப்பட்டபோதும் பேய்ச்சரைக்காய் தன் கசப்பு நீங்காதவாறு, அடக்கமில்லாதவர் பல நூல்களைக் கற்றாலும் அடங்கார் எ—ம். (6)

ப—ரை: புன்னை விறல் பூ கமழ் - புன்னை மரங்களின் சிறந்த பூக்கள் மணக்கின்ற, காணல் வீங்குகீர் சேர்ப்ப - சோலைகள் மலிந்த கடற்கரையை யுடைய அரசனே, தம்மை இகழ்வாரை - தம்மை நிந்திப்பவர்களை, தாம் அவரின முன் இகழ்க - நிந்திக்கவேண்டுமேல் அவருடைய முன்னிலையில் நிந்திக்குக, அவரோடு பட்டது என்னை - அவர்களுடனுள்ள தொடர்பு யாது, உறற்பால யார்க்கும் உறும் - வரவேண்டியவை எவருக்கும் வந்தே தீரும் எ—று.

க—ரை: தம்மையிகழ்த்தவரைத் தாமும் இகழவேண்டுமேல் அஞ்சாமலும் புறங்கூறாமலும் அவருடைய முன்னிலையில் நின்றே இகழ்தல் வேண்டும்; எவை வரவேண்டியவோ அவை வந்தே தீரும் எ—ம்.

எழுவாய் - தாம்; பயனிலை - இகழ்க. (7)

ப—ரை: ஆ வேறு உருவின ஆயினும் - பசுக்கள் வெவ்வேறு நிறங்களை உடையனவேனும், ஆ பயந்த பால் - அப்பசுக்கள் சுரந்த பால், வேறு உருவின அல்லவாம் - வேறுபட்ட நிறமுடையன வல்லவாகும், அறம் - தரும

மும், பால் போல் ஒரு தன்மைத்து ஆகும் - பசுவின் பால்போல ஒரே தன்மையை உடையதாகும், நெறி - தருமநெறி, ஈங்கு - இவ்வுலகில், ஆ போல் பல உருவு கொள் - பசுக்களைப்போலப் பலதிறப்படும் என்று.

க—ரை: பசுக்கள் பல நிறத்தனவா யிருத்தல்போலத் தருமநெறிகள் பலதிறப்படும். அப்பசுக்கள் தரும் பால் ஒரே தன்மையா யிருத்தல்போல் அந்நெறிகளாற் பெறப்படும் தருமத்தின் பயன் ஒரே தன்மையா யிருக்கும்.

எழுவாய் - அறநெறி; பயனிலை - ஆகும். (8)

ப—ரை: தேருங்கால் - ஆராயுமிடத்து, யார் உலகத்து ஓர் சொல்லில்லார் - எவர் உலகத்திலே ஒரு பழிமொழியை யடையாதவர், யார் உபாயத்தின் வாழாதார் - எவர் ஒரு உபாயத்தினாலே வாழாதிருப்பவர், யார் இடையாக இன்னாது எய்தாதார் - எவர் வாழ்த்துவருநாளில் துன்பத்தை யடையாதவர், யார் கடைபோகச் செல்வம் உய்த்தார் - எவர் இறுதிவரையிற் செல்வத்தோடு கூடியிருந்தவர் (எவருமில்லை என்றபடி) என்று.

க—ரை: உலகத்திலே வசையல்லாதவரும், ஏதும் ஒரு சீவனோபாயத்தால் வாழாதவரும், வாழ்க்கையினிடையே துன்பத்தை யடையாதவரும், மாண்பரியந்தம் செல்வத்தோடு கூடியுள்ளவரும் இவர் எ—ம்.

எழுவாய் - யார்; பயனிலை - யார். (9)

ப—ரை: தேரில் - ஆராயில், தம்மோடு செல்வது - தாம் இறத்தயின்னர் உடன் செல்வது, தாம் செய் வினையல்லால் - தாம் செய்துள்ள நல்வினை தீவினைகளை யல்லாமல், பிறிது யாங்கணும் இல்லை - வேறு பொருள் எங்காயினும் செல்வதில்லை, கூற்றம் கொண்டு ஒடும்பொழுது - யமன் உயிரைக் கவர்ந்தகொண்டு விரைவாகப் போகும்பொழுது, ஆங்கு தாம் போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் - அப்பொழுது (முத்தி) தாம் பேணி அலங்கரித்த தேகமும், பயமின்றே - பயனற்றதாகும் என்று.

க—ரை: மறுமைக்கு உறுதுணையாய் வருவன தாம் செய்த நல்வினை தீவினைகனல்லாமற் பிறிதில்லை எ—ம்.

இதனை “அத்தமும் வாழ்வு மகத்தமட்டே விழி யம்பொழுது, மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மி யிரு, கைத்தலை மேல்வைத்தமு மைத்தருஞ் சடு காடுமட்டே, பற்றித் தொடரு யிருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே” என வரும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானு முணர்க. எழுவாய் - வினை. பயனிலை - பிறிதில்லை. (10)

சாவத்திரிகதை யுரைத்த சருக்கவரை.

[இச்சருக்கம் நல்லாப்பிள்ளை பாரதந்தி லுள்ளது]

பதவுரை: கச்ச அணி முலையாள் - கச்சை அணிந்த முலைகளையுடைய வளாகிய; தூய மாளவி கணவன் - தூய்மையான மாளவி என்பாளுக்குக் கணவனாகிய, அச்சவப்பதி என்று ஒதும் - அச்சவபதி என்று சொல்லப்படுகின்ற

அரும் பெயர் அரசர் கோமான் - அருமையாகிய பெயரையுடைய அரசர் கரசன், செம்கோல் இச்சையின் இயற்றி வாழ்த்தான் - செம்மையாகிய கோலை விருப்பத்தோடும் நடத்தி வாழ்த்திருந்தான், எழில் உடைப் புதல்வரின்றி - (அங்கனம் வாழ்த்திருந்தவன்) அழகையுடைய புதல்வர்கள் இல்லாமையால், முச்சகம் புகழ் - மூன்று உலகத்தாராலும் புகழப்படுகின்ற, சாவித்திரி முளரி அம் தான் - சாவித்திரி என்னும் தெய்வத்தினுடைய தாமரைமலர் போன்ற அழகிய பாதங்களை, பூசித்தான் - (புத்திரப்பேற்றின் பொருட்டு வழிபட்டு வந்தான்).

அசுவபதி என்பது எதுகைகோக்கி அச்சுவப்பதி என்றாயிற்று. அரசர் கோமான் - சக்கரவர்த்தி. கச்ச - முலைக்கச்சு; பெண்கள் மார்பின் மீதணியும் வஸ்திரம், நாய்மை - அசுமும் புறமுக் நாய்மை. செங்கோல் இச்சையினியற்றி வாழ்தல் - இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தல். இராச லக்கணம் வாய்த்த புதல்வராதல்பற்றி எழிலுடைப் புதல்வர் என்றார். இன்றி - இல்லாமல், இன்மை பூசித்தற் கேதுவாதல்பற்றி மூன்றனுருபு விரித்து இல்லாமையால் என உரைக்கப்பட்டது; மூன்று + சகம் = முச்சகம். சகம் தோன்றி யழியும் இயல்பின தென்னும் பொருட்டு. சகம், முளரி என்பன ஆகு பெயர்கள். சாவித்திரி என்னும் ஆரியமொழி "இணைத்தியல் காலையாலக் கிகரம்" என்ற விதிப்படி சாவித்திரி எனத்திரித்த திரி மொழியாய் வரும்; சண்டுச் செய்யுளின் இனிய ஓசை கோக்கித் திரியாது கின்றது. முலையாளாகிய மாளவியின் கணவனாகிய அரசர்கோமான் இயற்றி வாழ்த்தான்; (அங்கனம் வாழ்த்தவன்) இன்றி பூசித்தான் என முடிவு செய்க. இது முதற் பத்தொன்பது செய்யுள் அறுசீராசிரிய விருத்தம். (1)

ப—ரை: அவன் வந்து அருள் செய்து - அச்சாவித்திரி வெளிவந்து அருளைச்செய்து, உனக்கு அருத்தி வரம் எது என்ன - உனக்கு விருப்பமான வரம் யாது என்று வினவ, மன்னன் சிந்தனை களித்து - அசுவபதி என்கின்ற அவ்வரசன் மனமகிழ்ந்து, திருவடி சிரமேற் சூடி - சாவித்திரியின் பாதங்களைத் தலையிற் றரித்து வணங்கி, மைந்தரை அளித்து - புத்திரர்களை (ப் பெறுதற்கேற்ற வரத்தை)த் தந்து, என்னை இங்கு வாழ்வு உறவைப்பாய் என்ன - என்னை இவ்வலகத்தில் நல்வாழ்க்கையிற் பொருந்தாமாறு வைத்தருளுவா யென்று விண்ணப்பிக்க, அவனை பைத்தொடி கோக்கி - அவ்வசுவபதியைச் சாவித்திரிதேவி பார்த்து, ஒர்மொழி பகரல் உற்றான் - ஒரு வார்த்தை (பின்வருமாறு) கூறத் தொடங்கினான்.

பைத்தொடி அன்மொழித்தொகை; பசுமையாகிய தொடியை யுடையான் என்பது பொருள். தொடி - வீளையல். (2)

ப—ரை: அடல் உடை அரசர் ஏறே - வலியையுடைய அரசர்களுக்குள் ஏறுபோன்றவனை, அருங்குறை அகலவேண்டி - நீக்குதற்கரிய குறைகளை நீக்க விரும்பி, நடை தொடர் மழலை மைந்தர் வேண்டினை - நடைபையப்

பயிலுகின்ற மழலைச்சொற்களைப் பேசும் புத்திரர்களை விரும்பினாயினும், துவி அன்னம் நடை உடை - இரகையடைய அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையை யுடைய, கற்பின் மிக்க பெண்கொடி நல்கினோம் - கற்பிற் சிறந்த பெண்குழந்தையை (ப் பெறுதற்குரிய வாததை)த் தந்தோம், ஈ மிடல் உடன் சேறி என்றான் - ஈ (அதனால் திருப்தி யடைந்து) வலியோடு செல்வாயாக என்று பணித்தான், வேந்தனும் இதனைச் சொல்வான் - அரசனும் பின்வருமாறு கூறுவானாயினான் எ—று.

ஏறு - ஆண் சிங்கம்; இடபமெனினுமாம். மழலைப் பருவத்து மைந்தர்கள் நடையைப் பயிலு மியல்பினராதலின் “தொடர்நடை மழலை மைந்தர்” என்றார். மழலை - திருந்தாமொழி. கொடி - ஆகுபெயர். ‘வேந்தன்’ என்றது அசுவபதியை. (3)

ப—ரை: அரசு காத்து அளிக்க வல்ல தன்யனை அளித்தல் இன்றி - இராச்சியத்தைப் பாதுகாக்க வல்ல புத்திரனைத் தாராமல், விரைசெய்ப்பு குழலை நல்கில் - வாசனையை உண்டாக்குகின்ற பூக்களை அணியுங் கூந்தலை யுடைய பெண் குழந்தையைத் தந்தால், வெம் துயர் அறுமோ என்ன - கொடிய துன்பம் நீங்குமோ என்று வினவ, வேந்தே - அரசனே, வரை செயற்கு அரிய செய்யான் உதித்திடில் - வரையறை செய்தற்கரிய செம்மையுடையானாகிய பெண்குழந்தை பிறந்தால், அவளால் கரைசெயற்கு அரிய செல்வம் காண்குவை - அப் பெண்குழந்தையால் வரம்பு படுத்தற்கரிய செல்வத்தைப் பெறுவாய், என்று போனான் - என்று கூறிச் சென்றான்.

காத்து அளித்தல் ஒருபொருட் பன்மொழி. பூங்குழல் அன்மொழித் தொகை. செம்மை பெண்களுக்குரிய கர்ப்பு, நாண் முதலியன. வரை - எல்லை, கரை என்பதும் அப்பொருட்டு. (4)

ப—ரை: மன்னவன் தொழுது மீண்டு வாழுநான் அரசன் (சாவித்திரி என்னும் தெய்வத்தை) வணங்கி (த் தன் மாளிகைக்குத்) திரும்பி வந்து வாழுகின்ற காலத்தில், சாவி அன்னவன் மனைவி கருவாய் - கற்பினால் அருந்ததியை ஒத்தவளாகிய (அவ்வரசன்) மனைவி கருப்பந் தரித்தவளாய், ஆங்கு ஓர் அரிவையை பயந்த பின்னர் - அப்படி ஓர் பெண் குழந்தையைப் பெற்ற பின்பு, மன்னவன் தன் உளம் மகிழ்ந்து - அவ்வரசன் தன் மன மகிழ்ந்து, சாவித்திரி என நாமம் சாத்தி வளர்த்தான் - (அக்குழந்தைக்குச்) சாவித்திரி யென்னும் தன் குலதெய்வத்தின் பெயரை யிட்டு வளர்த்துவந்தான், அந்த நங்கையும் மங்கை ஆனான் - அந்தப் பெண் குழந்தையும் மங்கைப்பருவத்தை அடைந்தான் எ—று.

ஈரிடத்தும் ‘மன்னவன்’ என்றது அசுவபதியை. அரிவை என்பது பருவங் குறியாத பெண் என்னும் பொருளில் வந்தது. மங்கை பருவங் குறித்த வந்தது பதிரொரு வயது தொடங்கிப் பதினான்கு வயது வரையும் மங்கைப் பருவம். (5)

6-ம் செய்யுள் தவிர்க்கப்பட்டது.

ப—ரை: நிருபனும் தன் தனையை எழிலுக்கு ஏற்ற காத்தனை தருதல் உன்னி - அரசனும் தனது புத்திரியின் அழகுக்குத் தக்க நாயகனை (அவளுக்கு) மணஞ் செய்துவைக்க நினைத்து, நினைவு வேறு உரை வேறு ஆகி - எண்ணம் வேறு சொல்ல வேறாக, துயர் கூர் காலே - துன்பம் மிகுகின்ற காலத்தில், அனைய மன்னவன் இருந்த அவையில் - அவ்வரசன் இருந்த சபையில், புனை சடை துளக்க - கட்டப்பட்ட சடை அசைய, வீணை பொதுளிய காத்தினோடும் - வீணை பொருத்திய கையோடும், நாரதன் அடைந்தான் - நாரதமுனிவர் வந்தார் எ—று.

'தநய' என்னும் ஆரியபொழி 'தநயை' எனத் திரிந்து வடமொழியாய் வரும். அது 'தனையை' எனவும் வழங்கப்படும். இங்கே எதுகை நோக்கித் தனையை எனப் போலியாயிற்று. எழில் என்பதனால் கற்பு காண் முதலியனவும், உரை என்பதனால் செயலும் வருவித்துக்கொள்க. அரசியல் விஷயத்திற் செல்லுங்காலும் அவன் நினைவு தன் மகளுக்குேற்ற கணவனைத் தேடுதற்கட்டங்கிறுதலின் 'நினைவுவேறுரை வேறாகி' என்றார். நிருபனும் என்புழி உம்மையால் அவன் மனைவியையுஞ் சுற்றத்தவரையுங் கொள்க. பொதுளல் - நெருங்கிப் பொருத்தல். செழித்தல் எனப் பொருள்கொண்டு நாரதர்கரத்தை அடைந்தமையால் வீணை செழிப்படைந்தது எனினுமாம்: கரம்+அத்து+இன்+ஒடு=கரத்தினோடு. அத்து இன் சாரியைகள். உம்மையாற் புனைசடை முதலியன கொள்க. (7)

ப—ரை: வான் அரசன் கண்டு சிந்தை களித்து அரும்புசை ஆற்றி - வாப்படையைத் தாங்கிய அவ்வரசன் நாரதமுனிவரைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து செயற்கரிய உபசாரங்களை யெல்லாஞ் செய்து, முண்டகம் தவிசின் உய்த்து-தாமரையாசனத்தில் இருக்கச்செய்து, முயற்சி ஓடி இனிமை கூறி - உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன் இனிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி, பின் மண்டலம் வேந்தன் - பின்பு பூமிக்கரசனாகிய அவன், ஓர் வாய்மை உண்டு என்று - ஒரு பிரதானமான வார்த்தை பேசுதற் குரியதாயினது என்று, தன் மனையில் நண்பால் கொண்டு சார்ந்து-தனது மனைக்கு நண்புடன் அழைத்துக்கொண்டு சென்று, குல மணி தவிசின் உய்த்தான் - உயர்ந்த சாகி இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்தான் எ—று.

முண்டகம் - ஆகுபெயர். முண்டகத் தவிசி னுய்த்தது அவையின்கண். மனைமென்றது அந்தப்புரத்தை. 'மண்டல வேந்தன்' என்பது சுட்டுமாத் திரையாய் நின்றது.

ப—ரை: வந்த நான்மரையும் வல்ல மகதியாழ் முனிவன் பாங்கர் - அந்தப்புரத்துக் கெழுந்தருளிவந்த நான்கு வேதங்களினும் வல்ல மகதியாழையுடைய நாரதமுனிவரின் பக்கத்தில், சந்து அணி குவவுத் தோளான்தானும்

வீற்றிருக்கும் போழ்தில் - சந்தனத்தை அணிந்த திரண்ட புயத்தையுடைய அரசன் தானும் வீற்றிருந்த சமயத்தில், சுந்தாவல்லி நோக்கி ஏத்தி - அழகிய கொடிபோல்வானாகிய சாலித்திரி அவ்விருவரையும் பார்த்துத் துதித்து, தாய்முனி தாந்தினையும் தந்தை தாந்தினையும் தலைபுற வணங்கினான் - தாய்மையை யுடைய நாரத முனிவரின் பாதங்களையும் பிதாவின் பாதங்களையும் தலையிற் பொருந்த வீழ்ந்து வணங்கினான் எ—று.

நாரதமுனிவரின் யாழுக்கு மகதி என்று பெயர்; 'தான்' என்பது தாய் முனி என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. (9)

ப—ரை: மா முனி ஆசி கூற - பெருமை பொருந்திய நாரத முனிவர் ஆசீர்வாதஞ் செய்ய, வளர் இள முலையான் - வளர்கின்ற இளமையான முலைகளை யுடைய சாலித்திரி, சுன்ற கோமகன் அருகின் எய்தி - தண்ணைப் பெற்ற பிதாவாகிய அரசனுக் கருகில் அடைந்து, நின்றலும் - நின்றவளவில், குரிசில் நோக்கி - அரசன் அவனைப் பார்த்து, கன்னி காமரு காம் கொண்டு ஏத்தி - அவனை அழகிய கைகளினால் தாங்கி, தலிசில் ஏற்றி - ஆசனத்தில் இருக்கச் செய்து, தேரம் அற ஒரு நல் வாய்மை - குற்றம் நீங்க ஒரு நல்ல உண்மை மொழியை, தாய்முனிக்கு உரைப்பது ஆனால் - தாய்மையுடைய நாரத முனிவருக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான் எ—று.

குரிசில் - பெருமையிற் சிறந்தவன்; இங்கே அசுவபதியை; கன்னி என்பது சுட்டு மாத்திரையாய் நின்றது. (10)

ப—ரை: முன்னர் நான் தவத்தால் - முற்காலத்தில் செய்த தவத்தினால், இந்த மொய்குமல் தன்னை சுன்றேன் - இந்த அடர்ந்த கூட்தலை யுடையானைப் பெற்றேன், இன்ன பைங்கொடி குணத்துக்கு ஏற்ற நன் கொழுநன் காணேன் - இப் பசுமையான கொடிபோல்வானது குணத்துக்குத் தக்க நல்ல நாயகனைத் தேடிச் காணாதவனாயினேன், தன் உளத்து அதுவே சால துயரினைத் தருவது என்றான் - தனது மனத்தின்கண் அவ்வீடியமே மிக்க கவலை தருவதொன்றாயது என்று கூறினான், மாமுனி மன் இள முகத்தை நோக்கி புக்ல்வது ஆனால் - பெருமை வாய்ந்த நாரதமுனிவர் அரசனது இளமை பொருந்திய முகத்தைப் பார்த்து (ப் பின்வருமாறு) கூறுவாராயினார் எ—று.

மொய்குமல், பைந்தொடி என்பன அன்மொழித்தொகை. (11)

ப—ரை: உத்தமன் - உத்தமராகிய நாரதமுனிவர், மத்திர தேய வேந்தே - மத்திர தேசத்துக்கு அரசனே, மகட்கொடை பெற்ற நீ - மகட்கொடைக் குரிய நீ, இத் திருவை உன் சித்தம் வந்தவர்கு அளித்தல் சிறப்பு அன்று - இந்த இலக்குமியை ஒப்பான உன் மனசுக்கியைத்தவனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுத்தல் சிறப்புடையதன்று, அன்றான் புத்தியில் வரித்த - அவன் தன் புத்தியினால் வரித்துக்கொண்ட, தாய் புருடனுக்கு உதவல் ஆம் என்று

உரைப்ப - தூய்மையான கணவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தல் தக்க நாரும் என்று கூற, மன்னன் ஒண் தொடிக்கு உரைப்பது ஆளுன் - அரசன் ஒண்மையாகிய வளையலை யுடையாளுக்குக் கூறுவானுயினான் எ—று.

மகட்கொடை - மகளைக் கொடுத்தல். வரித்தல் - தெரிந்து கோடல். ஒண்டொடி - அன்மொழித்தொகை. ஒண்மை - அழகு. (12)

ப—ரை: அருள் சுரந்து பெய்த - அருளாகிய நீர் ஊறி வெளியிற் சொரிகின்ற, நீலம் பிரழ் துணை விழியாய் - கரிய பிரமுகின்ற இரண்டாகிய விழியை யுடையானே, யான் முன் செய் தவப் பயனால் வந்தாய் - யான் முன் செய்த தவத்தின் பயனால் வந்து பிறந்தாய், சீர் தரு கினது சிந்தைக்கு எய்திய வரனை - சிறப்பைத் தருகின்ற உனது மனத்துக்கு இயைந்த கணவனை, வரித்திடல் இசைவாம் என்றான் - வரித்துக்கொள்ளுதல் எனக்கும் உடன் பாடாரும் என்று கூறினான், பொய் தரும் இடையாள் நாணி - பொய்யை ஒத்த இடையை உடையாள் நாணமடைந்து, மீண்டு இது புகல்வது ஆளுன் - பின் இதனைக் கூறுவானாயினான் எ—று.

'சுரந்த' என்பதில் அகர விசுதி 'பெய்து' என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. பெய்தல் முக்காலத்து முண்மையின் நிகழ்காலத்திலே வைத்து உரைக்கப்பட்டது. பொய்யை ஒத்த இடையாவது இடையின்மை. பொய்யைத் தருகின்ற இடையென உரைப்பினு மமையும். பொய்யைத் தருதல் உண்டென்பார்க்கு இவ்நாகியும், இல்லையென்பார்க்கு உளதாயுந் தோன்றுதல்.

ப—ரை: மெல் மழலை மொழியாள் - மென்மையான மழலை மொழிகளைப் பேசுகின்ற சாவித்திரி, கழை வரி சிலையான் செய்கை - மூங்கிலினு வாய வரிந்த வில்லையுடைய சத்தியவானது செய்கைகளை, முன்னர் மாதர்கள் புகல்க் கேட்டு - முன் பெண்கள் கூறக் கேட்டு, கருத்தின் உள் இருத்தலால் - (சத்தியவானைப்பற்றிய எண்ணம்) மனசினுள் நிலைத்திருத்தலால், விழைவு எனில் - விருப்பமாயின், சால்வதேய வேந்து உடை தவத்தால் வந்த-சாலுவ தேசத் தாசனுடைய தவத்தினூற் பிறந்த, தழல்செய் சத்தியவான் என்போன் தனக்கு - அக்கினிகாரியஞ் செய்யும் சத்தியவான் என்பானுக்கு, வீண அளித்தி என்றான் - என்னை விவாகஞ்செய்து கொடுப்பாயாக என்று கூறினான் எ—று.

இல்லறத்தை விடுத்துத் துறவற நெறியிலிருக்குந் தன் பிதாவுக்கு உறு துணையாக விருந்து பிரமசரியத்தை யநுட்டிப்பா னாதலின் "தழல்செய் சத்தியவான்" என்றார். (14)

ப—ரை: அன்னவன் செய்கை ஏது - அச் சத்தியவானின் இயல்பு எப்படிப்பட்டது, அளித்த நீ இங்கு புகல்வாய் என்ன - எம்மைப் பாதுகாக்கும் குருவாகிய நீர் இப்பொழுது கூறுவீராக என்று, மன்னவன் முனியை நோக்கி மலர்க்கரம் குவித்தபோதில் - அரசன் முனிவரைப் பார்த்து (அவ

ரப்பிராயத்தை யறியும்படி) மலர்போன்ற கைகளைக் கூப்பி வணங்கிய சமயத்தில், கலைமுனி - சாஸ்திரங்களை அறிந்த நாரதமுனிவர், சொன்ன அருமான் - சாவித்திரியாற் கூறப்பட்ட அச்சத்தியவான், சால தாயவன் - மிகவும் தாய்மையுடையவன், சொல் வழாதோன் - சொன்ன சொல் வழுவாதவன், கன்னல் வேள் அனையான் - கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனை ஒத்தவன், என்று புகழ்த்து பின்னும் - என்றிங்கனம் புகழ்த்து கூறிப் பின்னரும் (கூறுவார்) எ—று.

சொல் வழாமை - சத்தியத் தவறாமை. கன்னல் - ஆகுபெயர். (15)

ப—ரை: அரசு - அரசனே, ஆயவன் தனக்கு வேறு ஓர் வடு உளது வன்ன - அச்சத்தியவானுக்கு வேறு ஒரு குற்றம் உளது என்று கூற, தாய நல் அரசன் னேயம் ஒடு - தாய்மையையுடைய நல்ல அரசன் (சத்தியவான் மீது வைத்த) பிரியத்தினால், ஐய நீ அதனை உணர்த்தி அருங்க என்று கேட்ப - ஐயனே நீர் அக்குற்றத்தைக் கூறியருள்வீராக என்று வினவ, துவக்கு அறு முனிவன் - உலக சம்பந்தமற்ற முனிவராகிய நாரதர், அவனுக்கு இன்று ஆகி ஓர் ஆண்டு அலது - அச்சத்தியவானுக்கு இன்று தொடக்கம் ஒரு வருடம் அல்லாமல், ஆயு இலை என்று சொன்னான் - (அதன் மேலாக) ஆயுள் இல்லை என்று கூறினார் எ—று.

‘ஒடு’ ஆலுருபின் பொருட்டு. (16)

ப—ரை: பனை மருப்பு யானை ஊரும் பார்த்திபன் துணுக்கு உற்று - திரண்ட கொம்பினையுடைய யானையில் இவர்த்து செல்லுகின்ற அரசன் நடுக்கமடைந்து, அம் தண் மலர்துணை பதத்தினுள்ள்தன் தாயமா முகத்தை நோக்கி - அழகிய தண்மையான மலர்போன்ற இரண்டு பாதங்களையுடைய சாவித்திரியின் தாய்மையான அழகிய முகத்தைப் பார்த்து, இனையறு புனித வேதன் - ஒப்பில்லாத பரிசுத்தமான வேதத்தை அறிந்தவரும், யாவதும் உணர்த்தோன் - முற்று முணர்ந்தவருமாகிய நாரதமுனிவர், சொற்ற அணி உரை தெரிந்தாய் - கூறிய (ஆயுளின்) எல்லையைக் குறிக்கும் வார்த்தையை அறிந்துகொண்டாய், இன்னென்று அறையுருவன் கேள்-வேறொரு வார்த்தை கூறுவன் கேட்பாயாக எ—று.

அணி - எல்லை. அம்ம - உரையசை. மே - முன்னிலையசை. (17)

ப—ரை: சாலுவ தேய மன்னன் - சாலுவதேசத் தரசன், ஒன்னலர் நூலம் கை கொள்ள - பகைவர்கள் தனது பூமியை அபகரிக்க, தன் விழி புலனும் நீங்கி - (அவர்களால்) தனது கட்டிலனும் நீங்கி, நலன் உடை நகர் கைவிட்டு - அழகையுடைய தனது நகரத்தையும் பறிகொடுத்து, பாலனும் மனைவிதானும் பருவால் பொருந்த வகி - புத்திரானாகிய சத்தியவானும் மனைவியும் தன்பத்தை யடையச் சென்று, ஆலம் ஆர் பிழம்பு வீசும் அடவியில் வைகினான் - ஆகாயத்தின் பார்த வடிவத்தைக் கொம்பர்களினால் தாக்குகின்ற காட்டின்கண் இருக்கின்றான் எ—று.

பிழம்பு - திரட்டு. இங்கே ஆகாயத்தின் செறிந்த உருவத்தின் மேற்று. இதனால் வணத்தின் உயர்வு கூறப்பட்டது. (18)

ப—ரை: பொற்றொடி - பொற்றொலைய தொடியை யுடையவனே, அதனை யான் ஓர் பொருள் செய்து அளித்தபோதும் - (காட்டில் வசித்த லாகிய) அதனை யான் ஒரு பொருட்பண்ணாமல் உன்னை மணஞ்செய்து கொடுத்தபோதும், அவன் ஆய எல்லை உணர்ந்தனை வரித்தல் நன்றே - அச்சத்தியவானின் ஆயுளின் எல்லையை உணர்ந்தனையாயும் வரித்துக்கொள்ளுதல் நன்றாகுமா, கொற்றவர் தம்மில் வேறு ஓர் குரிகிலை வரிப்பாய் என்றான் - அரசர்களுக்குள் வேறொரு பெருமையிற் சிறந்தவனை வரித்துக்கொள்வாயாக என்று கூறினான், சிற்றிடை நகைத்து செம்மலை மீள நோக்கி சொல்வான் - சிறிய இடையை உடையவளாகிய சாவித்திரி புன்னகை செய்து பெருமையிற் சிறந்தவனாகிய பிதாவை மீளவும் நோக்கிக் கூறுவானாயினான் எ—று.

பொற்றொடி சிற்றிடை அன்மொழித்தொகை. மற்று - அசை. ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. (19)

ப—ரை: மன்னும் திரு - (வீரர்கள் புயத்தில்) நிலைபெற்றிருக்கின்ற வீரலக்குமி, மேவிய வண்புயனே - விரும்புகின்ற வலிய புயங்களை யுடைய பிதாவே, சில மாதர் முன்னம் மொழிந்திடலால் - சில பெண்கள் (சத்தியவானின் நற்குண நற்செய்கைகளை) முன் கூறியதால், என் நெஞ்சில் அவன் தனை எண்ணினன் - என் மனசில் அவனை எண்ணினேன், இன்னும் பிறர் கொழுகன் எண்ணுவனே - அவனை எண்ணிய பின்னும் பிறர்க்குள் ஒரு கணவனைச் சித்திப்பேனே எ—று.

ஓகாரம் எதிர்மறைப்பொருட்டு. இது முதல் எட்டுச் செய்யுட்கள் கவலிருத்தம். (20)

ப—ரை: மனம் ஒத்து - மனமியைந்து, நினைந்து - சிந்தித்து, அணி வாக்கு அதனால் - அழகிய வாக்கினால், புனிதற்கு எதிர் - பரிசுத்தராகிய நாரதமுனிவர் சமூகத்தில், சொற்றது பொய்த்து உளதேல் - யான் கூறிய வார்த்தை பொய்க்குமாயின், இனி தனிமெய் பரிசம் படும் ஏழையரும் - இனிமேல் (தாம் விரும்பிய ஆடவரால்) மெய்க்கட் பரிசிக்கப்பட்டு இன்பமெய்திய பெண்களும், தாரணிமேல் நல் நிறை தப்புவர் - (வேறு ஆடவரை மணக்க நேருமாயின்) பூமியின்கண் நல்ல நிறைமாண்பாகிய கற்புநெறி தவறுதலினின்றும் தப்பிக்கொள்ளுவார்கள் எ—று.

நினைத்தலும் சொல்லலும் செயலோ டொத்தலின் இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. 'தனி மெய்ப் பரிசப்படும் ஏழையர்' என்றார் கத்தருவ மணமெய்திய மகளிர் என்பது போதருத்தற்கு. (21)

ப—ரை: முன்னகை வரித்த முனை குரிகில் - தான் முதலில் வரித்துக்கொண்ட முதன்மை பொருத்திய பெருமையிற் சிறந்த சத்தியவா

ஹுடைய, ஆயு இறந்திடினும் - ஆயுள் சருங்கி அழிந்தாலும், தகை நாடு ஒன்றர் கொளினும் - அவஹுடைய தக்க நாட்டைப் பகைவர்கள் கவர்ந்தாலும், வணம் உற்றிடினும் - அன்றி, அவன் காட்டை அடைந்தாலும், அவனே என்ருயகன் என்றனன் - அவன்றானே எனது நாயகன் என்று கூறினான் எ—று.

எங்கனமாயினும் அவன்றானே எனது நாயகன் என்றபடி. தேற்றப் பொருளில் வந்த ஏகாரம் அவன் என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. ஆல் அசை. (22)

ப—ரை: தவ மன்னனும் வாடி - தவத்தையுடைய அரசனும் வாட்ட மடைந்து, நாடி - (மேல் வரும் விஷயத்தை) ஆராய்ந்து, கடந்து - விரும்பி, மாதவனை திரு மாமுகம் நோக்க - பெரிய தவத்தை யுடைய நாரத முனிவரின் அழகிய முகத்தை நோக்க, ஆடல் சிலையாய் - (நாரத முனிவர் அரசனை நோக்கி) பொருதலைச் செய்கின்ற வில்லையுடையவனே, அவன் உடைமை கற்பு - அச் சாவித்திரியின் உடைமையாகிய கற்பு முதலியன, பாடல் திருவுக்கு உள்வோ - (புலவர்களால்) பாடப்படுகின்ற இலக்குமிக்குத்தானும் உளவா, பகராய் - கூறுவாயாக எ—று.

உடைமை - ஆபரணம்; செல்வ மெனினுமாம்; ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருட்டு; உள்வோ என்புழிப் பான்மையால், கற்புடன் நான் முதலிய பிறவுக் கொள்க. (23)

ப—ரை: அவனுக்கு உயிர் அ அளவே எனினும் - அச் சத்தியவானுக்கு உயிர்வாழுகான் முற்கூறியபடி ஓராண்டேயாயினும், இனி இவன் கற்பு வீண் உறுமோ - இனி இச் சாவித்திரியின் கற்பு வீண்போகுமா, தனி தவனம் வான் நகை தன் இசைவால் - ஒப்பில்லாத முத்துப்போன்ற ஒளி பொருந்திய பற்களை யுடையவனாகிய சாவித்திரியின் இசைவீண்படி, உரையை சிவணத் தரும் - அவன் வார்த்தையைப் பொருத்தமுடைய நாகக் கொள்ளுதல் தக்கதாகும், நூன்முறை தேர்த்திலன் - (ஆனால் விதியை வெல்லுதற்கேற்ற) சாஸ்திர நெறியை யான் அறியேன் எ—று.

ஏகாரத் தேற்றம். ஓ எதிர்மறை. இறுதிக்கண் ஏ அசை. (24)

ப—ரை: (விதியை வெல்லும் நெறியை அறிதல் கூடாதாயினும் கற்புடை மகளிர் சிலர்) மிகுந்திடு தம் மதியில் - மிக்க தம் புத்தி நுட்பத்தால், தனி விதியை வென்று - ஒப்பில்லாத விதியை வெற்றிகொண்டு, திறல் வாழ்வு படைத்தனர் - வென்றி வாழ்வைப் படைத்துக்கொண்டனர்; சதிரில் திகழ் நின்மகன் முன் செய் தவம் - (ஆகையால்) கற்பாகிய சாமர்த்தியத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற உனது மகன் முன் செய்துவைத்த தவம்; பதியை தருமோ - நாயகனுக்கு கீடித்த வாழ்களைத் தருமோ, இலவோ - தராதோ, பகராய் - கூறுவாயாக எ—று.

ஆல் - அசை. 'சதுர்' என்பது எதுகை கோக்கித் திரிந்து நின்றது. சதுர் - சாமர்த்தியம். நீடித்த வாழ்நாளென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஓகாரங்கள் எதிர்மறை. (25)

ப—ரை: கருவாய் புகுதா நெறி கண்டவன் - இனிமேல் கருவின் கட் சென்று புகாத நன்னெறியைக் கண்டவராகிய நாரதமுனிவர், அருள் சேர் இறை மைந்தனை அணமி - அருள் சேர்ந்த இராச புத்திரானுகிய சத்தியவானை அடைந்து, அடல் தெருள் ஆர் கொடியை திருமன்றல் செய்து - வெற்றி வாய்ந்த அறிவு நிறைந்த கொடிபோல்வானை (அச் சத்தியவானுக்கு)த் திருமணஞ் செய்து, வெருவாது அளி என்று விளம்பினன் - (விதிக்கு) அஞ்சாது கொடுப்பாயாக என்று கூறினார் எ—று.

ஏகாரங்கள், ஆல் - அசை. கருவாய் புகுதாநெறி - பிறவாநெறி. (26)

ப—ரை: மாசு அற்ற மனத்தன் வழங்கிய பின் - குற்றமற்ற மனகினை யுடைய நாரதமுனிவர் இங்ஙனம் கூறியபின்னர், நீ சொற்ற மொழிப்படி நேர்வன் என - நீர் சொல்லிய சொல்லின்படி செய்வேன் என்று சொல்லி, வீணை வாசித்து அருள் மலர் காணை பூசித்தனன் - வீணையை வாசித்து அருளைச் செய்கின்ற மலர்போன்ற கரங்கையுடைய அந் நாரத முனிவருக்குப் பூசனை செய்தான், ஆங்கு அவன் போயினன் - அப்பொழுது அம் முனிவர் அவ்விடத்தி னின்றும் போயினார் எ—று. ஏகாரம் அசை. (27)

ப—ரை: நாரத முனிவன் தனது உலகு அடைந்தான் - நாரத முனிவர் தமது உலகத்தை அடைந்தார், நாபநி மனைவி மாளவி ஓடு - அரசுத்தன் மனைவியாகிய மாளவியோடும், ஏர் உள தனது புதல்வி ஓடு - அழகுள்ள தனது புத்திரியோடும், அழகு ஆர் இராமீது அணுகி படர்ந்த - அழகு நிறைந்த தேரின்மீது ஏறிச் சென்று, கார் உதவுதல் போல் கனகம் பொழியும் காவலன் - மேகம் மழையைப் பொழிதல் போலக் கைம்மாறு கருதாது பொன்மழையைப் பொழிகின்ற சாலுவதேசத் தரசன், புதல்வன் ஓடு இருந்த நீர் அதம் நெடும் காண் அணுகினன் - புத்திரானுகிய சத்தியவானோடு கூடவிருந்த நீர் நிறைந்துள்ள நிலத்தையுடைய நெடிய காட்டைக் கிட்டினான், நிருபன் உணர்ந்து வந்து அரசனை எதிர்த்தான் - சாலுவ தேசத் தரசன் அதனை அறிந்து வந்து அவனை எதிர்கொண்டான்.

இது முதல் 36 செய்யுள் எழுசீராசிரிய விருத்தம். (28)

ப—ரை: ஒருவரை ஒருவர் மார்பு உற தழுவீ - அரசு நிருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மார்புடன் மார்பு பொருந்தத் தழுவீ, உவகையில் கிளைத்த பின்பு - மகிழ்ச்சியிற் பயின்ற பின்பு, அரசன்-அசுபவதி, தரு எனும் கரத்தோய் - கற்பகதருவை யொத்த கரங்களை யுடையவனே, மரு உறு குழல் என் திருமகன் - வாசனை பொருந்திய கூந்தலையுடைய எனது புத்திரி, கினது மைந்தனை வரித்தனன் - உனது புத்திரனைத் தானே வரித்துக்கொண்டான்,

அதனால் கடி மணம் இயற்றி தருவது என் சிந்தையில் துணியா - அதனால் (அவளை உன் புதல்வனுக்கு) மணஞ்செய்து தருதலை என் மனசிறு றுணிக்து, நல் நகர் ஒருவி இங்கு உற்றணன் என்றான் - நல்ல நகரத்தை விட்டு நீக்கி இவ்விடத்தை அடைந்தேன் என்று கூறினான், அவன் உத்தரம் உரைத்தான் - சாலுவ தேசத்து அரசன் அதற்கு மறுமொழி பின்வருமாறு கூறினான் எ—று. (29)

ப—ரை: அண்ணலே நீ முன் தவத்தினால் அளித்த அருங்கொடி - பெருமையிற் சிறந்தவனே! நீ முன் செய்த தவத்தினால் பெற்ற அரியகொடி போல்வான், எனது காண்முனையை பண்ணவர் புகழ் வரித்தனன் எனும் சொல் - எனது புத்திரனைத் தேவரும் புகழும்படி வரித்துக்கொண்டான் என்கின்ற வார்த்தை, பயன் எலாம் உதவியது - யான் அடைய வேண்டிய பயன்களை யெல்லாம் ஒருங்கு தந்தது, அன்றி - அச் சொல்லைக் கருதாமல், உலகும் கண்ணிய நகரும் விடுத்தது இவன் தமியாய் இருத்திடும் காரணம் கருதில் - உலகத்தையும் கருதப்படும் நகரத்தையும் கைவிட்டு இவ்விடத்தில் தனித்தவனாய் இருத்தற்குரிய காரணத்தைச் சிந்திக்கின், என் அற மன்றல் புரிவதற்கு அடைந்தேன் எனும் மொழிக்கு இசைகிலேன் - உன் புத்திரியின் எண்ணம் அற்றுச் சித்தியெய்துமாறு மணஞ்செய்து வைத்தற்கு வந்தேன் என்னும் உனது வார்த்தைக்கு உடன்படமாட்டேன்.

ப—ரை: என்று அவன் உரைப்ப - என்று சாலுவ தேசத் தரசன் கூற, அச்சுவப்பதியும் இயம்புவான் - அசுவபதியும் பின்வருமாறு கூறுவான், இடுக்கணும் செருக்கும் பெரியோர்க்கு ஒன்று அலால் வேறு இயம்ப உளவோ - துன்பமும் இன்பமும் அறிவாளிகளுக்கு ஒன்றேயல்லாமல் வேறு வேறுகக் கூறுதற்குப் பலவாக உள்ளனவோ, உறுவது விலகுமோ என்ன - ஊழால் வரற் பாலது வாராது விலகுமோ என்று கூறி, துன்றிய நறுந்தார் முதல்வனை தெருட்டி - நெருங்கிய நல்ல மாலையை அணிந்த சாலுவதேயுத் தாசனைத் தெளியச்செய்து, தாய்மொழி பல புகன்றிடலும் - தாய்மையான மொழிகள் பல கூறியவளவில், வளன் உடை சாலுவ மன்னன் - வளம் பொருத்திய சாலுவதேசத் தரசன், மன்றல் செய்திடுவான் தன் உளம் கொண்டான் - மணஞ்செய்தற்கு உடன்பட்டான் எ—று.

ஓகாரங்கள் எதிர்மறை.

(31)

ப—ரை: பன்னரும் இயற்கை அச்சுவப்பதியும் - சொல்லுதற் கரிய இயற்கைச் செல்வத்தைபுடைய அசுவபதியும், பார் ஒருவு அரசனும்-பூமியை விட்டு நீக்கிய அரசனும், மறையோர் சொன்ன நல் தினத்தில் - வேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர்கள் கூறிய சுபதினத்தில், சத்தியவான் ஆம் தொடு கழல் காளை ஒரு - கட்டப்பட்ட வீரக்கழலையுடைய சத்தியவானாகிய காளை யுடன், அரிய பொன் அணையான ஓர் தவிச இருத்தி - அரிய இலக்குமியை ஒத்த சாவித்திரியை ஒரே ஆசனத்தில் இருத்தி, பொரு அறு முனிவர் -

ஒப்பில்லாத முனி சிரேஷ்டர்கள், மறைகள் பன்னும் நல்லமுறை - வேதங்கள் கூறிய நல்ல முறைப்படி, திருமணம் முடிப்ப - திருமணக் கிரியைகளைச் செய்து முடிக்க, பகர் அருங்கனி சிறந்தனர் - சொல்லுதற்கரிய மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள் எ—று. (32)

ப—ரை: அச்சவப்பதியும் தன் திருமகளை அரும்புனல் உடன் அளித்த தற்பின் - அசுவபதியும் தனது திருமகளை அரிய நீருடன் கொடுத்த பின்பு, இச்சை கூர் நாடும் பசும்பொனும் மணியும் எரிகெழு பூண்களும் - இச்சை புகுதற் கேதுவான நாட்டையும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னையும் இரத்தினங்களை யும் அக்கினிபோலப் பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களையும், ஆனும் - பசுக்கட்டங்களையும், நொச்சை தீர் மாதர் ஆயமும் - இழில்லாத பெண்கள் கூட்டத்தையும், மகட்கு கொடுத்த பின்பு - மகளுக்கு (ச் சீதமைக)க் கொடுத்த பின்பு, அவர் உழை விடுத்து - அவளை அவர்களோடு அவ்விடத்தில் இருக்கும்படி செய்து, நச்ச அணிவிழியான் தன்னோடு மீண்டு - விரும்பப்படுகின்ற அழகிய விழியை உடையானாகிய மனைவியோடு திரும்பி, நல் நகர் எய்தி வாழ்ந்து இருந்தான் - நல்ல தனது நகரத்தை அடைந்து வாழ்ந்தான்.

அரும்புனலுட னளித்து - தாரை வார்த்துக் கொடுத்து என்றபடி. 'நச்சணி விழியான்' என்பதற்கு நஞ்சை ஒத்த கரிய விழியை உடையவன் எனினுமாம். (33)

ப—ரை: வனத்திடை - வனத்தின்கண், மாமிதனக்கும் மாமன் தனக்கும் மாச அறு தன் மனைனுக்கும் - மாமிக்கும் மாமனுக்கும் குற்றமற்ற தன் கணவனுக்கும், நினைத்தது நினைபா முன்னர் இயற்றி - பின் நினைப்பவற்றை நினைக்க முன்னமே செய்து, நேரிழை வழிபடல் குறித்து - நேரிய ஆபரணங்களுடைய சாவித்திரி வழிபடுதலைக் கருதி, தனி தனி புகழ்ந்து - மூவருந் தனித்தனியே புகழ்ந்து, கற்பினுக்கு அருந்ததி இவன் தானே என சரித்தான் - கற்புக்கு அருந்ததி என்று சொல்லுவது இவனைத் தானே என்று சொல்லும்படி ஒழுகினான். பெருந்தன்மை நாரதனுரைத்த முறைப்படி - பெருந்தன்மையுடை நாரதமுனிவர் கூறிய முறைப்படி, நாள் அகன்றன - ஓராண்டுக் குரிய நாட்கள் கழிந்தன எ—று.

பின் நினைப்பது ஒரு தலையாகலின் 'நினைத்தது' என இறந்த காலத்தாற் கூறப்பட்டது. (34)

ப—ரை: இருந்த நாள் நான்கே அன்றி - கழியா திருந்த நாட்கள் நான்கு மாத்திரம் அல்லாமல், ஓர் வருடம் இறத்தல் கண்டு - ஒரு வருடத்துக்குரிய ஏனைய நாட்கள் எல்லாங் கழிந்து சென்றதை நோக்கி, இளங்கொடி தக்க சாவித்திரி - இளங்கொடி போல்பவளாகிய தருதி வாய்ந்த சாவித்திரி, முனிவர் தரும் திறல் கௌரிவிரதம் இயற்றுவான் அமைந்து - முனிவர் உபதேசித்த சிறந்த கௌரி விரதத்தை அனுட்டிக்கத் தொடங்கி,

நான் முறை வழுவாள் - சாஸ்திர நெறியிற் றவறாதவளாய், தினம் ஒரு மூன்றும் திருந்து உபவாசம் செய்தனர் - மூன்று தினங்களாகத் திருத்த மான உபவாசத்தை அதுட்டித்தனர், அருந்திலன் துயிலாள் பிறர் உடன் பேசாள் அன்பு ஒரு கழித்தனர் - (அம்மூன்று தினங்களையும்) உணவின்றியும் கித்திரையின்றியும் பிறரோடு பேச்சின்றியும் பத்தியோடு கழித்தனர் எ—று. கௌரி - உமை.

நூல்கள் விதித்தபடி நீரோனுமுட்கொள்ளாதவளாய் உபவசித்தாளென் பார். 'திருந்துபவாசம் நான்முறை வழுவாள் செய்தனர்' என்றார். (35)

ப—ரை: எண்ணும் முப்பகலும் நீக்கி - எண்ணப்பட்ட மூன்று தினங்களும் கழித்தி, நான்கு எனும் நாள் எய்தலும் - நான்காம் நாள் அடை தலும், ஏந்திழை - ஏந்திய ஆபரணங்களையுடைய சாலித்திரி, தனது பண் உடை தேள்வன் தனக்கு இது பகர்வான் - தனது அமைதி வாய்ந்த நாயக னுக்கு இதனைச் சொல்வாளாயினாள், பார் தொழு பைங்கழல் அரசே - பூமியி லுள்ளார் வணங்குகின்ற பசுமையாகிய வீரக்கழலை அணிந்த அரசே, கண் அகல் வனத்திற் செல்வது கருத்தேல் - இத்தினம் இடமகன்ற வனத்தின் கட் செல்வது கருத்தாயின், காசகம் காணுமாறு உன்பின் நண்ணுவன் - காட்டைப் பார்க்கும்படி யானும் உமக்குப் பின்னே வருவேன்; அருள் செய்து உடன்கொடு சேர்தல் நலம் என - கிருபை கூர்ந்து உடன் கொண்டு செல்லுதல் நன்மையாகும் என்று சொல்ல, கணவனும் நலிவ்வான் - கணவ னாகிய சத்தியவானும் கூறுவான் எ—று (36)

ப—ரை: மன்றல், அம் குழலாய் - வாசனை பொருந்திய அழகிய கூந் தலையுடையாளே, மூன்று திவசமாக - மூன்று நாங்களாக, வனம் முதல் துய்த்திடா வீரதம் - தண்ணீர் முதலிய எய்வகை உணவையும் உண்ணாத வீரதத்தை, ஒன்றிய மனசா செலுத்தினே - ஒருமித்த மனத்துடன் அதுட்டித் தாய், இற்றைக்கு நீ உகந்து பாரணம் அருந்தி - இப்பொழுது நீ மகிழ்ந்து பாரணத்தைச் செய்து, இன்று உடல் அணங்கு நீக்கி இங்கு இருத்தி - இன்றைக்குச் சரீர வருத்தத்தை நீக்கி இவ்விடம் இருப்பாயாக, யான் எனி மீண்டு - யான் வனத்துக்குச் சென்று மீண்டு, இனி நானே உன் உடன் சென்று காண் புகுவன் என்றான் - இனிமேல் நானேக்கு உன்னோடு சென்று காட்டை அடைவேன் என்று கூறினான், தேச உடை சாலுவன் சிறுவன் - கீர்த்தி வாய்ந்த சாலுவதேசத்தரசனின் புத்திரனாகிய சத்தியவான் எ—று.

வனம் - தண்ணீர்; வனமுதற் றுய்த்திடா வீரதம் - உபவாசத்தோடு கூடிய வீரதம். இனி அந் முதல் எனப் பதச்சேதஞ்செய்து அதற்கியைய அன்ன முதலாகவெனப் பொருள்கோடல் இத்துணைச் சிறப்பின்றாதலினாலும் மோனை சிதையுமாதலினாலும் பொருந்தா தென்க. பாரணம் - உப வாசருந்தி துண்ணல். (37)

ப—ரை: இயற்றிய விரதம் பாரணம் - யான் அதுட்டித்து வந்த விரதத்துக்குரிய பாரணத்தை, இரவு கண்டு அன்றி - இனி வரும் இரவைக் கழித்தல்லாமால், எல்லியில் அருத்தேன் - இப்பகலில் செய்யமாட்டேன், பயிற்றியாய் - பழகியவரே, கின் ஓடு அழல் வணம் அடைந்து - உம்முடன் அழலுகின்ற வணத்தை அடைந்து, பகல் பொழுது அகற்றுவான் கிணத்தேன் - பகற்பொழுதைக் கழிக்கும்படி எண்ணினேன், நீ இன்று அருள் செய்க்கடன் என்று - நீர் இன்றைக்கு அதற்கியைத்து அருள்புரிதல் இன்றியமையாத தொன்றாகுமென்று, ஆகாம் பெருகுமாறு உரைத்தான் - அன்பு பெருகும்படி கூறினான், முயற்கறை ஒழிந்து கலை எலாம் கிறைந்த - முயற்களங்கம் நீக்கிப் பதினாறு கலைகளும் கிறைந்த, முழு மதி வான் ஈகை முகத்தான் - பூணசந்திரன் போன்ற ஒளி பொருத்திய முறுவல்வாய்ப்பு முகத்தையுடையவனாகிய சாவித்திரி எ—று.

‘எல்லியில்’ என்பதில் இன் சாரியை. எல் - பகல்.

(38)

ப—ரை: அன்னமே - அன்னம் போல்வானே, கிணது சிந்தை என்ன அதுவேல் - உன் மனக்கருத்து அதுவாயின், நீ அவ்வகை வருதி என்று மன்னவன் குமான் புகன்றின் - நீ அவ்வாறே வருவாயாக என்று அரசன் புதல்வனாகிய சத்தியவான் கூறியபின், குரவர் மருவிய பாங்கரின் அடைந்து - (சாவித்திரி) குரவர்களாகிய மாமன் மாமியின் பக்கத்தை மிக நெருங்கியடைந்து, பொன் அடி தொழுது - அழகிய பாதங்களை வணங்கி, வல்லி போல் ஒல்கி - கொடிபோல ஒதுங்கி நின்று, நீர் எனக்குத் தருவது வரம் - நீர் எனக்குத் தருவதாகிய வரம், தம் உடை புதல்வன் ஓடு அருங்கான் இடை புகுந்து மீளும் ஆறு ஆம் என்றான் - உங்கன் புத்திரனோடு அடை தற்கரிய காட்டிற்குப் போய் மீண்டு வருவதாக என்று கூறினான் எ—று.

ப—ரை: மாதலன் உடன் காந்தனை அளித்த மக்கையும் - மாமனும் கணவனைப் பெற்ற மாமியும், மறுத்து இலா மனத்தில் - மருகியின் வேண்டு கோளை மறுக்க முடியாத மனத்தோடு, போதுதல் விருப்பம் உளது எனில் - காட்டுக்குப் போதல் விருப்பமாயின், காந்தனும் நீயும் ஏகி கோது அற பொருக்கென மீண்டு வருதீர் என்று இசைத்தார் - கணவனும் நீயும் சென்று குற்றமில்லாமல் விரைவாக மீண்டு வரக்கடவீர் என்று கூறினார், குடங்கையின் அடங்கொணு விழியான் - உன்னங்கையில் அடங்காத விழிகளையுடைய சாவித்திரி, சீதன் வணசம் புரை முக மலர்ந்து - குளிர்ந்த தாமரை மலரை யொத்த முகம் மலர்ந்து, திறல் உடை பதி உடன் சென்றான் - ஆண்டகைமை யுடைய நாயகனாகிய சத்தியவானோடு காட்டுக்குச் சென்றான் எ—று.

(40)

ப—ரை: அரவு உடை மணியும் ஆரமும் வான்றி வருவன அருலிகள் ஒருபால் - சர்ப்பங்களின் இரத்தினங்களையும் முத்துகளையும் வாரிக் கொண்டு வருவனவாகிய அருலிகள் ஒருபக்கம், அமைலின் விரவிய இரூல்

கலைத்து ஆவி விண் மழை போல்வன் ஒருபால் - அமைதியாக நெருங்கி யிருக்கின்ற தேன்கூடுகள் நிலைகுலைந்து தேன் விண்ணினின்றும் வீழும் மழைபோலச் சொரிவது ஒரு பக்கம், காந்தன் செம்மலர் காம் என அலர்ந்து காடு எரி கடுப்பன ஒருபால் - சிவந்த காந்தன் மலர்கள் கைகள் என்று சொல்லும்படி மலர்ந்து காட்டுத்தீயை ஒப்பன ஒருபக்கம், குரவு அணி குழலோர் எயிற்றியர் மகிழ்வால் குரவை ஆட்டு அயர்வு ஒலி ஒருபால் - குரவம்பூவை யணிந்த கூந்தலையுடைய வேட்டுவப் பெண்கள் மகிழ்ச்சியோடு குரவைக் கூந்தாடுவதால் உண்டாகும் ஆரவாரம் ஒரு பக்கம் எ—று.

குரவை - ஒருவகை விசேதக் கூத்து. அது காமமும் வெற்றியும் பொருளாக குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுபவரேனும் எண்மரேனும் கை புணர் தாடுவது. மூலபாடத்தில் “அமையின்” என்றிருப்பதை அமைவின் எனத் திருத்திக்கொள்க.

(41)

ப—ரை: கரிணிகள் - பெண்யானைகளும், அந்தம் களபங்கள் சூழ - அளவில்லாத யானைக்கன்றுகளும் தன்னைச் சூழ, கடாம் உமிழ் - மதத்தைப் பிவிற்றுக்கின்ற கை கரித் தலைவன் - துதிக்கையையுடைய யானைகளுக்குத் தலைவனாகிய யூதகாதன் என்கின்ற யானை, அரணியின் எரிகண்டு - காட்டுத் தீயைக் கண்டு, ஆர்ப்பன ஒருபால் - ஆர வாரித்தல் ஒரு பக்கம், கொடிச் சியர் இருள் நிறம் அளகம் அகில் புகை கொடுத்து முடித்திடும் அளவில் - வேட்டுவப்பெண்கள் இருள் போன்ற கரிய கூந்தலுக்கு அகிற் புகையூட்டி முடிக்கும்போது, எழும் அவி முகில் என உன்னி - எழுகின்ற புகையை முகில் என்று எண்ணி, வருணம் வெம் சாயல் கண்படு கலாபம் மஞ்ஞைகள் - பவ்வகை நிறத்தையும் விரும்பத்தக்க சாயலையும் கண்வடிவமைத்த தோகையை உடைய மயில்கள், அகவுவ ஒருபால் - சத்தமிடுதல் ஒருபக்கம் எ—று.

யூதம் - யானைக்கூட்டம். ‘ஆவி’ ‘அவி’ எனக் குறுகி நின்றது, அகவு தல் - கடித்தல் எனினுமாம்.

(42)

ப—ரை: தானம் வெம் களிற்றை பேழ் வயிறு அடக்கும் தகைய - மதம்பொருந்திய கொடிய யானையைப் பெரிய வயிற்றின்கண் அடக்கத்தக்க, மாசணம் கனோபாம் தோல் - பெரும்பாம்பின் உடம்பினின்றும் நீங்கிய தோல், தேன் அவிழ் பொதும்பரில் - தேனைச் சொரிகின்ற சோலையில், வான்முனை துயல் - உயர்ந்த மூங்கிலில் அசைதல், துகில் கொடி திகழ்வது ஆங்கு ஒரு பால் - வெள்ளை வஸ்திரங் கட்டிய கொடிபோல விளங்குவது அவ்விடத்தில் ஒருபக்கம், மான் எனும் கண்ணூர் சாரலின் மருங்கு - மான் போன்ற கண் களையுடைய பெண்கள் மலைச்சாரலின் பக்கத்தில், மகிழ் நரம்பு உளர்வன ஒரு பால் - மகிழ்தற்கேற்ற யாழ்நரம்பைத் தடவுதல் ஒருபக்கம், எனம் வெண் கோட்டால் உழ - பன்றிகள் வெள்ளைக் கொம்பால் நிலத்தை உழ, மறச் சிறார்கள் எனல் வித்திடுவது அங்கு ஒருபால் - வேட்டுவச் சிறுவர்கள் தினை விதைப்பது அவ்விடத்தில் ஒருபக்கம் எ—று.

(43)

ப—ரை: அன்றில் ஒதிமங்கன் சக்கரவாகம் முதலிய தமாம் அங்கு ஒருபால் - அன்றில் அன்னம் சக்கரவாகம் முதலிய பறவைகளின் ஒலி அவ் விடத்தில் ஒருபக்கம், குன்று அருஞ் சாரல் - மலைகளின் அரிய சாரல்களிலும், புறவம் உள்ள அளவும் - முல்லை நிலம் முழுவதிலும், குட முலை நிரை பயிப்பு ஒருபால் - குடம்போன்ற முலைகையுடைய பசுக்கள் பயிலுதல் ஒருபக்கம், துன்றிய வேங்கை அரி மரை எலுவும் - நெருங்கி புலி சிங்கம் மரை கரடி முதலிய விலங்குகள், துழனி செய்து ஒடுவது ஒருபால் - ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு ஒடுவது ஒருபக்கம், பொதுவர் வேயங்குழல் சென்று எதிர் ஒதை - இடையர்களது வேயங்குழல் ஈன்றுஞ் சென்று மீண்டு வருகின்ற ஒலி, செவிகளில் பொதுளுவது ஒருபால் - செவிகளிற் படுதல் ஒருபக்கம் ஏ—று.

சென்று எதிர் ஒதை - எதிரொலி. மலைச்சாரலாதவின் எதிரொலி நிகழுமென்க. (44)

ப—ரை: விளங்கு கற்பு அருந்தி அனையான் - விளங்குகின்ற கற்பினால் அருந்ததியை ஒத்தவளாகிய சாலித்திரி, இத்தகை சிறப்பால் சிறந்துள்ள புறவத்து - இவ்வாறான தக்க சிறப்புக்களாற் சிறந்த காட்டின்கண், இரையுடன் ஏகி - கணவனோடு சென்று, எத்திசையும் பத்தியின் உலவி - எல்லாத் திக்குகளிலும் ஆர்வத்தோடு உலாவி, பைங்கழுநீரும் பாளலும் மலர்ந்த வான் சீனையும் - பசிய கழுநீர்மலர்களும் கருங்குவளை மலர்களும் மலர்ந்த உயர்ச்சிபொருந்திய சீனையையும், தருகுலம் நெருங்கு-மாக்கூட்டங்கள் செறிந்த, தாங்கம் தத்திய குண்டு கீர் மலர்ந்த காண் யாறும் - அலை வீசுகின்ற ஆழமாகிய கீர் நிறைந்த முல்லை நிலத்து யாறுகளையும், லித்தகன் உணர்த்த நோக்கினன் - சாமர்த்தியவானாகிய சத்தியவான் காட்டி அறிவிக்கக் கண்டான் ஏ—று. (45)

ப—ரை: தருப்பைகள் கவர்ந்தும் - தருப்பைகள் கொய்தும், சமிதைகள் ஓடித்தும் - அக்கினிகாரியத்திற்குரிய விடகுகளை ஓடித்தும், தக்க காய்களிகளை - உண்ணத்தக்க காய்களையும் களிகளையும் (பறிக்கும்படி) விருப்பு உடன் தருமேல் தாவி ஏறியும் - விருப்பத்தோடு மரமீது பாய்ந்து ஏறியும், இழிந்தும் - பின் இறங்கியும், விரை மலர் கொய்தும் - வாசனை பொருந்திய புஷ்பங்களைக் கொய்தும், பொருப்பு உறழ் புயத்தோன் எங்கணுமா பயில் தரும் இடையில் - மலையை ஒத்த புயங்களை உடைய சத்தியவான் இங்கனமாக எவ்விடத்தும் பயிலும்போது, புனக்களி நிழல் என தொடர்ந்தான் - புனத்தின்கணுள்ள கிளிபோலவளாகிய சாலித்திரி அவனைப் பிரியாது நிழல் போலத் தொடர்ந்து சென்றான், திரு பயில் ஒரு பாதபம் நிழல் அடைந்து - (இங்கனம் விளையாட்டிற் பயின்ற சத்தியவான்) இலக்குமி பயிலுகின்ற ஒரு மரத்தின் நிழலை அடைந்து, தேவியை கோக்கி ஈது உரைப்பான் - மனைவியைப் பார்த்து இதனைச் சொல்வானாயினான் ஏ—று. (46)

ப—ரை: காங்கனும் பதமும் நடுங்கிய - கைகளும் கால்களும் நடுங்கின, வீழிகள் கவின் அற சுழன்றன - கண்கள் அழுகு நீங்கச் சுழன்றன, என்ஔ - என்று சொல்லி, சிரந்தனைத் தேவி மடியிசை இருத்தியே - சிரசை மனோலியின் மடியில்வைத்து, அ மன் மகன் நிலம் சேர்ந்தான் - அந்த இராச புதல்வனாகிய சத்தியவான் நிலத்திற் படுத்தான், மறம் உடை தென்புல மன்னன் - வலியுடைய தென்றிசைக் கதிபளுகிய யமன், உரம் தனில் வாடா மாலை நின்று இலங்க - மார்பினில் வாடாத மாலை கிடந்து பிரகாசிக்க, உயர் வலி பாசமும் தண்டும் வரம் கொள ஏந்தி - மிக்க வலிமையையுடைய பாசத்தையும் தண்டையும் அதிகாரத்தோடு தாங்கி, மாது எதிர் நின்றான் - சாவத்திரிக் கெதிரில் நின்றான் எ—று.

(47)

ப—ரை: வந்த அக் கடவுள் - அவன் முன்னிலையில் வந்த அவ்வறக் கடவுள், அவனுயிர் வாருற வலித்து போர்த்திடும் செயல் - அச்சத்தியவான் உயிரை (சூக்கும தேகத்தில்) கையோடு கை பொருந்தக் கட்டி இழுத்துச் செல்லும் செயலை, இந்திரை யினையான் கண்டு - இலக்குமியை ஒத்தவளாகிய சாவத்திரிக் கண்டு, கணவன் நல் உடலம் புவிமிசை இசைவு உற பொருத்தி - கணவனது நல்ல உடம்பைப் பூமியில் இசைந்து பொருத்தும்படி கிடத்தி விட்டு, சிந்தனை செய்யாத் தொழுது - சிந்தித்து அவ் வறக் கடவுளை வணங்கி, நீ யார் என் இயல் உடை வரன் உயிர் முந்துற கொண்டு செல்லும் கருமம் என் என்றான் - நீ யார் எனது புருஷ, லக்கண மமைந்த கணவனின் உயிரை முற்பட்டுக் கொண்டு செல்லும் கருமம் என்னை என்று வினவினன், முன்னவன் முறுவல் ஒரு உரைப்பான் - முதல்வனாகிய யமன் புன்னகையுடன் பின்வருமாறு கூறுவான் எ—று.

(48)

ப—ரை: கற்பினுக்கு அணியே - கர்புக்கு அணிகலம் போல்வானே, யான் தருமன் - யான் யமதருமனாவேன், உனது கணவன் வாழ்காள் அகன்றிடலால் - உன் கணவனின் வாழ்காள் முடிவுறுதலானும், நல்பெருங்குணத்தான் ஆதலால் - அவன் நல்ல பெரிய குணங்களை யுடையான் ஆதலாலும், ஆங்கு யானே நண்ணி - அவனிடம் யானே வந்து, அவன் உயிர் கவர்ந்தேன் - அவனது ஆன்மாவைக் கவர்ந்தேன், எவர்க்கும் உற்பவம் உனதேல் இறப்பது உண்டு - யாருக்காயினும் பிறத்தல் உனதாயின் இறத்தலும் உனதாகும், உணர்குவை - இவ்வுண்மையை உணர்ந்துகொள்ளுவாயாக, ஒருவரும் உணரா சிற்பர உருவம் கண்டனை - மனிதர் ஒருவராலும் உணர முடியாத தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த எனது உருவத்தைத் தரிசித்தாய், நினது கற்பினை செப்புமாறு எவன் - உனது கற்பின் திறத்தை விசேடித்துக் கூறுவது எங்கனம்? எ—று.

(49)

ப—ரை: என்னை நன்குற அறிந்தனை - என்னியல்புகளை எல்லாம் நன்கு அறிந்துகொண்டாய், ஆதலால் இனி நான் செல்குவன் - ஆகையால் இனி நான் போவேன், இனி நீ மீண்டு போதி என்று புகன்றிட - இனி

கீயும் திரும்பிச் செல்வாயாக என்று அறக்கடவுள் கூற, கனி வாய் பொற் கொடி மீளவும் புகல்வான் - கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயையுடைய பொற் கொடி போல்வானாகிய சாவத்திரி மீண்டுங் கூறுவான், அண்ணலே உரைத் தது கீதியே - பெருமையிற் சிறந்தோய் கீ கூறியது கீதியேயாகும் ஆயினும்; நிருபனை நிமிடம் பிரிகிலன் - யான் எனது நாயகனை நிமிஷ நேரமாயினும் பிரிந்திருக்க மாட்டேன், நினக்கு ஒன்று ஒதவும் உணரேன் - கீ கூறியது கீதியாயிருத்தலின் உனக்கோர் வார்த்தையைக் கூறுதற்கு மறியேன், அடியேன் உடன் வருமாறு கருணை செய் என தொழுதான் - அடியாளும் கணவனோடு வருமாறு அருள் செய்வாயாக என்று வணக்கினான் எ—று.

கனிவாய்ப் புகல்வான் எனக்கொண்டு இதமாகச் சொல்வான் எனினுமாம்.

ப—ரை: எந்தலும் - பெருமையிற் சிறந்த அறக்கடவுளும், அந்த கற் பினுக்கு அணிதன் எழின்முகம் கோக்கி - அக்கம்பினுக் காபாணம்போல் வானது அழகிய முகத்தைப் பார்த்து, உலகில் உடல் ஓடு காந்தன் ஓடு அணைந்தவர் உண்டோ - உலகத்தில் உடம்புடன் நாயகனோடு சென்றவர் உளரோ, இது கருத்தில் கருதுவது அன்று - இது மனத்தில் கருத்தக்க தொன்றன்று, மாந்தளிர்மேளி வான் துதல் - மாந்தளிர்போன்ற மேனியையும் ஒளிபொருந்திய நெற்றியையும் உடையானே, நின் உடை இறைவன் ஆர் உயிர் அல்லது வேண்டும் வரம் உளது எனில் - உளது கணவனின் அரிய உயிர் ஒழியப் பறித்து வரம் வேண்டாமாயின், இத்தினத்தில் ஆய்த்திடாது அளிப்பன் என்று அரைந்தான் - இந்தத் தினத்தில் யோசியாமலே தருவேன் என்று கூறினான் எ—று. (51)

ப—ரை: அமொழி கேட்ட வான் துதல் - அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட ஒளிபொருந்திய துதலினை யுடையான், அறப் பெருங் கடவுளை ஏத்தி - பெருமை வாய்ந்த அறக்கடவுளைத் துதித்து, செம்மையோய் - செப்புமுடையோய், கீ அருள் செய்வையேல் - கீ அருள் புரிவாயாயின், வாய்மை திறல் உடை சாலுவத்து இறைவன் - மெய்மையினையும் வலியினையுமுடைய சாலுவ தேசத்தாசன், மெய் மலர் விழிகள் புலன் அகன்று இருந்தான் - மெய்க்கட்பொருந்திய மலர்போன்ற கண்கள் காட்சியின்றி யிருக்கின்றான், விளங்குற வரம் தருக என்றான் - அவன் கண்கள் காட்சிபெற்று விளங்கும்படி வரத் தருவாயாக என்று வேண்டினான், மை முகில் அணையான் தந்தணன் என சொல் வழங்கி படர்ந்தணன் - கரிய முகில் போன்ற நிறத்தையுடைய அறக்கடவுள் தந்தேனென்று வரக்கொடுத்து அப்பாற் சென்றான் எ—று.

சொல் ஆகுபெயர். மாது, ஓ, அசை.

(52)

ப—ரை: பின்னரும் விடாது பின்புறம் மேவும் பேதையை - பின்பும் விடாமல் பின்னொடர்ந்து செல்லும் சாவத்திரியை, ஆதவன் புதல்வன் உன்னரும் புகழான் கொன் உறகோக்கி - சூரியன் புதல்வனும் நினைத்தற்கரிய

புகழை யுடையவனுமாகிய யமதருமன் அச்சமுறும்படி பார்த்து; அரும் பெரும் காணில் குறுகுவது அரண் அல தலிர்க என்று உரைத்தலும் - அரிய பெரிய காட்டில் தொடர்ந்து செல்லுவது தருமமன்று ஒழிவாயாக என்று கூறியவனவில், காவலன் தருக்கொடி - அகவபதி பெற்ற கொடி போல்வான், அவன் தனக்கு - அவ் வறக்கடவுளுக்கு, கன்னலில் இரதம் சொரிவது புரைய - கரும்பின் கவைதரும் இரசத்தைச் சொரிவதனோ டொரப்ப, கரைப்பான் - உன நெகிழுமாறு கூறுவான் என்று.

ஆதவன் புதல்வன் - யமன் இதனை வைவைச்சதன் என்னும் பெயராணு மறிக. கன்னல் ஆகுபெயர். (53)

ப—ரை: காந்தனைத் துறந்த மாதர் - கணவனை நீக்கியபெண்கள், இறந்த கனேபாத்துடன் சமம் என்று - உயிர் நீக்கிய உடம்போடொப்பார் என்று, ஆய்ந்தவர் உரைப்பது உணர்ந்து-அறிவாளிகள் கூறுவதனை அறிந்திருந்தும், யான் அகல்வது அரமோ - யான் பிரிந்துசெல்வது தருமமாகுமா, ஆண்டகையெய்தி சார்ந்து பேர்உலகில் சார்வதை அன்றி-ஆண்டகையினையுடைய கணவன் சென்றடைந்த பெரிய உலகத்தை யானும் அடைவதேயல்லாமல், தலம் தலில் தரித்திரோன் என்றான் - பூமியில் தக்கியிருக்கமாட்டேன் என்று கூறினான், சேந்த கண்கடையான் - சிவந்த கடைக்கண்ணையுடைய அறக்கடவுள், நல் வீரதம் செலுத்தினான் தனக்கு மீட்டும் இது புகல்வான் - நல்ல வீரத்தை அதுட்டித்தவனாகிய சாவித்திரிக்கு மீட்டும் இதனைக் கூறுவான்.

‘மாதரும்’ என்பதில் உம்மை ‘உணர்ந்து’ என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. கொல் அசை. ஓ எதிர்மறை. (54)

ப—ரை: மாதர்கள் அரசே - மாதாகியே, உலகினுக்கு அடுத்த ஆறு அலால் கூறல் தகை ஆமோ - உலகியலுக் கொத்தவாற்றினன்றிப் பிறவாற்றாற் கூறுதல் தகுதியாகுமா, காதலன் உயிரை அன்றி ஏது ஏனும் கருதில் - கணவன் உயிரைத் தலிரப்பிற்று யாதாயினும் விரும்பினால், இக்கணம் தாவல்லன் - அதனை இக்கணமே தாவல்லேன், கோது இலாய் - சூற்றமில்லாதவனே, விருப்பம் குறித்து மீன் என்ன - விரும்பியதைக் குறிப்பிட்டடுத்திரும்பிச் செல்வாயாக என்று சொல்ல, மாதுலனுக்கு நீதி அணி அரசு எய்தி நிலைபெறும்படி தருக என்று - மாமனுக்கு நீதியான அழகிய அரசியல் கைவந்து நிலைக்கும்படி வரத் தருவாயாக என்று, குலம் இரு கொக்கையான் புகன்றான் - அழகிய இரு தனக்களை யுடையானாகிய சாவித்திரி கூறினான் என்று. (55)

ப—ரை: அவ்வரம் அளித்தேன் - அவ் வரத்தைத் தத்தேன், நீ மீண்டு போக என்று அரப்பெருங் கடவுள் நின்று உரைத்தா - நீ மீண்டு போவாயாக என்று பெருமைபொருத்திய அறக்கடவுள் நின்று சொல்லி, மொளவல் அம் குழலி ஒருவி முன்புடர்ந்தான் - முல்லையிலே அணிந்த அழகிய கூத்தலையுடைய சாவித்திரியை விட்டு நீக்கி முன் விரைந்து சென்றான். கொய்வைவாய் அணங்கும் - கொய்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய தெய்வப்பெண்போல்வானாகிய சாவித்திரியும், வயப்பகல் விளக்கினமான - வலிய பகற்காலத்து விளக்கை ஒப்ப ஒளி குன்றியவனாய் பின்பு உற படர்ந்தான் - பின்பு றொடர்ந்து சென்றான், அதை குணபம் நாயகன் நோக்கி - அதனை அறக்

கடவுள் பார்த்து, செவ்வீவான் முகத்தாய் நீ கேட்டி என்று - அழகிய ஒளி பொருந்திய முகத்தை யுடையவனே நீ இதனைக் கேட்பாயாக என்று, தெளிவுற ஓர் மொழி பகர்வான் - தெளிவுபொருந்த ஒரு வார்த்தை சொல்வாராயினான் என்று. வயப்பகல் - மத்தியானம். குணபம் - பேய். (56)

ப—ரை: கரு பயில் பொழுதே - ஒருவன் கருவில் உற்பத்தியாகும் பொழுதே, காலமும் - அவனுக்குரிய நற்காலக் திக்காலங்களும், நிலையும் - நிலைமையும், கருமமும் - அவன் செய்யவேண்டிய கருமங்களும், ஆயவும் - ஆயுளும், கணக்கு இட்டு இருப்பது ஆம் - கணக்கிடப்பட்டு இருப்பனவாம், அவ்வாறு உரித்து அலால் - அவ்வாற்றான் அவை உரியவாயிருத்தலன்றி, விலக்கற்கு இமையவர்க்கு எனினும் கூடா - அவற்றை விலக்குதற்குத் தேவர்க்காயினும் முடியாது, மரு பயில் குழலாய் - வாசனை பயிலுகின்ற கூத்தலை யுடையானே, தொடர்ந்து வருவது நீதியோ தருமமோ - பின் றொடர்ந்து வருவது நீதியோ தருமமெனியோ, உன் திரு பயில் நகரம் மீண்டு சேர்தி என்று உரைத்தான் - உனது இலக்குமி பயிலுகின்ற நகரத்துக்குச் திரும்பிச் சென்று அடைவாயாக என்று கூறினான், தேன்மொழி இவ்வகார பகர்வான் - தேன்போலும் மொழிகளையுடைய சாவித்திரி இதனைக் கூறுவாராயினான் என்று. (57)

ப—ரை: பழிப்பு அறும் கமலன் படைத்திட - பழிப்பில்லாத பிரம தேவர் சிருஷ்டிக்க, திருமால் பரித்த - விஷ்ணுமூர்த்தி காக்கின்ற, பல் உயிர் தொகை ருமுதும் - பலவாகிய உயிர்க்கூட்டங்கள் முழுவதையும், ஒழிப்பவன் நீ - அழிப்பவன் நீயேயாகும், உன்னிலும் உயர்ந்த உம்பரும் உள்கொல் - உன்னிலும் உயர்ந்த தேவரும் உளரோ, நினைது கழி படு பெருமையும் வலியும் கண்டவர் புகன்றிட - உனது மிக்க பெருமையும் வலியையும் கண்டவர்கள் கூற, கவலை ஒழித்து அடியேன் இனிது உணர்ந்தேன் - ஒரு கவலையுமின்றி அடியேன் இனிதாக அறிந்திருக்கிறேன், நின் புகழ் நீ இங்கு உணர்கில போலும் என்றான் - உனது கீர்த்தியை நீ இங்கு உணர்கின்றில போலும் என்று கூறினான் என்று.

யமதருமன் உருத்திரமூர்த்தியின் அமிசமாதலின் இங்கங்கு கூறினானென்க.

ப—ரை: கடவுள் நீ கருணை செய்தவர்பால் - கடவுளாகிய உன்னால் கருணை செய்யப்பட்டவர்களை, கணக்கு ஒரு கருத்தும் முறைமையும் பிரவும் பிணிப்பு உறாது - ஆயுள் வரைஉடையும் (தீய கிரகங்களின்) கோக்குகளும் ஊழும் பிணிக்கமாட்டா, உன் சொல் கருதியே அன்றோ - உன் சொல் வேத வாக்கன்றோ, மாசிராய் பேசல் என் - குற்றமில்லாதவரே வேறு கூறுதலாற் பயன் என்னை, என்னைத் துணைகொள்ளும் உரியோன் தன் உடன் கொடு போய் - என்னை வாழ்க்கைத் துணையாகக்கொண்ட கணவனுடன் கொண்டு சென்று, தோம் அறத் தீமை நீக்கு எனலும் - குற்றம் நீங்கத் தீமையை நீக்குவீராக என்று கூறுதலும், கால தண்டம் தண்ப்பு அறும் வெம் கரத் தோன் - காலதண்டம் நீங்குதலில்லாக் கொடிய கரத்தையுடைய யமதருமன், தண்ணளி புரிந்து இது பகர்வான் - தண்ணளியைச் செய்து இதனைக் கூறுவாராயினான் என்று.

‘பிணிப்புறது’ என்பது கணக்கு முதலியவற்றோடு தனித்தனி இயையும்.

ப—ரை: துணைவனை அன்றி - கணவனை யல்லாமல், வது வேண்
டுறினும் - எதனை விரும்பினாலும், சொற்றவாறு அளிக்குதும் - நீ கூறிய
படி தருவோம், தூய கணை புரை விழியாய் நீ கேட்டி ஏன்னை - தூயமை
யான அம்பையொத்த கண்ணையுடையாய் நீ வரத்தைக் கேட்பாயாக என்று
சொல்ல, கணம் குழல் கை முகிழ்த்து உரைப்பான் - முகில் போன்ற கூந்
தலையுடைய சாவித்திரி கைகூப்பிக் கூறுவான், இணை யறும் என்னை சுன்ற
வன் மைந்தர் இன்றி சொந்து இருந்தனன் - தனித்தவனாகிய என்னைப்
பெற்ற பிதா புத்திரப் பேறின்றி வருந்தியிருந்தான், அவற்குத் துணைபுரிந்து
அளிப்பான் - அவனுக்குப் பூமியைப் பாதுகாக்கும்படி, வலிய சிறுவர் நூற்
றுவரை உதவுவாய் என்றான் - வலிய சிறுவர்கள் நூற்றுவரை அருள்வா
யாக என்று வேண்டினான் எ—று.

(60)

ப—ரை: அன்னவாறு அளித்தேன் - நீ கேட்டபடியே தந்தேன், நீ
மீண்டு செல்க என்று ஆயிழைக்கு உரைத்து - நீ மீண்டு செல்வாயாக
என்று ஆராய்ந்து செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடையவனாகிய சாவித்
திரிக்குக் கூறி, பன்றரும் புகழான் உரு கரந்து மீள போயினன் - சொல்
லுதற்கரிய புகழையுடையானாகிய அறக்கடவுள் புலப்பட்ட உருவம் மறைந்து
மீண்டு சென்றான், பை அரவு அல்குலான் தேர்த்து - அரலின் படம் போன்ற
கடிதடத்தை யுடையானாகிய சாவித்திரி அதனையறிந்து, தன் உளம் துணி
வால் திசைமுகம் நடப்ப - தன் மனத்துணியால் அறக்கடவுள் சென்ற
திசையை நோக்கி நடக்க, தருமனும் இவன் கருத்து உணர்ந்து - அறக்கட
வுளும் இச் சாவித்திரியின் கருத்தை அறிந்து, முன்னர் இன்மீள தன் உரு
காட்டி - முன்னர்ப்போல மீண்டும் தன் துருவத்தைப் புலப்படக்காட்டி,
மொய் குழல் தனக்கு இது மொழிவான் - மொய்த்த கூந்தலையுடைய
சாவித்திரிக்கு இதனைக் கூறுவானாயினான் எ—று.

(61)

ப—ரை: கடாம்பொழி - மதத்தைப் பொழிகின்ற, துதிக்கை கிம்
புரி கோடு கழை சுழி வேழமும் - துதிக்கையினையும் கிம்புரிப்பூணிட்டு
கோட்டிணையு முடைய மூங்கிற்கோலைக் கோயிக்கின்ற யானைகளும், புலியும்
அரியின் குழாங்களும் பயிலும் - புலிகளும் சிங்கக் கூட்டங்களும் பயிலு
கின்ற, பண்பு அறு படாம் பொதி காணகத்திடை - நற் பண்பில்லாத
பெருங்கொடிகளால் மூடப்பட்ட காட்டின்கண், நடாந்து உடன் தொடர்
தல் நன்று அல - நடந்து உடன் ருடர்ந்து வருதல் நன்றன்று, நலம்
எலாம் உதவியும் மீளாய் - நன்மையைத்தரும் வரங்களை யெல்லாம் தந்தும்
மீள்கின்றிலை, இது அடாது - இங்குணஞ் செய்தல் தக்கதன்று, என்று பக
ராலும் - என்று கூறுதலும், ஆயிழை அஞ்சலித்து அவனுக்கு உரைப்பான் -
சாவித்திரி கைகூப்பி வணங்கி அவ்வறக் கடவுளுக்குக் கூறுவானாயினான்.

‘நடாந்து’ நீட்டல் விகாரம் எய்தியது.

(62)

ப—ரை: நல் தரும மனத்தோர் தம்முடைய தோற்றம் - நல்ல
தருமசிந்தை புள்ளவர்களுடைய காட்சி, சாற்ற அரும்புதாயர் தலிர்த்து

இனிமை தரும் என குரவர் உரைத்தார் - கூறுதற்கரிய துன்பத்தை நீக்கி நன்மையைத் தருமென எனது குரவர்கள் கூறினார்கள், அதற்கு ஓர் பிழை படுந் தகையதோ - அக்கூற்றுக்கள் ஒரு பிழைக்கண்ணாவது படுந் தகையனவா, வான் தருமம் கடவுள் உனை எதிர்த்து எத்தி நாயேன் சரண் அடைந்தேன் - உயர்ச்சி பொருந்திய அறக்கடவுளே உன்னை எதிரிற் கண்டு துதித்து நாயேனுகிய யான் சரணை அடைந்தேன், குறை சார்தல் தருமமோ - இனி என்மேற் குற்றஞ் சார்தல் தருமமாகுமா, என்றான் - என்று கூறினான், பருப்பதத்து இறைவன் தந்த மாதிரை நிகர் தவத்தான் - இமய மலை யாசன் பெற்ற உமாதேவியின் தவத்தை ஒத்த தவத்திரை யுடையா ளாகிய சாவித்திரி எ—று. ஓகாரங்கள் எதிர்மறை; சரண்-அடைக்கலம்.

ப—ரை: நல் உயிர் இலாத உடலினை - நல்ல உயிரில்லாத உடம்பை, பூண்களால் உடையால் இயலும் மாலையால் சாந்தினால் எழில்பெற செயல் போல் - ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களினாலும் தொடுக்கப்படுகின்ற மலை களானும் சந்தனத்தினாலும் அழகு பெறும்படி செய்தல்போல, ஆளனை அன்றி - உயிர்போன்ற கணவரைத் தராமல், அயலில் உள்ளபேறு அளித்தனை - அந்நியமான் பேறுகளை யெல்லாந் தந்தாய், பயன் யாது - அவற்றூற் பயன் என்னை, இனி பாவையர்க்கு உன எனில் பகராய் - இனி பெண்களுக்கு அயலிலுள்ள பேறுகளால் பயனுண்டு என்பாயாகிற் கூறுவாயாக எ—று. ஆளன் - ஆளுவோனுகிய கணவன்.

இது முதற் பத்தொன்பது செய்யுட்கள் கவித்தொகை. (64)

ப—ரை: இவன் - சாவித்திரி, ஆதலால் - கணவன் ஒழிந்த பிற பேறுகளாற் பயனின்றும் ஆதலால், உயிர் கேள்வினை நீத்து யான் அகன்று போதல் ஆற்றிலேன் - உயிர்போன்ற நாயகனைக் கைவிட்டு யான் அகன்று போதலைச் செய்யமாட்டேன், அவன் உறும் உலகு உடன் புகுவேன் - அவனடையும் உலகத்தை யானும் உடன் வந்து அடைவேன், நீ இங்கு தடுப்பது அறன் அல் என்று நிற்ப - நீ இவ்விடத்தில் தடுப்பது தருமமன்று என்று கூறி நிற்க, கோது இலாதவன் கொடுங்கனல் மெழுகு என குழைந்தான் - குற்றமில்லாத அறக்கடவுள் கொடிய அக்கினியின் முன் எதிர்ப்பட்ட மெழுகைப் போல உன்செகிழ்த்தான் எ—று. (65)

ப—ரை: மாதா நீ அஞ்சல் - பெண்ணே நீ அஞ்சற்க, வேண்டியது அளிக்குவன் - விரும்பியதைத் தருவேன், நெஞ்சின் உள்ளது அறைதி என்றனன் - மனத்தில் விரும்பியதைக் கூறுவாயாக என்றான், வஞ்சி வணங்கி முன் நின்று கூறுவான் - கொடிபோல்வாளாகிய சாவித்திரி வணங்கி முன் நின்று இதனைக் கூறுவான், மணந்தவன் ஆர் உயிர் வழங்க நீ தஞ்சம் என - கணவனது அரிய உயிரை வழங்குதற்கு நீயே தஞ்சம் என்று வேண்ட, தருமனும் தந்தனன் என்றான் - யமதருமனும் தந்தேன் என்றான் எ—று. தஞ்சம் பற்றுக்கோடு. (66)

ப—ரை: மீட்டுங் கூறுவான் - அறக்கடவுள் மீளவுங் கூறுவான், வான் தடம் கணைய அணங்கு - வான்போன்ற விசாலமான கண்ணை யுடையானே தெய்வப்பெண் போல்வானே, நீ வேந்தனோடு இசைந்து - நீ கணவனோடு கூடி, நாட்டில் வைகி - நாட்டின்கட் சென்று வைகி, நலன் உறுமைத்தரை சுன்று - நன்மை மிக்க புதல்வர்களைப் பெற்று, உரமுதி என்று - வாழக்கடவாய் என்று, அருள் வழங்கி - அருள்செய்து, குட்டு மெனவியான் போயினான் - சிரசில் முடியை யுடையவனாகிய அறக்கடவுள் சென்றான், தோகையும் மீண்டான் - மயில் போல்வானாகிய சாவித்திரியும் மீண்டு சென்றாள் எ—று. (67)

ப—ரை: கந்தம் ஆர் குழல் - வாசனை நிறைந்த கூந்தலையுடையானாகிய சாவித்திரி, முத்து வைகிய தரு நிழல் அடைந்து - முன்னர்த் தானுங் கணவனு மிருந்த மாநிழலை யடைந்து, சுந்தரம் செறி களேபரம் தொடைமீசை பொருத்தி இருந்தனன் - அழகு செறிந்த கணவனுடைய மடியிற் பொருந்த வைத்துக்கொண்டிருந்தனன், கணத்தினுள் - ஒரு கணப் பெர்முதுக்குள், காந்தன் துயின்றவர் உணர்வு உறும்படி போல் உய்த்து எழுந்தனன் - கணவன் நித்திரை செய்தவர்கள் நித்திரைவிட் டெழுவது போல உயிர் பெற்றுய்ந்து எழுந்தான் எ—று. (68)

ப—ரை: பொலன் கொடி - பொற்கொடி போல்வானே, போது புக்து - போதற்குரிய பொழுது கழிந்தது, யான் துயில் புரிந்தேன் - யான் நித்திரை செய்தேன், நீ தடுத்திலை - நீ தடுத்தாயில்லை, கணவு இடை - துயிலுங்காற் றோன்றிய கணவின் கண், நிகரில் ஓர் சுந்தரன் - ஒப்பில்லாத அழகினை யுடையா னொருவன், கோது இல் கைத்தலம் பிணித்து - குற்ற மில்லாத எனது கைகளைக் கட்டி, எனை கொண்டு சென்றதன்பின் - என்னை இழுத்துக்கொண்டு சென்ற பின்பு, மாது ஒருத்தி வந்து இரந்திட - ஒரு பெண்வந்து யாசிக்க, விடுத்தனன் வந்தேன் - அவன் விடுத்தான் யான் மீண்டு வந்தேன் எ—று. (69)

ப—ரை: அனைய வானவன் ஆர்கொல் என்றனன் - அத்தேவன் யாவனோ என்று வினவினான், அரிவை சாவித்திரி - மனைவியாகிய சாவித்திரி, அவன் தனக்கு வினையம் ஒடு இனிதா உரை விளம்பி - அச்சத்திய வானுக்கு வணக்கத்துடன் இதமாகச் சில வார்த்தைகள் கூறி, அது கணவு அன்று - நீர் கண்டதாகிய அது கணவன்று, மெய்மையே - உண்மையான சம்பவமே, கழறுவன் - அதனைப் பற்றிப் பின் விரித்துக் கூறுவேன்; (அது நிற்க) காளை மாமுடி புனைவை என்று புகல்வான் - காளைக்கு அரசியலுக்குரிய பெரிய முடியைத் தரிப்பாய் என்று கூறிப் பின்னருங் கூறுவான். வினையம் - போலி. (70)

ப—ரை: இளைத்த மேனியும் - இளைத்த தேகமும், வருத்தமும் - பலவகைத் துன்பங்களும், இரவும் - இராக்காலமும், நல்ல காடும் - நல்ல காடும், களைத்த வேடையும் - இளைத்தற் கேதுவான வெப்பமும், - தனிமையும் ஆகிய இவற்றை, ஒருப்பட கண்டோம் - ஒருங்கு அதுபலித்தோம், தனைத்த கந்து அடு களிறு உடை சாலுவர்க்கு இறையே - கட்டப்பட்ட தானை அடுகின்ற யானைச் சேனையை யுடைய சாலுவ தேசத்தாருக்கு அரசே, இரா இவண்

தினேத்து இருத்தியோ சேறியோ என்றான் - நீ இவ் விரவில் இவ்விடத் திற் பயின்று இருப்பாயோ அன்றிச் செல்வாயோ (உன் மணக்கருத்து யாது) என்று வினவினான் எ—று.

இளைத்த மேனி முதலியவற்றுள் ஒன்றைத் தானே அதுபவித்தல் அரியதா யிருப்ப, அவை பலவற்றையும் யாம் ஒருங்கனுபவித்தோம் என்ற வாறு. நோன்பினாலும் யமனைத் தொடர்ந்தமையாலும் சாவித்திரிக்கும், உயிர் நீத்தமையார் சத்தியவானுக்கும் இளைத்த மேனி யென்க. தனிமை சத்தியவான் உயிர் நீத்தமையர லுண்டாயது. கணவன் அரசிய வெய்தல் ஒருதலை என்னுங் கருத்தால் 'கனிமுடைச் சாலுவர்க் கிரையே' என விளித்தான். (71)

ப—ரை: அடுத்தவாறு அன்றி - எமது குரவர்களை அடுக்காமல், அற்றைப் போதிலும் - (முன் காட்டை யடைந்த) அத் தினங்களிலும் பார்க்க, இன்று இற்றைப்போது அதிகம் இருத்தோம் - இன்றைக்கு இவ் விராக் காலம் அதிகமாக இருந்து விட்டோம், இதில் எம்முடை - குரவர் துன்பு பற்றி உழல்வர் - இவ் விரவில் எமது குரவர்கள் துன்பத்தை யடைந்து வருந்துவார்கள், பாவையர் விளக்கே - பாவையர்க்குள் விளக்குப் போன்ற வளே, இனி இப்போது சற்று இல் சேறும் - இனி இப்பொழுது சிறிது நேரத்துட் செல்லுவோமாக, என்று எழுந்தனன் சார்ந்தார் - என்று கூறி எழுந்து குரவர்களை அடையச் சென்றார்கள் எ—று.

'எழுந்தனன்' என்பது எச்சமுற்று. 'சார்ந்தார்' என்னும் சாவித்திரி சத்தியவானாகிய இருவர் வினை; சத்தியவானின் வினையாகிய 'என்று' 'எழுந்து' என்னுள் செய்தெ னெச்சத்திற்கு வினைமுதல் வினையாயின் வாறென்னை யெனின்; சார்தல், சத்தியவானுக்கு மெய்துதலால் வினை முதல் வினையா மென்க. 'முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின்' (தொல். சொல். 230-ம் சூத்.) என்புழி வினைமுதல் வினையென்னுங் துணையல்லது பிறிதொன்றுக்குப் பொதுவாகாது; வினைமுதற்கே வினையாதல் வேண்டு மென்னும் வரையறை யின்மையின் என்க. (72)

ப—ரை: இரவு பட்டதும் - இரக்காலம் அடைந்த அளவில், இறைவன் குரவர் - சத்தியவானின் இருமுதுகுரவர்கள், இவர் வராத துன்பத்தால் - சாவித்திரி சத்தியவா னென்னு மிருவரும் வராத துக்கத்தினால், பட்டதும் - அடைந்த துன்பங்களையும் பிற சம்பவங்களையும், உரைத்திலம் - கூறா தொழிந்தோம் (இனிக் கூறுவாம்), குவலயத் தணந்த - அரசியலை நீக்கிய, கரவு பட்டுஇலா மணன் உடை காவலன் - கபட மில்லாத மனத்தையுடைய சாலுவ தேசத்தரசன், வரத்தால் - சாவித்திரி பெற்ற வரத்தினால், கண்பரவு புலம் படுதலும் - தன் கண்கள் பரந்த காட்சியைப் பெறுதலும், பரவச மாணன் - தன் செயலற்றவனாயினான் எ—று. மணன் - போலி.

குவலயம் ஆகுபெயர் - உலகத்து ஒருகாலும் நிகழா நிகழ்ச்சியாகவின், பரவசமாயினு னென்க. உரைத்திலம் ஆசிரியர் கூற்று. (73)

ப - ரை: அன்ன காலையில் - அச்சமயத்தில், மைந்தனும் மருகியும் அடைந்து - சாவித்திரியும் சத்தியவானும் சென்று, மன்னன் ஒன்பதம் வணங்கலும் - அரசனின் அழகிய பாதத்தை வணங்கியபோது, இறை மா

மகிழ்வு எய்தி - அரசன் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்து, பொன் அணுள் உடன் போந்த நீ - இலக்குமியை ஒத்த சாவித்திரியுடன் காட்டுக்குச் சென்ற நீ, போதுபோய் இதுகாறும் - பொழுதுபட்டு இதுவரையும், இருந்தது என்ன காரணம் என்று வினவுதலும் - தாமதித் திருந்தது என்ன காரணத்தினால் என்று வினவிய அளவில் எ—று. ஏ அசை. அத்து சாரியை. (74)

ப—ரை: மண் மகன் போற்றி - அரசன் புதல்வனாகிய சத்தியவான் துதித்து, நிகழ்வு எலாம் மருகியே புகல்வான் தேற்றம் எய்தும் என்று உரைத்திட - நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் உமது மருமகனே கூறுவான் அதனால் தெளிவு பெறுதும் என்று கூற, திரு அணுள் புகன்றான் - இலக்குமியை ஒத்த சாவித்திரி பின்வருமாறு கூறுவாளாயினான், கூற்று அடைந்ததும் - கூற்றுவன் வந்ததும், தன் கொழுநன் ஆர் உயிர் பறித்ததுவும் - தனது கணவனின் அரிய உயிரை உடலினின்றும் நீக்கிய செய்தியும், ஆற்றல் ஒடுதான் தொடர்ந்ததும் - மனவலிமையோடு தான் அக் கூற்றுவினைத் தொடர்ந்து சென்றதும், முறை அவன் சொலும் - முறையே அக்கூற்றுவன் கூறிய வார்த்தைகளும் எ—று.

ப—ரை: மறுத்து தான் புகல் வாய்மையும் - அக்கூற்றுவன் வார்த்தைகளை எதிர் மறுத்துத் தான் உரைத்த உண்மைமொழியும், வரங்கள் மூன்று அளித்து - மூன்று வரங்களை ஈந்து (அவற்றோடமையாது), சிறப்பின் காந்தனை அளித்ததும் - அம் மூன்றினுஞ் சிறப்பாகக் கணவனை மீட்டுத் தந்ததுமாய் இவற்றை யெல்லாம், புறத்தில் சேர்த்து உள முனிவரும் - அயலில் உள்ள முனிவர்களும், இறைவனும் - அரசனாகிய மாமனும், புகல் சேர் நிறத்தின் மாமியும் - விருப்பமிக்க நற்குணங்களை யுடைய மாமியும், புளகு எழ - உரோ மாஞ்சல் கொள்ள, நெடுத் தகை வல்லி - மிக்க நற் குணங்களை யுடைய கொடி போல்வாளாகிய சாவித்திரி, இயல்பு உரை செய்தான் - நடந்து இயல்பாகவே கூறினான் எ—று. (76)

ப—ரை: அரசன் அப்புதம் திகழ்த்து - அரசன் ஆச்சரியம் அடைந்து, கண் புலன் அடைந்த பொற்பும் கூறி - தன் கண்கள் காட்சியை அடைந்த அழகையுஞ் சொல்லி, கற்பினுக்கு அணிகலம் எனது இல்லிடை புகுந்தால் - கற்புக்கு அணிபோல்வான் எனது இல்லத்தின்கட் புகுந்தால், ஏற்கு அடாத வாழ்வு ஆர்க்கு உதும் என - எனக்கு வாராத நல்வாழ்வு வேறுயார்க்கு வரக் கூடும் என்று புகழ்த்து, இது - இவ்வார்த்தையையும், பல இனிமை - இன்னும் பல இனிய வார்த்தைகளையும், பூங்கொடி தனக்கு பகர்த்தான் - பூங்கொடி போல்வாளாகிய சாவித்திரிக்கு உபசாரமாகக் கூறினான் எ—று. அரசனும் என்ற உம்மையால் ஏனையோரையும் கொள்க. (77)

ப—ரை: பின்னர் பெரிது உளம் உவப்ப தம் உழை மேலி - பின்பு உள்ளம் பெரிது முவப்படையத் தாமிருந்த இடத்திற்றுணே இருந்து கொண்டு, நல் நுதல்தனை பாணம் அருத்தி - நல்ல நெற்றியினையுடைய சாவித்திரியைப் பாணஞ்செய்யும்படி செய்து, நலன் ஒடு உன்னுதற்கு அரும் காணகத்து இருந்தனர் - பலவித நன்மையுடன் நினைத்தற்கரிய அக் காட்டின்கண் வாழ்ந்தார்கள், உலகம் தன்னது ஆக்கிய ஒன்னலன் தான் உயிர் கழிந்தான் - (அக் காலத்தில்) சாலுவதேசத்தைத் தன்னுடைய தாக்கிக் கொண்ட பகையரசன் உயிர் துறந்தான் எ—று. தன்னதாக்கல் - அபகரித்தல். (78)

ப—ரை: அணைய தேயத்தோர் - அச்சாலுவதேசத்தி லுள்ளவர்கள், ஆங்கு அடைந்து - அக்காட்டையடைந்து, அரசனைத் தொழுது - அரசனை வணங்கி, புனையும் வேழம் மேல்கொண்டு - அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைமேல் இவாச்செய்து, அரும்புரம் தனில் எய்தி - அரிய தமது தலை நகரத்தை அடைந்து, முன்னரின் நினைபும் மாமுடி கவித்தலர் - முன் சூட்டியவாறு போல எண்ணப்படுகின்ற பெருமைவாய்ந்த முடியை மீட்டுள் சூட்டினார்கள், தலைவன் நெறிசேர் தீனயன் ஒரு இருந்து உலகெலாம் காத்தனை - அரசன் ஒருக்க நெறியைக் கைப்பற்றிய புத்திரனோடு ஒருங்கிருந்து உலகம் முழு வதையும் காவல் புரிந்தான் எ—று (79)

ப—ரை: தந்தை - சாலத்திரியின் தந்தையாகிய அசுவபதி, சதம் புத்திரர் படைத்து - நூறு புத்திரர்களைப் பெற்று, உள மிக தருக்கு உற்று - உளம் மிகக் களித்து, இந்திரன் பெறும் போகமும் வாழ்வும் எய்திடலால் - இந்திரன் பெறுதற்குரிய போகங்களையும் நல்வாழ்வுகளையும் பெறுதலால், பைந்தொடிக்கு உளம் மகிழ்வு உற - புத்திரியாகிய பசிய வளையலையணிந்த சாலத்திரிக்கு உள மகிழ்ச்சி புண்டாக, திருந்து உலகு எலாம் சந்ததம் புகழ் உற - திருந்துகின்ற உலகம் முழுவதும் எப்பொழுதும் புகழ், பல மகவு உதவி - பல பிள்ளைகளைப் பெற்று, வாழ்வு தழைத்தான் - சத்தியவான் நல்வாழ்க்கையில் மேன்றேலும் விருத்தியெய்தினான்.

‘உற’ என்பது ‘புகழ்’ என்பதனோடுங் கூட்டப்பட்டது.

(80)

ப—ரை: கற்பினுக்கு அணி என்று - சாலத்திரி கற்புக்கோரணிகலம் என்று கூறி, அரும் காரை - அவளுடைய அரிய சரிதையை, முனிவன் பொற்பு உற புகன்று - மார்க்கண்டேய முனிவர் அழகுநற் சொல்லி, மீளவும் இவ்வரை பசர்வான் - மீண்டும் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லுவார், மல் திகழ் புயம் மன்னர் கீர் கேண்மின் - மல்யத்தஞ் செய்யும் விளங்குகின்ற புயங்களையுடைய அரசர்களே கீவர் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள், மாசு இல் நல் குணம்பெறு தையலான் நலம்எலாம் தரும் - குற்றமில்லாத நற்குணங்களையுடைய மனைவி எல்லா நன்மைகளையும் தருவான் எ—று. ‘ஓ’ ‘ஆல்’ அசைகிலை.

(81)

ப—ரை: கற்பு விஞ்சு பாஞ்சாலி - கற்பான் மிக்க பாஞ்சால தேசத்தரசன் புத்திரியாகிய திரொன்பதி, இங்கு உமக்கு உளம் கலந்தான் - இவ்விடத்தில் உங்களுக்கு வாழ்க்கைத்தீணையாய் உளம் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றான், இல் பெரும் பயன் எய்துவீர் - ஆதலால் இவ்வாழ்க்கையால் அடையக் கூடிய பெரிய பயன்களையெல்லாம் அடைவீர்கள், உமக்கு இடர் இலை - இனி உங்களுக்குத் துன்பம் என்பது இல்லை, என்று அற்புதன் புகழ்ந்து - அற்புதராகிய மார்க்கண்டேய முனிவர் இவ்வண்ம் புகழ்ந்து கூறி, ஆசி சொற்று - ஆசீர்வாதஞ்செய்து, ஐவரும் வணங்கி தன் புகழ்த்திட - பாண்டவர் ஐவரும் வணங்கித் தம்மைப் புகழ், தன் பெரும் சூழலில் சார்த்தார் - தமது பெருமை வாய்ந்த இருப்பிடத்தை அடைந்தார் என்றவாறு. அற்புதம் - ஞானம். (82)

[இச்சரித்திரம் வளவாசத்திற் பாண்டவருக்கு

மார்க்கண்டேயர் சொன்னதாம்]

முற்றிற்று.

